

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (öt bíróval eljáró hatodik tanács)

2026. március 18.*

„Környezet – Aarhusi Egyezmény – A belső felülvizsgálat iránti kérelem elutasítása – Az 1367/2006/EK rendelet 10. cikkének (1) bekezdése – (EU) 2021/2139 felhatalmazáson alapuló rendelet – Erdőgazdálkodás – Tüzelőanyagok és bioenergia erdei biomasszából történő előállításával kapcsolatos tevékenységek – Taxonómia – A technikai vizsgálati kritériumokra vonatkozó követelmények – Az (EU) 2020/852 rendelet 19. cikke – Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz – A környezeti célkitűzések jelentős megsértése”

A T-575/22. sz. ügyben,

Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV (székhelye: Hamburg [Németország]), és a mellékletben megnevezett többi felperes¹ (képviselek őket: C. Baldon, N. Braoudakis ügyvédek, és B. Mitchell barrister)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselek: G. von Rintelen, G. Gattinara, C. Auvret és B. De Meester, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (öt bíróval eljáró hatodik tanács),

a tanácskozások során tagjai: M. J. Costeira elnök, M. Kancheva, U. Öberg, P. Zilgalvis és E. Tichy-Fisslberger (előadó) bírák,

hivatalvezető: A. Marghelis tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. november 14-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

¹ A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

Ítéletet

- 1 Az EUMSZ 263. cikkén alapuló keresetükkel a felperesek, a Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV és a mellékletben megnevezett többi személy a 2022. július 6-i Ares(2022) 4939323. sz. bizottsági határozat megsemmisítését kérik, amelyben a Bizottság mint megalapozatlant elutasította az (EU) 2020/852 európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az éghajlatváltozás mérsékléséhez és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz lényegesen hozzájáruló és az egyéb környezeti célkitűzéseket jelentősen nem sértő gazdasági tevékenységekkel szemben támasztott követelmények meghatározásához szükséges technikai vizsgálati kritériumok megállapítása érdekében történő kiegészítéséről szóló, 2021. június 4-i (EU) 2021/2139 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletnek (HL 2021. L 442., 1. o.; a továbbiakban: felhatalmazáson alapuló rendelet) az erdőgazdálkodási és bioenergia-ágazatban folytatott gazdasági tevékenységekhez kapcsolódó egyes szempontok tekintetében történő belső felülvizsgálata iránti kérelmet (a továbbiakban: megtámadott határozat).

A jogvita előzményei

- 2 2021. június 4-én az Európai Bizottság elfogadta a felhatalmazáson alapuló rendeletet többek között a fenntartható befektetések előmozdítását célzó keret létrehozásáról, valamint az (EU) 2019/2088 rendelet módosításáról szóló, 2020. június 18-i (EU) 2020/852 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2020. L 198., 13. o.; helyesbítés: HL 2022. L 156., 159. o.; a továbbiakban: taxonómiai rendelet) 10. cikkének (3) bekezdése és 11. cikkének (3) bekezdése alapján.
- 3 2022. február 3-án a felperesek a 2021. október 6-i (EU) 2021/1767 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2021. L 356., 1. o.) módosított, a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló Aarhusi Egyezmény rendelkezéseinek a közösségi intézményekre és szervekre való alkalmazásáról szóló, 2006. szeptember 6-i 1367/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2006. L 264., 13. o.; a továbbiakban: aarhusi rendelet) 10. cikkének (1) bekezdése alapján a felhatalmazáson alapuló rendelet belső felülvizsgálata iránti kérelmet nyújtottak be.
- 4 A belső felülvizsgálat iránti kérelmükben a felperesek lényegében azt állították, hogy a felhatalmazáson alapuló rendeletben az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó gazdasági tevékenységekre (a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. melléklete 1. szakaszának 1.3. pontja [„Erdőgazdálkodás”]), valamint a bioenergiával kapcsolatos egyes tevékenységekre (a felhatalmazáson alapuló rendelet II. melléklete 4. szakaszának 4.7., 4.8., 4.13., 4.19., 4.20., 4.23. és 4.24. pontja) vonatkozóan meghatározott technikai vizsgálati kritériumok egy része nem felel meg sem a taxonómiai rendelet több rendelkezésének, sem pedig a Szerződések bizonyos követelményeinek.
- 5 2022. július 6-án a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot, amelyben elutasította a belső felülvizsgálat iránti kérelmet. E határozatban, amelyhez I. és III. mellékletként csatolta a felperesek által hivatkozott felülvizsgálati okok részletes értékelését, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet megfelel az uniós jognak.

A felek kérelmei

- 6 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 7 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 8 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek tizenkét jogalapra hivatkoznak.
- 9 Az első hat jogalappal a felperesek a Bizottság által a megtámadott határozatban megfogalmazott, a belső felülvizsgálat iránti kérelemükben előadott azon kifogásokra adott válaszok megalapozottságát vitatják, amelyek a felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete 1. szakaszának („Erdészet”) 1.3. pontjában („Erdőgazdálkodás”) említett erdőgazdálkodási tevékenységekre vonatkozó technikai vizsgálati kritériumoknak a taxonómiai rendelet különböző rendelkezéseivel való összeegyeztethetőségét érintik (lásd az alábbi 35–244. pontot).
- 10 A másik hat jogalappal a felperesek a Bizottság által a megtámadott határozatban megfogalmazott, a belső felülvizsgálat iránti kérelemben előadott azon kifogásokra adott válaszok megalapozottságát vitatják, amelyek a bioenergiához (különösen a biomasszához) kapcsolódó erdészeti tevékenységekre – különösen a felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete 4. szakaszának („Energia”) 4.7., 4.8., 4.19., 4.20., 4.23. és 4.24. pontjában meghatározott tevékenységekre – vonatkozó technikai vizsgálati kritériumoknak a taxonómiai rendelet különböző rendelkezéseivel való összeegyeztethetőségét érintik (lásd az alábbi 245–461. pontot).

A taxonómiai rendelettel és a felhatalmazáson alapuló rendelettel kapcsolatos előzetes megfontolások

- 11 A taxonómiai rendelet az 1. cikkének (1) bekezdése szerint kritériumokat állapít meg annak eldöntésére, hogy egy gazdasági tevékenység környezeti szempontból fenntarthatónak minősül-e, annak megállapítása céljából, hogy egy befektetés környezeti szempontból milyen mértékben fenntartható. A rendelet (3) preambulumbekkezdése szerint e rendelet fontos lépés a pénzügyi források áramlásának a klímasemleges Unió 2050-ig történő elérése felé történő irányításához.
- 12 E célból a taxonómiai rendelet – amint az a (6) és (12) preambulumbekkezdéséből kitűnik – a fenntartható tevékenységek egységes osztályozási rendszerét („taxonómia” vagy „taxinómia”) hozza létre annak érdekében, hogy uniós szinten összehangolja azokat a kritériumokat, amelyek alapján meghatározható, hogy egy gazdasági tevékenység környezeti szempontból fenntarthatónak minősül-e, ami lehetővé teszi a befektetők és más gazdasági szereplők számára a környezeti szempontból fenntartható gazdasági tevékenységek egységes értelmezését.

13 A taxonómiai rendelet 3. cikke a következőket írja elő:

„Valamely befektetés környezeti szempontból fenntartható mértékének megállapítása céljából egy gazdasági tevékenység környezeti szempontból akkor minősül fenntarthatónak, ha:

- a) ezen gazdasági tevékenység a 10–16. cikknek megfelelően lényegesen hozzájárul az 9. cikkben meghatározott egy vagy több környezeti célkitűzéshez;
- b) ezen gazdasági tevékenység a 17. cikknek megfelelően nem sérti jelentősen az 9. cikkben meghatározott egyik környezeti célkitűzést sem;

[...]

- d) ezen gazdasági tevékenység megfelel a Bizottság által a 10. cikk (3) bekezdésével [és] a 11. cikk (3) bekezdésével [...] összhangban megállapított technikai vizsgálati kritériumoknak.”

14 A taxonómiai rendelet 9. cikkében felsorolt hat környezetvédelmi célkitűzés a következő:

- „a) az éghajlatváltozás mérséklése;
- b) az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás;
- c) a vízi és tengeri erőforrások fenntartható használata és védelme;
- d) a körforgásos gazdaságra való átállás;
- e) a szennyezés megelőzése és csökkentése;
- f) a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelme és helyreállítása.”

15 A taxonómiai rendelet 4. cikke előírja, hogy a tagállamok és az Unió az említett rendelet 3. cikkében megállapított kritériumokat alkalmazzák annak meghatározására, hogy egy gazdasági tevékenység környezeti szempontból fenntarthatónak minősül-e bármely olyan intézkedés céljából, amely a környezeti szempontból fenntarthatóként rendelkezésre bocsátott pénzügyi termékek vagy vállalati kötvények vonatkozásában követelményeket állapít meg a pénzügyi piaci szereplők vagy a kibocsátók számára.

16 A taxonómiai rendelet 10. cikkének (1) bekezdése meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett egy gazdasági tevékenység úgy tekinthető, hogy lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez.

17 Az „éghajlatváltozás mérséklése” fogalmát a taxonómiai rendelet 2. cikkének 5. pontja úgy határozza meg, mint egy „arra irányuló folyamat, hogy a globális átlaghőmérséklet emelkedése jóval 2 °C alatt maradjon, és törekvés arra, hogy az legfeljebb 1,5 °C-kal haladja meg az iparosodás előtti szintet az [éghajlatváltozásról szóló, 2015. december 12-én jóváhagyott] Párizsi Megállapodásban foglaltaknak megfelelően.”

- 18 A taxonómiai rendelet 10. cikkének (2) bekezdése meghatározza az azon gazdasági tevékenységekre alkalmazandó feltételeket, amelyeknek nem létezik technológiailag és gazdaságilag megvalósítható alacsony karbonintenzitású alternatívája, vagyis az e rendelet 19. cikke (1) bekezdése h) pontjának ii. alpontja értelmében vett, ún. „átállást támogató” tevékenységek.
- 19 A taxonómiai rendelet 10. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy a Bizottság az említett rendelet 23. cikkével összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogad el a következő célokból:
- „a) e cikk (1) és (2) bekezdésének kiegészítése azon feltételek meghatározásához szükséges technikai vizsgálati kritériumok megállapításával, amelyek mellett egy konkrét gazdasági tevékenység úgy minősül, mint amely lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez; és
- b) a 17. cikk kiegészítése az egyes releváns környezeti célkitűzésekre vonatkozóan az annak meghatározásához szükséges technikai vizsgálati kritériumok megállapításával, hogy egy olyan gazdasági tevékenység, amelynek vonatkozásában e bekezdés a) pontja alapján technikai vizsgálati kritériumokat állapítottak meg, jelentősen sért-e egy vagy több említett célkitűzést.”
- 20 A taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy egy gazdasági tevékenység akkor tekinthető úgy, hogy lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz, ha az adott tevékenység:
- „a) olyan, az alkalmazkodást célzó megoldásokat foglal magában, amelyek vagy lényegesen csökkentik a jelenlegi éghajlat és a várható jövőbeli éghajlat által az említett gazdasági tevékenységre gyakorolt kedvezőtlen hatás kockázatát, vagy lényegesen csökkentik e kedvezőtlen hatást anélkül, hogy növelnék a kedvezőtlen hatás kockázatát az emberekre, a természetre vagy az eszközökre nézve; vagy
- b) olyan, az alkalmazkodást célzó megoldásokat biztosít, amelyek a 16. cikkben meghatározott feltételek teljesítésén túl lényegesen hozzájárulnak a jelenlegi éghajlat és a várható jövőbeli éghajlat által az emberekre, a természetre vagy az eszközökre nézve kedvezőtlen hatás kockázatának a megelőzéséhez vagy csökkentéséhez, anélkül, hogy növelnék a kedvezőtlen hatás kockázatát más emberekre, természetre vagy eszközökre nézve.”
- 21 A taxonómiai rendelet 11. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Bizottság az említett rendelet 23. cikkével összhangban felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogad el a következő célokból:
- „a) e cikk (1) és (2) bekezdésének kiegészítése azon feltételek meghatározásához szükséges technikai vizsgálati kritériumok megállapításával, amelyek mellett egy konkrét gazdasági tevékenység úgy minősül, mint amely lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz; és
- b) a 17. cikk kiegészítése az egyes releváns környezeti célkitűzésekre vonatkozóan az annak meghatározásához szükséges technikai vizsgálati kritériumok megállapításával, hogy egy olyan gazdasági tevékenység, amelynek vonatkozásában e bekezdés a) pontja alapján technikai vizsgálati kritériumokat állapítottak meg, jelentősen sért-e egy vagy több említett célkitűzést.”

22 A taxonómiai rendelet 17. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„A 3. cikk b) pontjának alkalmazásában, figyelembe véve egy gazdasági tevékenység által nyújtott termékek és szolgáltatások életciklusát – beleértve a meglévő életciklus-értékelésekből származó bizonyítékokat –, az adott gazdasági tevékenységet úgy kell tekinteni, hogy jelentősen sérti:

- a) az éghajlatváltozás mérséklését, ha az adott tevékenység jelentős üvegházhatásúgáz-kibocsátásokhoz vezet;
- b) az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást, ha az adott tevékenység eredményeként a jelenlegi éghajlat és a várható jövőbeli éghajlat nagyobb mértékű kedvezőtlen hatást gyakorol magára a tevékenységre, illetve az emberekre, a természetre vagy az eszközökre;
- c) a vízi és tengeri erőforrások fenntartható használatát és védelmét, ha az adott tevékenység káros a következőkre:
 - i. a víztestek – beleértve a felszíni és a felszín alatti víztesteket is – jó állapotára, vagy jó ökológiai potenciáljára; vagy
 - ii. a tengeri vizek jó környezeti állapotára;
- d) a körforgásos gazdaságot, beleértve a hulladékkeletkezés megelőzését és a hulladék-újrafeldolgozást is, amennyiben:
 - i. az adott tevékenység jelentős hatékonysági problémákat okoz az anyagok felhasználásában vagy a természeti erőforrások – mint például a nem megújuló energiaforrások, a nyersanyagok, a víz és a talaj – közvetlen vagy közvetett felhasználásában a termékek életciklusának egy vagy több szakaszában, többek között a termékek tartósságát, javíthatóságát, korszerűsíthetőségét, újrahasználatosságát vagy újrafeldolgozhatóságát illetően;
 - ii. az adott tevékenység a hulladékkeletkezés, -égetés vagy -ártalmatlanítás jelentős növekedését eredményezi, kivéve a nem újrafeldolgozható veszélyes hulladék égetését; vagy
 - iii. a hosszú távú hulladékartalmatlanítás jelentős és hosszú távú kárt okozhat a környezetben;
- e) a szennyezés megelőzését és csökkentését, ha az adott tevékenység a levegőbe, vízbe, és földtani közegbe jutó szennyező anyag-kibocsátások jelentős növekedéséhez vezet, összehasonlítva a tevékenység megkezdése előtti állapottal; vagy
- f) a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelmét és helyreállítását, ha az adott tevékenység:
 - i. jelentős mértékben káros az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára; vagy
 - ii. káros az élőhelyek és a fajok – többek között az uniós érdekeltsgű élőhelyek és fajok – védettségi helyzetére.”

23 A taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a többek között az említett rendelet 10. cikkének (3) bekezdése alapján megállapított technikai vizsgálati kritériumoknak:

- „a) a technológiasemlegesség elvének tiszteletben tartása mellett, az adott gazdasági tevékenység rövid és hosszú távú hatását egyaránt figyelembe véve azonosítaniuk kell az adott környezeti célkitűzéshez való legrelevánsabb potenciális hozzájárulásokat;
- b) az adott gazdasági tevékenység rövid és hosszú távú hatását egyaránt figyelembe véve meg kell határozniuk azokat a minimumkövetelményeket, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy egyik releváns környezeti célkitűzés se sérüljön jelentősen;

- c) amennyire lehetséges, mennyiségi jellegűeknek kell lenniük és küszöbértékeket kell tartalmazniuk, egyébként pedig minőségi jellegűeknek kell lenniük;
- d) adott esetben az uniós címkézési és tanúsítási rendszerekre, a környezeti lábnyom értékelésére vonatkozó uniós módszerekre és az uniós statisztikai osztályozási rendszerekre kell épülniük, valamint figyelembe kell venniük bármely releváns meglévő uniós jogszabályt;
- e) amennyiben lehetséges, alkalmazniuk kell az (EU) 2019/2088 rendelet 4. cikkének (6) bekezdésében említett fenntarthatósági mutatókat;
- f) meggyőző tudományos eredményeken és az EUMSZ 191. [cikkben] rögzített elővigyázatosság elvén kell alapulniuk;
- g) figyelembe kell venniük az életciklust, beleértve a már meglévő életciklus-értékelésekből származó bizonyítékokat is, tekintettel magának a gazdasági tevékenységnek a környezeti hatására, valamint az adott gazdasági tevékenység által nyújtott termékek és szolgáltatások környezeti hatására, különösen tekintettel ezen termékek és szolgáltatások előállítására, használatára és életciklusának végére;
- h) figyelembe kell venniük a gazdasági tevékenység jellegét és nagyságrendjét, többek között azt, hogy:
 - i. a 16. cikkben említett támogató tevékenység-e; vagy
 - ii. a 10. cikk (2) bekezdésében említett, az átállást támogató tevékenység-e;
- i) figyelembe kell venniük a fenntarthatóbb gazdaságra való átállás potenciális piaci hatását, beleértve annak a kockázatát is, hogy az ilyen átállás eredményeként bizonyos eszközök meg nem térülővé válnak, valamint annak a kockázatát, hogy a fenntartható módon történő befektetések számára következetlen ösztönzők jönnek létre;
- j) valamennyi releváns gazdasági tevékenységre ki kell terjedniük egy konkrét ágazaton belül, és biztosítaniuk kell, hogy ezen tevékenységek egyenlő bánásmódban részesüljenek, ha az e rendelet 9. cikkében meghatározott környezeti célkitűzésekhez egyenlően járulnak hozzá, a piaci verseny torzulásának elkerülése érdekében; és
- k) könnyen alkalmazhatóknak kell lenniük, és oly módon kell megállapítani őket, hogy előmozdítsák a nekik való megfelelés ellenőrzését.

[...]”

- 24 A felhatalmazáson alapuló rendeletet többek között a taxonómiai rendelet 10. cikkének (3) bekezdése és 11. cikkének (3) bekezdése alapján fogadták el.
- 25 A felhatalmazáson alapuló rendelet 1. cikke előírja, hogy e rendelet I. melléklete tartalmazza az azon feltételek meghatározásához szükséges technikai vizsgálati kritériumokat, amelyek alapján egy gazdasági tevékenység az éghajlatváltozás mérsékléséhez lényegesen hozzájárulónak és az egyéb környezeti célkitűzéseket jelentősen nem sértőnek minősül. A felhatalmazáson alapuló rendelet 2. cikke értelmében e rendelet II. melléklete tartalmazza az azon feltételek meghatározásához szükséges technikai vizsgálati kritériumokat, amelyek alapján egy gazdasági

tevékenység az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz lényegesen hozzájárulónak minősül, és amelyek meghatározzák, hogy e gazdasági tevékenység nem képezi-e az ezen rendeletben meghatározott egyéb környezeti célkitűzések jelentős megsértését.

- 26 A felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. melléklete pontosítja az említett felhatalmazáson alapuló rendelet hatálya alá tartozó minden egyes gazdasági tevékenységre vonatkozó technikai vizsgálati kritériumokat, különösen az erdőgazdálkodás tekintetében az 1.3. pontban, a bioenergiához (különösen a biomasszához) kapcsolódó különböző erdészeti tevékenységek tekintetében pedig a 4.7., 4.8., 4.19., 4.20., 4.23. és 4.24. pontban.

A belső felülvizsgálat iránti kérelemre és a Törvényszék felülvizsgálatának terjedelmére vonatkozó előzetes megfontolások

- 27 Az aarhusi rendelet 10. cikkének (1) bekezdése alapján bármely, a 11. cikkben foglalt feltételeknek megfelelő nem kormányzati szervezet jogosult valamely igazgatási aktus belső felülvizsgálata iránt indokolással ellátott kérelmet benyújtani azon uniós intézményhez vagy szervhez, amely az igazgatási aktust elfogadta, azon az alapon, hogy az ellentétes az e rendelet 2. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében vett környezetvédelmi joggal.
- 28 A belső felülvizsgálat rendszerének lényege, hogy a felülvizsgálatot kérelmező fél olyan konkrét és pontos indokokat terjeszt elő, amelyek alkalmasak az igazgatási aktus alapjául szolgáló értékelésekkel kapcsolatban felmerült kétségek alátámasztására (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 12-i TestBioTech és társai kontra Bizottság ítélet, C-82/17 P, EU:C:2019:719, 68. pont). Ennélfogva az ilyen felülvizsgálat kérelmezőjének meg kell jelölnie azokat az alapvető ténybeli elemeket, illetve jogi érveket, amelyek alkalmasak az uniós intézmény vagy szerv által az érintett jogi aktusban megfogalmazott értékelést illetően fennálló érthető, azaz alapvető kétségek alátámasztására (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 12-i TestBioTech és társai kontra Bizottság ítélet, C-82/17 P, EU:C:2019:719, 69. pont; 2021. október 6-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet, C-458/19 P, EU:C:2021:802, 60. pont).
- 29 Az igazgatási aktus belső felülvizsgálata iránti kérelem tehát arra irányul, hogy megállapítsa az állítólagos jogellenességet, illetve az említett aktus megalapozottságának hiányát. A kérelmező ezt követően az aarhusi rendelet 10. cikkével együttesen értelmezett 12. cikkének megfelelően – hatáskör hiányára, lényeges eljárási szabályok megsértésére, a Szerződések vagy az ezek alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértésére vagy hatáskörrel való visszaélésre való hivatkozással – keresetet indíthat az uniós bíróság előtt a belső felülvizsgálat iránti kérelmet mint megalapozatlant elutasító határozattal szemben (2019. szeptember 12-i TestBioTech és társai kontra Bizottság ítélet, C-82/17 P, EU:C:2019:719, 38. pont).
- 30 Főszabály szerint a belső felülvizsgálat iránti kérelmet elutasító határozat bírósági felülvizsgálatának terjedelme nem különbözik az említett kérelem tárgyát képező közigazgatási aktus bírósági felülvizsgálatának terjedelmétől, ha ezen aktus bírósági felülvizsgálat tárgyát képezi (lásd ebben az értelemben: 2016. december 15-i TestBioTech és társai kontra Bizottság ítélet, T-177/13, nem tették közzé, EU:T:2016:736, 76. és 81. pont).
- 31 Az ítélkezési gyakorlat szerint, amikor valamely uniós intézménynek olyan összetett értékeléseket kell végeznie, mint amelyek a technikai vizsgálati kritériumok annak meghatározása érdekében történő kidolgozásának alapjául szolgálnak, hogy valamely gazdasági tevékenység környezeti szempontból fenntartható-e, az intézmény széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2017. május 11-i Dyson kontra Bizottság ítélet, C-44/16 P,

EU:C:2017:357, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebben az esetben az uniós bíróság által az olyan határozat indokolásának megalapozottságára vonatkozóan végzett bírósági felülvizsgálat, mint a vitatott határozat, nem vezethet arra, hogy e bíróság a saját értékelésével helyettesítse a Bizottság értékelését, hanem az annak ellenőrzésére irányul, hogy a megtámadott határozat nem alapul-e helytelen ténymegállapításokon, illetőleg hogy nem tartalmaz-e nyilvánvaló mérlegelési hibát, vagy pedig nem jelent-e hatáskörrel való visszaélést (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2023. május 4-i EKB kontra Crédit lyonnais ítélet, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 32 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós bíróságnak többek között nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2023. május 4-i EKB kontra Crédit lyonnais ítélet, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ha ugyanis valamely intézmény széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, alapvető fontosságú az eljárási garanciák tiszteletben tartása, amelyek között szerepel az adott helyzet valamennyi releváns elemének gondos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettség (lásd: 2023. május 4-i EKB kontra Crédit lyonnais ítélet, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Annak megállapításához, hogy valamely intézmény elkövetett-e az összetett tények értékelésekor olyan nyilvánvaló hibát, amely indokoltá tenné az általa elfogadott jogi aktus megsemmisítését, az ilyen állítást alátámasztó bizonyítékoknak elegendőknek kell lenniük ahhoz, hogy kétségbe vonják az ezen aktusban foglalt tényértékelés helytállóságát (lásd ebben az értelemben: 2018. június 14-i Lubrizol France kontra Tanács ítélet, C-223/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:442, 39. pont; 2020. május 7-i BTB Holding Investments és Duferco Participations Holding kontra Bizottság ítélet, C-148/19 P, EU:C:2020:354, 74. pont).
- 34 A felperesek által hivatkozott jogalapokat e megfontolások tükrében kell megvizsgálni.

Az első, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el az annak meghatározására szolgáló technikai vizsgálati kritériumokkal kapcsolatban a felperesek által megfogalmazott kifogásra adott választ illetően, hogy valamely erdőgazdálkodási tevékenység lényegesen hozzájárul-e az éghajlatváltozás mérsékléséhez

- 35 Az első jogalap, amely a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének állítólagos megsértésén alapul, és amely a felperesek szerinti téves jogalkalmazásra és nyilvánvaló mérlegelési hibákra vonatkozik, két részre oszlik.

Az első jogalap első részéről, amely a megtámadott határozatban szereplő, az annak meghatározására szolgáló technikai vizsgálati kritériumok keretében, hogy valamely erdőgazdálkodási tevékenység lényegesen hozzájárul-e az éghajlatváltozás mérsékléséhez, a

„szokásos gyakorlathoz tartozó” referenciaérték használatára vonatkozó értékelésekkel kapcsolatos téves jogalkalmazáson és nyilvánvaló mérlegelési hibákon alapul

- 36 A felperesek szerint téves jogalkalmazáson alapul a Bizottságnak a megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában (66–69. o.) a belső felülvizsgálat iránti kérelmükben arra vonatkozóan felhozott kifogásokra adott válasza, hogy valamely erdészeti tevékenységnek az éghajlatváltozás mérsékléséhez való lényeges hozzájárulásának értékelésekor „a szokásos gyakorlathoz tartozó” referenciaérték alkalmazása nem jogszerű. Ezt a referenciaértéket a felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete 1.3. pontjának („Erdőgazdálkodás”) 2. pontja („Éghajlati szempontú haszonelemzés”) alatti 2.1. pontjának a) alpontja említi.
- 37 Elsősorban a Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában (66–69. o.) kiemelte az erdőgazdálkodási terv kidolgozására vonatkozó követelményt, kijelentve, hogy a kritériumok elsődleges célja egy jóváhagyott erdőgazdálkodási terv vagy azzal egyenértékű dokumentum kidolgozásának biztosítása. Ez megfelel a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontja alatti 1. pontban („Erdőgazdálkodási terv vagy azzal egyenértékű dokumentum”) említett erdőgazdálkodási tervnek.
- 38 Ezzel a Bizottság megsértette a taxonómiai rendelet 10. cikkének (1) és (3) bekezdését.
- 39 Konkrétabban, először is meg kell állapítani, hogy a Bizottság a válaszában azt kívánta kijelenteni, hogy az erdőgazdálkodási tevékenységek szükségszerűen pozitívan járulnak hozzá az éghajlatváltozás mérsékléséhez. Ez azonban helytelen, mivel az erdőgazdálkodási tevékenységek nem tekinthetők automatikusan úgy, hogy pozitív módon járulnak hozzá az éghajlatváltozás mérsékléséhez. Maga a taxonómiai rendelet is megerősíti, hogy az említett tevékenységek nem feltétlenül járulnak hozzá pozitív módon az éghajlatváltozás mérsékléséhez.
- 40 Másodszor, a Bizottság az erdőgazdálkodási terv meglétét az éghajlatváltozás mérsékléséhez való lényeges hozzájárulással azonosította.
- 41 Márpedig egy ilyen válasz nem elegendő, és egyáltalán nem változtat azon, hogy sem az érintett technikai vizsgálati kritériumok, sem a felhatalmazáson alapuló rendelet más rendelkezése nem követeli meg kifejezetten az erdők szénelnyelő képességének megőrzését, még kevésbé annak megerősítését annak érdekében, hogy az a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéseivel összhangban álljon. Másként fogalmazva, az említett válasz semmit nem változtat azon, hogy az a kötelezettség, hogy valamely tevékenység csak erdőgazdálkodási terv keretében végezhető, a felperesek szerint nem felel meg a taxonómiai rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt követelménynek, vagyis annak, hogy az említett tevékenységet összhangba kell hozni a Párizsi Megállapodás éghajlati célkitűzéseivel.
- 42 Másodszorban, a megtámadott határozatban a Bizottság az erdőgazdálkodási tervvel rendelkező gazdasági szereplő annak biztosítására irányuló kötelezettségére is hivatkozott, hogy az említett terv tiszteletben tartsa a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/2001 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2018. L 328., 82. o.; a továbbiakban: RED II irányelv) 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjában az erdei biomasszára vonatkozóan előírt fenntarthatósági kritériumokat.
- 43 A Bizottság e válasza sérti a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a szénelnyelő területek megerősítését előíró f) pontját. Kétségtelen, hogy a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjában meghatározott kritériumok olyan „gazdálkodási rendszer”

- létrehozására irányulnak, amely „hosszú távon biztosítja az erdő szénkészletének és szénelnyelő képességének megőrzését vagy megerősödését”. Ezek a kritériumok azonban nem írnak elő követelményeket a szénkészletek és a szénelnyelő képesség növelésére vonatkozóan, és még kevésbé az erdők szénelnyelő képességének növekedésével összhangban álló szint elérését, ami elengedhetetlen a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti céljának való megfeleléshez.
- 44 Harmadsorban, a Bizottság a megtámadott határozatban jelezte, hogy az e területre jellemző földrajzi eltérésekre tekintettel nem fogadhatott el rögzített kritériumot annak megállapítására, hogy valamely erdészeti tevékenység lényegesen hozzájárul-e az éghajlatváltozás mérsékléséhez.
- 45 E válasz téves jogalkalmazáson alapul. Az értékelés összetettsége nem mentesíti a Bizottságot annak biztosítása alól, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet megfeleljen a taxonómiai rendeletben meghatározott technikai vizsgálati kritériumokra vonatkozó kötelező követelményeknek. A jelen ügyben a Bizottság több kritériumot alkalmazhatott volna, vagy olyan követelményt írhatott volna elő, amely szerint a szokásos gyakorlathoz képest a minimálisnál nagyobb javulást kell elérni.
- 46 Negyedsorban, a Bizottság válasza nyilvánvaló mérlegelési hibát valósít meg, mivel figyelmen kívül hagyja, hogy szigorúbb kritériumok is rendelkezésre állnak. Nem volt szükséges, hogy a Bizottság egyetlen „páneurópai küszöbértéket” fogadjon el. Ezzel szemben elfogadhatott volna egy sor, a földrajzi eltéréseken vagy akár szigorúbb referenciaértéken alapuló konkrét küszöbértéket. Ily módon az említett referenciaértékhez képest a minimálisnál nagyobb javulást követelhetett volna meg ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a tevékenység lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez.
- 47 Ötödsorban, a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság „nem rendelkezett hatáskörrel a taxonómiai rendelet hatályát tiszteletben nem tartó technikai vizsgálati kritériumok elfogadására”. A megtámadott határozatban a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor „nem értelmezte helyesen [a taxonómiai rendelet] követelményeinek és/vagy [saját] hatáskörének terjedelmét”. Ezenkívül nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy nem lehet kellően szigorú küszöbértékeket meghatározni.
- 48 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 49 Elöljáróban megjegyzendő, hogy az első jogalap első részében a felperesek a Bizottság által a belső felülvizsgálati kérelemben kifejtett, a felhatalmazáson alapuló rendeletet I. mellékletének („Erdőgazdálkodás” című) 1.3. pontjában szereplő technikai vizsgálati kritériumok „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázatának 2.1. pontja a) alpontjának állítólagos jogellenességére vonatkozó aggályokra adott válaszában állítólagos jogellenességére hivatkoznak.
- 50 Úgy tűnik, hogy a keresetlevél 37. és 38. pontjában a felperesek túllépnek az említett 2.1. pont a) alpontjának keretein azáltal, hogy a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő táblázat 2.2. pontjának a) alpontjára is hivatkoznak, azzal az indokkal, hogy e rendelkezések ugyanazon paramétert, vagyis a „szokásos gyakorlathoz tartozó” referenciaértéket veszik alapul.
- 51 Márpedig, amennyiben a keresetlevél 37. és 38. pontját úgy kell érteni, hogy a felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozat jogellenes a Bizottságnak a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a technikai vizsgálati kritériumokra vonatkozó

táblázat 2.2. pontjának a) alpontjára tekintettel adott válaszát illetően, meg kell állapítani, hogy a belső felülvizsgálat iránti kérelem 113–142. pontjában a felperesek e rendelkezéssel kapcsolatban semmilyen konkrét érvet nem fogalmaztak meg. Érveik kizárólag az említett táblázat 2.1. pontja a) alpontja jogszerűségét vitatják, amint az a belső felülvizsgálat iránti kérelem 118. és 121. pontjából kitűnik. Ennek megfelelően a jelen kereset alátámasztása érdekében az e rendelkezésre vonatkozóan megfogalmazott valamennyi érvet mint elfogadhatatlant el kell utasítani. A belső felülvizsgálat iránti kérelemre vonatkozó határozat megsemmisítésére irányuló kereset ugyanis nem alapulhat olyan új indokokon vagy bizonyítékokon, amelyek a felülvizsgálati kérelemben nem szerepelnek, máskülönben e kereset megfosztaná az ilyen kérelem indokolására vonatkozó, az aarhusi rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében szereplő követelményt a hatékony érvényesülésétől, és megváltoztatná az e kérelemmel indított eljárás tárgyát (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 12-i TestBioTech és társai kontra Bizottság ítélet, C-82/17 P, EU:C:2019:719, 39. pont; 2019. április 4-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet, T-108/17, EU:T:2019:215, 55. pont). A belső felülvizsgálatot kérelmező személynek joga van ahhoz, hogy az illetékes intézmény állást foglaljon a kérelmében felhozott indokokról. Ezzel szemben egyáltalán nem illeti meg az ahhoz való jog, hogy a Bizottság olyan kérdésekben foglaljon állást, amelyeket egy ilyen kérelem legalább észszerűen felismerhető módon fel nem hozott (lásd ebben az értelemben: 2019. április 4-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet, T-108/17, EU:T:2019:215, 56. pont). Mindenesetre a felperesek nem terjesztenek elő az e rendelkezésre vonatkozó konkrét érvet, így az említett táblázat 2.2. pontjának a) alpontjára vonatkozó részében az első jogalap alá nem támasztott első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

- 52 Amennyiben a fenti 38–47. pontban említett állításokkal a felperesek elfogadható módon a Bizottságnak a belső felülvizsgálat iránti kérelemben a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a technikai vizsgálati kritériumokra vonatkozó táblázat 2.1 pontjának a) alpontjára tekintettel megfogalmazott kifogásokra adott válaszában jogszerűségét vitatják, meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem szolgáltatottak annak megállapítását lehetővé tévő bizonyítékot, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot vagy nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el. Konkrétabban, az állítólagos nyilvánvaló mérlegelési hibát illetően a felperesek nem terjesztettek elő olyan bizonyítékot, amely cáfolhatná a megtámadott határozatban szereplő tényértékelések megbízhatóságát. Így a fenti 38–47. pontban szereplő valamennyi állítást el kell utasítani.
- 53 E tekintetben nem lehet helyt adni elsősorban annak az érvnek, amely szerint a megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában (66–69. o.) az erdőgazdálkodási terv hatására vonatkozóan adott válasz ellentétes a taxonómiai rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt követelménnyel, amely szerint lényegében a gazdasági tevékenységnek összhangban kell állnia a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéseivel (lásd a fenti 37. pontot.).
- 54 A felperesek tévesen vélik úgy, hogy a Bizottság a válaszával azt kívánta kijelenteni, hogy az erdőgazdálkodási tevékenységek szükségképpen pozitívan járulnak hozzá az éghajlatváltozás mérsékléséhez (lásd a fenti 39. pontot.). E tekintetben egyrészt, amint az a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjából kitűnik, az uniós jogalkotó abból indul ki, hogy a szénelnyelő területek megerősítése erdészeti intézkedésekkel valósítható meg. Az e rendelkezésben szereplő „az erdőirtás és az erdőpusztulás elkerülése”, az „erdők helyreállítása” és az „erdőtelepítés” kifejezések azt mutatják, hogy az erdőgazdálkodás a jogalkotó szerint hozzájárulhat az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló célkitűzéshez. Másrészt a Bizottság a megtámadott határozat egyetlen részében sem állította, hogy az erdőgazdálkodási tevékenységek önmagukban, minden körülmények között és minden esetben lényegesen hozzájárulnak az éghajlatváltozás mérsékléséhez. A megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában

- (66–69. o.) szereplő értékelésekből inkább az tűnik ki, hogy a Bizottság szerint ilyenek kizárólag azok az erdőgazdálkodási tevékenységek tekinthetők, amelyek megfelelnek a felhatalmazáson alapuló rendeletben szereplő technikai vizsgálati kritériumoknak.
- 55 Egyébiránt nem meggyőző a felperesek azon érve, amely szerint a Bizottságnak az erdőgazdálkodási terv meglétére és az ilyen tervnek az erdészeti gazdasági tevékenység fenntarthatóságára gyakorolt hatására vonatkozó (a megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontja [67. o.]) válasza állítólag elégtelen.
- 56 A felperesek, amikor azt állítják, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott azon kötelezettség, hogy valamely gazdasági tevékenység csak erdőgazdálkodási terv keretében végezhető, egyáltalán nem változtat azon a tényen, hogy az érintett technikai vizsgálati kritériumok nem követelik meg kifejezetten „az erdők szénelnyelő képességének megerősítését annak érdekében, hogy az összhangba kerüljön a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéseivel”, a felperesek nemcsak a Bizottság válaszában terjedelmét, hanem a megsértettként hivatkozott rendelkezés, vagyis a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdése f) pontjának hatályát is tévesen értelmezik.
- 57 A keresetlevél 43. pontjában szereplő, „az erdők szénelnyelő képességének megerősítése annak érdekében, hogy az összhangba kerüljön a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéseivel” mondatrészben a felperesek nyilvánvalóan a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének bevezető részében említett, „a Párizsi Megállapodás hosszú távú hőmérsékleti céljával összhangban” mondatrészre hivatkoznak.
- 58 Márpedig kétségtelen, hogy a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjából az következik, hogy valamely gazdasági tevékenység akkor tekinthető úgy, hogy lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez – ami a taxonómiai rendelet 3. cikkének a) pontja értelmében környezeti szempontból fenntarthatónak minősülés egyik feltétele –, ha többek között „az erdők helyreállítása[ra], a szántók, gyepterületek és vizes élőhelyek fenntartható kezelésé[re], erdőtelepítés[re] és regeneratív mezőgazdaság[ra]” vonatkozik. Ezek olyan gazdasági tevékenységek, amelyek pozitívan vagy aktívan a szénelnyelő képesség megerősítésére irányulnak.
- 59 Mindazonáltal, ellentétben azzal, amit a felperesek a fenti 41. pontban említett érvükben sugallnak, a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontja nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy olyan technikai vizsgálati kritériumokat dolgozzon ki, amelyek kizárólag a szénelnyelő képesség aktív megerősítésére irányuló tevékenységekre vonatkoznak. Éppen ellenkezőleg, e rendelkezésből lényegében az következik, hogy valamely gazdasági tevékenység akkor is „a szénelnyelő területek megerősítésének”, tehát környezeti szempontból fenntarthatónak minősül, ha lehetővé teszi „az erdőirtás és az erdőpusztulás elkerülését”. Másként fogalmazva, a szénelnyelő képesség megerősítése nemcsak a szénelnyelő területek növelését célzó intézkedések, például az erdők és a megművelt földterületek helyreállítása révén történik, hanem az erdőirtás és az erdőpusztulás elkerülését célzó intézkedések révén is. Hasonlóképpen, a taxonómiai rendelet (24) preambulumbekkezdéséből az következik, hogy egy (többek között az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó) gazdasági tevékenység nemcsak akkor tekinthető úgy, hogy az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló környezetvédelmi célt szolgál, ha lényegesen hozzájárul az üvegházhatásúgáz-kibocsátások stabilizálásához az elnyelés fokozása révén, hanem akkor is, ha lehetővé teszi az ilyen kibocsátások elkerülését vagy csökkentését. A fenti 40. pontban említett érvelésük keretében a felperesek figyelmen kívül hagyják a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjában szereplő „megerősítés” fogalmának e második vetületét.

- 60 Márpedig a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.2. pontjának f) alpontjában megállapított kritériumoknak megfelelő erdőgazdálkodási terv kidolgozására vonatkozó kötelezettség szükségszerűen tiszteletben tartja a fenti 59. pontban említett „megerősítés” fogalmát. Az említett 1.2. pont f) alpontja értelmében annak megkövetelése, hogy az erdőgazdálkodási terv tartalmazza „az erdei ökoszisztémák jó állapotának fenntartása érdekében bevezetett intézkedésekre” vonatkozó információkat, egyenértékű a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjában szereplő, „többek között az erdőirtás és az erdőpusztulás elkerülésé[re]” irányuló intézkedésekre vonatkozó információk megkövetelésével.
- 61 Amennyiben a Bizottságnak a megtámadott határozat III. melléklete 2.1. pontjában (66–69. o.) adott válasza a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.2. pontjának f) alpontjára vonatkozik, e válasz megfelel a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjában előírt anyagi jogi követelményeknek. Ezenkívül e válaszból az következik, hogy a Bizottság nagy jelentőséget tulajdonít az erdőgazdálkodási tervre vonatkozó, a felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt kötelezettségnek, annál is inkább, mivel – amint arra a Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában (67. o., második bekezdés) rámutat – az erdőgazdálkodási terv „jelenleg nem kötelező a taxonómián kívüli eső valamennyi erdőgazdaságra nézve”.
- 62 Másodsorban el kell utasítani az arra alapított érvet, hogy a megtámadott határozatban szereplő, az erdei biomasszára alkalmazandó, a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjában meghatározott fenntarthatósági kritériumok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettség hatására vonatkozó magyarázatok sértik a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontját. Erről az irányelvről van szó a Bizottságnak a megtámadott határozatban szereplő értékelésében (lásd a fenti 43. pontot), valamint többek között a taxonómiai rendelet (32) preambulumbekkezdésében és 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában. Közelebbről, ezen irányelvet illetően emlékeztetni kell arra, hogy annak 1. cikkéből az következik, hogy közös keretet hoz létre a megújuló energiaforrásokból előállított energia támogatására, és kötelező uniós célkitűzést állapít meg a megújuló energiaforrásokból előállított energiának az Unió teljes bruttó energiafogyasztásában 2030-ban képviselt teljes részarányára vonatkozóan, és szabályokat állapít meg többek között a megújuló forrásokból származó villamosenergia-termelés pénzügyi támogatása, az ilyen villamosenergia termelő általi felhasználása, a bizonyos ágazatokban történő megújulóenergia-használat tekintetében, valamint fenntarthatósági és üvegházhatásúgázkibocsátás-megtakarítási kritériumokat is meghatároz többek között a biomasszából előállított üzemanyagokra vonatkozóan.
- 63 A felperesek tévesen hivatkoznak arra, hogy a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.1. pontjának a) alpontjában említett technikai vizsgálati kritériumok „nem írnak elő követelményeket a szénkészletek és a szénelnyelő képesség növelésére vonatkozóan, és még kevésbé az erdők szénelnyelő képességének növekedésével összhangban álló szint elérését, ami elengedhetetlen a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti céljának való megfeleléshez” (lásd a fenti 43. pontot.).
- 64 A megtámadott határozat II. mellékletének 2.1. pontjából (67. o.) ugyanis kitűnik, hogy a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjára való hivatkozást az éghajlatra gyakorolt előnyök kapcsán megkövetelt, azt bizonyítani hivatott elemzéssel összefüggésben kell érteni és értelmezni,

hogy a tevékenység által a tevékenység megkezdését követő 30 éves időszakban generált üvegházhatásúgáz-kibocsátás és -elnyelés nettó mérlege a szokásos gyakorlathoz tartozó alapértéknél alacsonyabb. Meg kell állapítani, hogy ezen elemzés célja, amely a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.1. és 2.2. pontjában szerepel, éppen az, hogy „hosszú távon biztosít[sa] az erdő szénkészletének és szénelnyelő képességének megőrzését vagy megerősítését”. A felperesek nem fejtik ki, hogy a Bizottságnak az említett célkitűzésre vonatkozó kijelentése, valamint az a követelmény, hogy a tevékenység által generált üvegházhatásúgáz-kibocsátás és -elnyelés nettó mérlege a szokásos gyakorlathoz tartozó alapértéknél alacsonyabb legyen, miért nem vezethet az erdők általi szénelnyelés növekedéséhez, illetve a szénkészletek és a szénelnyelő képesség növekedéséhez.

- 65 Egyébiránt, amint azt a Bizottság a megtámadott határozat II. mellékletének 2.1. pontjában (67. o.) kifejtette, a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.1. pontjában említett technikai vizsgálati kritériumok alkalmazásakor figyelembe veendő uniós jogi aktusok egyike a RED II irányelv 29. cikkének (8) bekezdése alapján elfogadott, az erdei biomasszából előállított energiára vonatkozó gyakorlati iránymutatást meghatározó végrehajtási jogi aktus. Jelen esetben ez a [RED II] irányelv 29. cikkében megállapított, erdei biomasszára vonatkozó fenntarthatósági kritériumok teljesülését igazoló bizonyítékok összeállítására vonatkozó gyakorlati iránymutatás meghatározásáról szóló, 2022. december 13-i (EU) 2022/2448 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2022, L 320, 4. o., a továbbiakban: „gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet”).
- 66 Márpedig a RED II irányelv 29. cikkének (7) bekezdésében említett bio-tüzelőanyagok, folyékony bio-energiahordozók és biomassza-tüzelőanyagok erdei biomasszából való előállítására vonatkozó, kockázatalapú fenntarthatósági kritériumok végrehajtását illetően (lásd a gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet 1. cikkében meghatározott célt) a gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet 5. cikkének („A földhasználatra, földhasználat-megváltoztatásra és erdőgazdálkodásra vonatkozó nemzeti szintű kritériumoknak való megfelelés értékelése”) ii. pontja értelmében a tagállamok előírják a gazdasági szereplők számára, hogy szolgáltatassanak bizonyítékokat arra vonatkozóan, hogy az erdei biomassza származási helye szerinti ország vagy regionális gazdasági integrációs szervezet részes fele a Párizsi Megállapodásnak, és az erdőkben a szénkészletek és szénelnyelő képesség megőrzése és növelése érdekében a kitermelési területre alkalmazandó nemzeti vagy annál alacsonyabb szintű jogszabályokkal rendelkezik.
- 67 Ezenkívül a gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet 6. cikke úgy rendelkezik, hogy amennyiben nem áll rendelkezésre bizonyíték arra vonatkozóan, hogy teljesülnek-e a földhasználatra, földhasználat-megváltoztatásra és erdőgazdálkodásra vonatkozó (LULUCF) nemzeti szintű kritériumok, a tagállamok előírják a gazdasági szereplők számára, hogy a gazdálkodási rendszerek erdei forrásterületi szintű meglétét és végrehajtását megerősítő auditált információkat szolgáltatassanak annak biztosítására vonatkozóan, hogy hosszú távon megőrzik és megerősítik az erdő szénkészletét és szénelnyelő képességét.
- 68 Ebből következik, hogy a felperesek állításával, különösen pedig a megtámadott határozatnak a technikai vizsgálat kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázata 1.3. pontjának c) alpontjára, a RED II irányelv 29. cikkének (7) bekezdésére, valamint a gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet rendelkezéseire, különösen annak 5. és 6. cikkére vonatkozó megszorító értelmezésével ellentétben a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a

felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.1. pont a) alpontjában meghatározott technikai vizsgálati kritériumok igenis megkövetelik az erdők szénelnyelő képességének megerősítését. A felperesek sem a keresetlevélben, sem a válaszban nem térnek ki arra, hogy a gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet milyen hatást fejt ki az említett 2.1. pont a) alpontja szerinti technikai vizsgálati kritériumok értelmezésére.

- 69 Amennyiben a felperesek a válasz 31. pontjában a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében szereplő kritériumok elégtelenségére hivatkoznak, megjegyzendő, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban e rendelkezésre tett hivatkozás a RED II irányelv 29. cikkének (8) bekezdése alapján elfogadott gyakorlati iránymutatásról szóló rendeletben megállapított kritériumokat említi. Ennélfogva a fenti 65–68. pontban elvégzett, a gyakorlati iránymutatásról szóló rendeletnek a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.1. pontjának a) alpontjában említett technikai vizsgálati kritériumok értelmezésére gyakorolt hatására vonatkozó valamennyi értékelés a RED II 29. cikkének (6) bekezdésére vonatkozó kifogásra is érvényes.
- 70 Harmadsorban mint megalapozatlant el kell utasítani a felperesek azon érvét, amelyben azt kifogásolják, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott határozatban kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt nem fogadhatott el rögzített kritériumot annak megállapítására, hogy valamely erdészeti tevékenység lényegesen hozzájárul-e az éghajlatváltozás mérsékléséhez (lásd a fenti 45. pontot).
- 71 A taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint az említett rendelet 10. cikkének (3) bekezdése alapján megállapított technikai vizsgálati kritériumoknak amennyire lehetséges, mennyiségi jellegűeknek kell lenniük és küszöbértékeket kell tartalmazniuk, egyébként pedig minőségi jellegűeknek kell lenniük. Ebből következik, hogy a Bizottság nem köteles minden körülmények között mennyiségi kritériumokat megállapítani.
- 72 A jelen ügyben, amennyiben a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem indokolta meg kellőképpen azokat az okokat, amelyek miatt nem állapított meg rögzített kritériumot, megjegyzendő, hogy nem veszik figyelembe, hogy a Bizottság minőségi kritériumokat is elfogadhat. Nem térnek ki a megtámadott határozat II. mellékletének 2.1. pontjában (68. o.) szereplő magyarázatokra sem. Márpedig a Bizottság által a megtámadott határozat e részében használt kifejezések egyértelműen a következőket fejezik ki:

„Az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló célkitűzéshez az erdészeti ágazatban való lényeges hozzájárulásra vonatkozóan a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. [pontjában] meghatározott kritériumok elfogadásakor a Bizottság értékelése figyelembe vette az erdészeti [szakpolitikai] keret alakulását, beleértve a biodiverzitási stratégiából és az erdőstratégiából eredő folyamatokat, valamint azt az elvárást, hogy a jövőbeli követelmények egy későbbi szakaszban beépíthetők legyenek az [Unió] taxonómiai kritériumaiba. [T]ekintettel az európai és a globális erdők sokféleségére, valamint az erdőgazdálkodás sokféleségére, a rögzített gyakorlatok felsorolása számos konkrét erdészeti helyzetben hatástalannak bizonyulhat. [...] Az általános célkitűzés az, hogy a kritériumok biztosítsák az erdőgazdálkodási terv vagy azzal egyenértékű terv ellenőrzését, valamint egyéb biztosítékokat nyújtsanak annak érdekében, hogy rövid és hosszú távon lényegesen hozzájáruljanak az éghajlatváltozás mérsékléséhez. Ez a megközelítés ugyanazokra a fő paraméterekre terjedt ki, de jelentős eltérést mutatott a [fenntartható finanszírozással foglalkozó technikai szakértői csoport] értékeléséhez képest, amely a

fenntartható erdőgazdálkodási gyakorlatok alkalmazására összpontosított. [...] Megjegyzendő továbbá, hogy az erdőgazdálkodás üvegházhatásúgáz-kibocsátáscsökkentési potenciálja a földrajzi elhelyezkedéstől és a szóban forgó földterület további jellemzőitől, például az erdő típusától és korától, valamint az erdőgazdálkodás típusától függ.”

- 73 E megfogalmazásból az következik, hogy a rögzített kritérium megállapításának mellőzése nem a Bizottság önkényes döntésének, hanem az Unióban és világszerte létező erdők – az erdő típusa és kora, valamint az erdőgazdálkodás típusa tekintetében vett – sokféleségének, valamint a biológiai sokféleséggel kapcsolatos gyakorlatok és stratégia, valamint az erdőgazdálkodási stratégia változó jellegének következménye volt. A Bizottság a fenti 72. pontban idézett megfogalmazással arra kíván utalni, hogy tudományos szempontból lehetetlen vagy megengedhetetlen lett volna rögzített értékeket hozzárendelni az elérni kívánt paraméterekhez. Egyébiránt a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének k) pontja szerint a technikai vizsgálati kritériumoknak „könnyen alkalmazhatóknak” kell lenniük, és „elő [kell] mozdít[aniuk] a nekik való megfelelés ellenőrzését”.
- 74 Egyébiránt nincs alátámasztva a felpereseknek a keresetlevél 48. pontjában szereplő, annak kifogásolására irányuló érvelése, hogy a Bizottság nem határozott meg rögzített kritériumot. Közelebbről, a felperesek nem vitatják, hogy az Unióban és világszerte sokféle erdő létezik, és azt sem fejtik ki, hogy a Bizottság – figyelembe véve az erdők sokféleségét az Unióban és világszerte, valamint a biológiai sokféleséggel kapcsolatos gyakorlatok és stratégia és az erdőgazdálkodási stratégia változó jellegéből adódó dinamikát – milyen módon határozhatott volna meg a felhatalmazáson alapuló rendeletben említett valamennyi erdőre alkalmazandó, a területre, a tömegre vagy a mennyiségre vonatkoztatott küszöbértéket vagy más mérhető, illetve számszerűsíthető paramétert. Mivel e tekintetben nem terjesztettek elő hasznos bizonyítékokat, a felperesek érvelése túl homályos ahhoz, hogy téves jogalkalmazás megállapítását tegye lehetővé. Túl homályos ahhoz is, hogy cáfolhatná a Bizottság által a megtámadott határozatban arra vonatkozóan tett kijelentések megbízhatóságát, hogy a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok nem tartalmazzak rögzített kritériumot, így e tekintetben semmilyen nyilvánvaló mérlegelési hiba nem állapítható meg.
- 75 Kétségtelen, hogy a belső felülvizsgálat iránti kérelem 127. pontjában a felperesek azt javasolták a Bizottságnak, hogy 2030-ig egy „további” 0,375 tonna CO₂/évben meghatározott, rögzített kritériumot alkalmazzanak az „egyedi tevékenységre” vonatkozó szénmegkötési folyamatok tekintetében. A felperesek azonban nem vitatják a Bizottság által a megtámadott határozat II. mellékletének 2.1. pontjában (68. o.) kifejtett megfontolásokat, amelyek szerint „a kérelmező által javasolt, 2030-ig 0,375 tonna CO₂/évben meghatározott, rögzített kritérium alkalmazása kizárhatja az [Unió] taxonómiájából bizonyos erdőtípusok, például az őserdők és a boreális erdők kezelését”.
- 76 A felperesek tehát nem térnek ki erre a megállapításra, amely egyenértékű annak kijelentésével, hogy a felülvizsgálati kérelemben javasolt küszöbérték kizárta volna az európai erdők nagy részét, mégpedig az őserdőket, valamint a boreális erdőket. E tényezőkre és az ügy egyéb elemeire tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában tett kijelentések nem tartalmazzak nyilvánvaló mérlegelési hibát, mivel a felperesek által javasolt rögzített kritérium nem alkalmas arra, hogy különösen az Unióban található erdőkre jellemző, a Bizottság által a felhatalmazáson alapuló rendeletben említett valamennyi releváns paramétert figyelembe véve cáfolja azok megbízhatóságát. Ugyanígy a felperesek a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdése f) pontjának megsértését sem bizonyították.

- 77 Végül a keresetlevél 49. pontjában és a válasz 33. pontjában a felperesek egy „alternatív” érvelés keretében kifejtik, hogy a Bizottságnak nem kellett volna egységes „páneurópai küszöbértéket” elfogadnia, hanem a földrajzi eltérések alapján „egy sor konkrét küszöbértéket” vagy akár „szigorúbb referenciaértéket” fogadhatott volna el, e referenciaértékhez képest a minimálisnál nagyobb mértékű javulást megkövetelve ahhoz, hogy a tevékenységet az éghajlatváltozás mérsékléséhez lényegesen hozzájárulónak lehessen tekinteni.
- 78 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni. A taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének c) pontja ugyanis nem követeli meg minden körülmények között és fenntartások nélkül mennyiségi kritériumok megállapítását. A Bizottság bizonyos feltételek mellett jogosult minőségi kritériumokat elfogadni. Az említett rendelkezés ily módon meg kívánja hagyni a Bizottság számára az e tekintetben megfelelő választáshoz szükséges mozgásteret.
- 79 Negyedsorban el kell utasítani a felpereseknek a fenti 46. pontban említett azon érvét, amely szerint a Bizottságnak a rögzített kritériummal kapcsolatos problémakörre adott válasza nyilvánvaló mérlegelési hibát valósít meg. Egyrészt a felperesek a keresetlevélben nem szolgáltatottak olyan konkrét bizonyítékokat, amelyek alapján a Törvényszék megérthetné, hogy a Bizottság a válaszában mely tényeket értékelte állítólagosan tévesen. Másrészt ugyanezen kérdést illetően utalni kell a fenti 71–78. pontban kifejtett megfontolásokra.
- 80 Ötödsorban, nem lehet helyt adni a felperesek azon érvének, amely szerint a Bizottság „nem rendelkezett hatáskörrel a taxonómiai rendelet hatályát tiszteletben nem tartó technikai vizsgálati kritériumok elfogadására”, és tévesen alkalmazta a jogot, „amikor nem értelmezte helyesen [a taxonómiai rendelet] követelményeinek [vagy saját] hatáskörének terjedelmét” (lásd a fenti 47. pontot).
- 81 Először is, a Bizottság a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásával nem lépte túl a taxonómiai rendelet 10. cikkének (3) bekezdése szerinti hatáskörét.
- 82 Egyrészt pusztán az az állítás, amely szerint a Bizottság megsérthette a taxonómiai rendeletben, különösen annak 19. cikkében előírt anyagi jogi követelményeket, és így téves jogalkalmazást vagy nyilvánvaló mérlegelési hibákat is elkövethetett, mivel helytelenül értelmezte „az anyagi jogi követelmények terjedelmét”, nem elegendő annak megállapításához, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a taxonómiai rendelet 10. cikkének az EUMSZ 290. cikkel összefüggésben értelmezett (3) bekezdésében számára biztosított felhatalmazás terjedelmét. Ugyanis valamely releváns anyagi jogi rendelkezés – mint például a taxonómiai rendeletben megállapított anyagi jogi követelmények – megsértése nem jelenti szükségszerűen a taxonómiai rendelet 10. cikkének az EUMSZ 290. cikkel összefüggésben értelmezett (3) bekezdése által biztosított hatáskör terjedelmének megsértését.
- 83 Másrészt, azon általános és alá nem támasztott állításukon kívül, amely szerint a Bizottság nem „értelmezte helyesen a [taxonómiai rendelet] anyagi jogi követelményeinek terjedelmét”, a felperesek nem jelölik meg azokat az elemeket, amelyek alapján – szigorúan a hatáskör problematikájára korlátozódó érvelés, mint például az EUMSZ 290. cikkel való esetleges összeegyeztethetlenségre alapított érvelés alapján, tehát az anyagi jogi követelményekre való hivatkozás nélkül - megállapítható lenne, hogy a Bizottság a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásával megsértette a taxonómiai rendeletet.

- 84 Másodszor, a fenti megfontolásokból mindenesetre az következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásakor nem „értelmezte helyesen” a taxonómiai rendelet követelményeinek terjedelmét.
- 85 Harmadszor, amennyiben a felperesek azt állították, hogy a Bizottság „nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy nem lehet kellően szigorú küszöbértékeket meghatározni”, meg kell állapítani, hogy ez az – önálló jogi jelentőséget nélkülöző – érv csupán összefoglaló jelleggel megismétli a fenti 36–46. pontban már említett érveket. Márpedig, mivel azok az érvek elutasításra kerültek, azok pusztá megismétlése sem vezethet eredményre.
- 86 A fentiekre tekintettel az első jogalap első részét el kell utasítani.

Az első jogalap második részéről, amely a Bizottságnak a felperesek azon kifogásaira adott válaszával kapcsolatos hibákon alapul, amelyek szerint a technikai vizsgálati kritériumoknak mennyiségi jellegűeknek kellett volna lenniük, és hogy azok nem meggyőző tudományos adatokon és az elővigyázatosság elvén alapultak

- 87 A felperesek szerint a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének c) és f) pontja megsértésének minősül a Bizottság által a megtámadott határozatban szolgáltatott, a belső felülvizsgálat iránti kérelmükben megfogalmazott azon kifogásukkal kapcsolatos valamennyi magyarázat, amely szerint az erdőgazdálkodási tevékenységekre vonatkozóan a felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt technikai vizsgálati kritériumok sértik a taxonómiai rendeletet, mivel nem mennyiségi jellegűek, és összeegyeztethetetlenek az elővigyázatosság elvével.
- 88 A megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában szereplő válaszok téves jogalkalmazáson alapulnak. Egyébiránt e válaszok arra utalnak, hogy a Bizottság „tévesen értelmezte [saját] hatáskörét” a felhatalmazáson alapuló rendelet tekintetében. A felperesek szerint a Bizottság a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásakor könnyen hozzáférhető tudományos információkkal rendelkezett, amelyek lehetővé tették az erdészeti tevékenységekből származó kibocsátások előírt csökkentésének számszerűsítését. Végül a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.1. pontjának a) alpontjában említett technikai vizsgálati kritériumok a tevékenységhez fűződő szokásos gyakorlathoz tartozó referenciaértékhez képest csak minimális csökkentést írnak elő. Ezek tehát összeegyeztethetetlenek az elővigyázatosság elvével. E tekintetben a Bizottság csupán azt jegyezte meg, hogy a jövőben nagyobb védelmet biztosító megközelítést (köztük „szigorúbb referenciaértékeket”) lehetne alkalmazni. Az, hogy a megtámadott határozat az elővigyázatosság elvét is sérti, levezethető a nyolcadik jogalap első részének ismertetéséből (a keresetlevél 140–144. pontja).
- 89 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 90 A fenti 87. és 88. pontban említett érveikkel a felperesek nem terjesztenek elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, vagy nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el. Ezeket az érveket tehát mint megalapozatlanokat el kell utasítani.
- 91 Különösen, ami a Bizottságnak a mennyiségi jellegű technikai vizsgálati kritériumok hiányára vonatkozó válaszát érintő téves jogalkalmazást vagy nyilvánvaló mérlegelési hibákat illeti, először is a fenti 70–78. pontban kifejtett érvelésre kell utalni.

- 92 Közelebbről, amennyiben a felperesek azt állítják, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásakor a Bizottság könnyen hozzáférhető tudományos információkkal rendelkezett, amelyek lehetővé tették az erdészeti tevékenységekből eredő kibocsátások „előírt” csökkentésének számszerűsítését, meg kell állapítani, hogy a felperesek a keresetlevélben nem jelölik meg, hogy milyen tudományos információkról lehet szó. Nem nyújtottak be olyan tanulmányt vagy tudományos véleményt, amely magyarázatot adna arra, hogy az erdészeti tevékenységekből származó kibocsátások csökkentését hogyan és milyen mértékben lehetne számszerűsíteni. Következésképpen a felperesek érvelése nem cáfolhatja a megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában (66–69. o.) szereplő magyarázatok megbízhatóságát. Ennélfogva e tekintetben nem állapítható meg nyilvánvaló mérlegelési hiba. Ugyanezen okokból ugyanezt a következtetést kell levonni azon kérdést illetően, hogy a megtámadott határozat III. mellékletének 2.1. pontjában (66–69. o.) szereplő magyarázatok téves jogalkalmazáson alapulnak-e.
- 93 Egyébiránt azt az állítást, amely szerint a Bizottság „tévesen értelmezte [saját] hatáskörét”, ami téves jogalkalmazásnak vagy nyilvánvaló mérlegelési hibának minősül, a fenti 81–84. pontban szereplőkkel azonos okokból el kell utasítani.
- 94 Végül el kell utasítani a felperesek azon állítását, amely szerint a Bizottság megsértette az elővigyázatosság elvét.
- 95 E tekintetben megjegyzendő, hogy a felperesek a keresetlevél 54. pontjában kétségkívül kijelentették, hogy a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok a szokásos gyakorlathoz tartozó referenciaértékhez képest csak minimális csökkentést követelnek meg, ami miatt azok összeegyeztethetetlenek az elővigyázatosság elvével. A keresetlevél említett 54. pontjában a felperesek azt is állították, hogy a Bizottság erre az érvre pusztán annak megjegyzésével válaszolt, hogy a jövőben „szigorúbb referenciaértékeket” tartalmazó, nagyobb védelmet biztosító megközelítést lehetne alkalmazni. A felperesek szerint ez a körülmény nyilvánvalóan semmilyen hatással nem lehet arra, hogy a technikai vizsgálati kritériumok megfelelnek-e „a taxonómiai rendelet követelményeinek”. Ennek során arra hivatkoznak, hogy a Bizottság válasza állítólag összeegyeztethetetlen a taxonómiai rendelettel.
- 96 Mindazonáltal nem egyértelmű, hogy a felperesek szerint mi lehet a kapcsolat az elővigyázatosság elvével. Ez, a többek között az EUMSZ 191. cikk (2) bekezdésében foglalt elv lehetővé teszi az intézmények számára, hogy amennyiben tudományos bizonytalanságok állnak fenn az emberi egészségre vonatkozó kockázatok fennállását vagy terjedelmét illetően, védelmi intézkedéseket hozzanak anélkül, hogy meg kellene várniuk, hogy e kockázatok ténylegessége és súlyossága teljesen bizonyossá váljon, vagy hogy a környezetre gyakorolt kedvezőtlen hatások bekövetkezzenek (lásd ebben az értelemben: 2021. március 17-i FMC kontra Bizottság ítélet, T-719/17, EU:T:2021:143, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 97 Így a keresetlevél 54. pontjából kitűnik, hogy a fenti 96. pontban meghatározott, eredetileg az elővigyázatosság elvének megsértésére alapítottként előterjesztett kifogást a felperesek a Bizottság válaszanak a taxonómiai rendelettel való összeegyeztethetőségére vonatkozó érvként fogalmazták át. Mindazonáltal megjegyzendő, hogy ez az érv nincs alátámasztva, ezért azt el kell utasítani, mivel nem alkalmas sem az elővigyázatosság elve megsértésének, sem a megtámadott határozatot érintő téves jogalkalmazás fennállásának bizonyítására.
- 98 A fentiekre tekintettel az első jogalap második részét, és ennélfogva az első jogalap egészét el kell utasítani.

A második, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el a felpereseknek az éghajlatváltozás mérsékléséhez való lényeges hozzájárulás kritériumai keretében az éghajlati szempontú haszonelemzés alóli, a 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok esetében előírt mentességgel kapcsolatos kifogására adott válasz vonatkozásában

99 A felperesek szerint a megtámadott határozat III. mellékletének 2.2. pontjában (69–71. o.) adott magyarázatok tévesek, és ennél fogva ellentétesek a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjával, valamint 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjával. Egyébiránt a taxonómiai rendelet, valamint a Bizottságnak az e rendelet 10. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti hatásköre téves értelmezéséből erednek.

100 A második jogalap lényegében három részre osztható.

A második jogalapnak a Bizottság azon válaszát illető, a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjával és 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjával kapcsolatos téves jogalkalmazásra vagy nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított első részéről, amely szerint a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 2.4. pontjában előírt, a 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok mentesítése „a kisméretű erdőgazdaságok és a kisüzemi erdőtulajdonosok adminisztratív terheinek minimalizálására” irányul

101 A felperesek által a belső felülvizsgálat iránti kérelemben megfogalmazott kifogásokra válaszul a Bizottság jelezte, hogy a mentesség célja „a kisméretű erdőgazdaságok és a kisüzemi erdőtulajdonosok adminisztratív terheinek minimalizálása, és ezáltal arra való ösztönzése, hogy növeljék az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz és az éghajlatváltozás mérsékléséhez való hozzájárulásukat” (a megtámadott határozat III. mellékletének 2.2. pontja [69. o.]).

102 Márpedig e válasz „pontatlan és észszerűtlen”, éppen ezért téves jogalkalmazáson alapul. A Bizottság ugyanis nem fejtette ki, hogy a mentesség miként ösztönözhetné az erdőtulajdonosokat arra, hogy növeljék az éghajlatváltozás mérsékléséhez való hozzájárulásukat.

103 Az említett válasz nyilvánvaló mérlegelési hibát is tartalmaz a következő okok miatt:

- először is, a 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok mentesítését bevezető intézkedés nem „arányos vagy szükséges intézkedés”, mivel nem arányos és egyszerűsített eljárást ír elő a kisüzemi erdőgazdaságok számára, hanem egy egyszerű „menlevelet”, vagyis az éghajlattal kapcsolatos bármilyen előny bizonyítására vonatkozó kötelezettség alóli teljes mentességet; ezenkívül a kisüzemi erdőtulajdonosok adminisztratív terheinek csökkentése nem szolgálhat igazolásként, mivel a taxonómiai rendeletben foglalt, a gazdaságilag fenntartható tevékenységre vonatkozó kritériumok betartása nem a szabályozásnak való megfelelés kérdése;
- másodszor, ugyanez az intézkedés visszaélésekhez vezethet, mivel lehetővé teszi az erdőgazdálkodók számára, hogy „megkerüljék a rendszert” azáltal, hogy a birtokukban lévő erdőket különálló, éppen a 13 hektáros küszöbérték alatt maradó gazdaságokként vegyék nyilvántartásba;
- harmadszor, a 13 hektár alatti gazdaságok mentesítését célzó intézkedés nem minősül *de minimis* küszöbértéknek, mivel ez az unióban elhelyezkedő erdőgazdaságok átlagos mérete; az ilyen méretű gazdaságoknak a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában

foglalt fő követelmény alóli mentesítése jóval meghaladná az észszerű *de minimis* küszöbértékeket.

- 104 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.
- 105 A felperesek úgy vélik, hogy téves jogalkalmazáson vagy nyilvánvaló mérlegelési hibán alapul a Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 2.2. pontjában (69. o.) megfogalmazott értékelés, amely szerint a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.4. pontjában a 13 hektárnál kisebb gazdaságok esetében előírt mentesség „a kisméretű erdőgazdaságok és a kisüzemi erdőtulajdonosok adminisztratív terheinek minimalizálására” irányul.
- 106 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni.
- 107 Elsősorban, mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperesek a Bizottság e válaszát nem a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjában és 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjában meghatározott feltételek fényében vizsgálják. Ezzel szemben a 13 hektárnál kisebb területekre vonatkozó mentesség aránytalanságára (lásd a fenti 103. pont első franciabekezdését), illetve arra hivatkoznak, hogy az említett intézkedés visszaélésekhez vezethet (lásd a fenti 103. pont második franciabekezdését), valamint a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő 2.4. pontban említett 13 hektáros küszöbérték állítólagosan észszerűtlen jellegére (lásd a fenti 103. pont harmadik franciabekezdését).
- 108 Ezeket az érveket el kell utasítani.
- 109 Egyrészt ugyanis a felperesek nem hozzák összefüggésbe a Bizottság által a megtámadott határozatban a 13 hektár alatti erdőgazdaságokra vonatkozó kérdésre adott választ a „karbonelnyelő területek” megerősítésére (a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontja), vagy a „meggyőző tudományos eredményekre” vonatkozó követelménnyel, vagy akár az elővigyázatosság elvével (a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontja) kapcsolatos kérdésre adott válasszal. Ennélfogva nem világos, hogy a Bizottság említett válasza mennyiben ellentétes a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjában, valamint 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjában előírt anyagi jogi feltételekkel.
- 110 Másrészt a felperesek először is az arányosság elvének megsértésére hivatkoznak, azzal érvelve, hogy a 13 hektárnál kisebb területekre vonatkozó mentesség nem „arányos” jellegű (lásd a fenti 103. pont első franciabekezdését). Ez az elv, amely az uniós jog általános jogelvei közé tartozik, megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kitűzött jogszerű célok megvalósítására, és ne menjenek túl az azok eléréséhez szükséges mértéken, így amennyiben több alkalmas intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (2016. május 4-i Philip Morris Brands és társai ítélet, C-547/14, EU:C:2016:325, 165. pont; 2021. január 20-i ABLV Bank kontra ESZT ítélet, T-758/18, EU:T:2021:28, 142. pont).
- 111 A felperesek olyan intézkedésre való hivatkozása, amely a 13 hektárnál kisebb erdőterületeken gazdálkodók tekintetében „kisüzemi gazdálkodókra vonatkozó, arányos és egyszerűsített eljárást” ír elő az éghajlati szempontú haszonelemzés elvégzésére vonatkozó kötelezettség alóli teljes mentesség helyett (lásd a fenti 103. pont első franciabekezdését) nem minősül kevésbé korlátozó

intézkedésnek (lásd a fenti 110. pontot). A felperesek által javasolthoz hasonló közigazgatási eljárás ugyanis (lásd a fenti 103. pontot) az említett gazdálkodók számára minden esetben költségesebbnek tűnik, mint az éghajlati szempontú haszonelemzés elvégzésére vonatkozó kötelezettség alóli, a Bizottság által a felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt teljes mentesség. Így a Bizottságnak a megtámadott határozatban szereplő, a 13 hektárnál kisebb erdőterületeken gazdálkodókra vonatkozó kérdésre adott válasza (lásd a fenti 101. pontot) nem tűnik ellentétesnek az arányosság elvével.

- 112 Másodszor a felperesek azt állítják, hogy a 13 hektárnál kisebb erdőterületeken gazdálkodók mentesítése visszaélésekhez vezethet, mivel egy ilyen intézkedés lehetővé tenné az erdőgazdálkodók számára, hogy a nagy méretű erdőgazdaságokat több, 13 hektár alatti kisebb gazdaságokra osszák fel (lásd a fenti 103. pont második franciabekezdését).
- 113 Feltételezve, hogy ez az egyébként spekulatív és alá nem támasztott állítás vonatkozhat a Bizottság által a megtámadott határozatban elfogadott értékelésekre (lásd a fenti 101. pontot), mindenesetre meg kell állapítani, hogy a mesterséges, tehát visszaélésszerű felosztás a taxonómiai rendelet 21. cikke (1) bekezdésének utolsó mondata szerint a tagállamok hatáskörébe tartozik. A felperesek által említett ilyen visszaélés eshetősége a tagállamoknak az említett 21. cikkben előírt kötelezettségeinek teljesítése körébe tartozik, de nem teheti kérdésessé a Bizottságnak a megtámadott határozatban szereplő, elvont technikai vizsgálati kritériumokra vonatkozó megállapításait.
- 114 Harmadszor, ami a felperesek azon állítását illeti, amely szerint a 13 hektár alatti erdőgazdaságok mentessége nem egy *de minimis* küszöbértéket vesz figyelembe – mivel a 13 hektáros érték az uniós átlagértéknek felel meg –, és mindenesetre nem egy észszerű *de minimis* küszöbértékre vonatkozik (lásd a fenti 105. pont harmadik franciabekezdését), meg kell jegyezni, hogy az a tény, hogy egy 13 hektáros terület az uniós átlagértéknek felel meg, nem zárja ki, hogy *de minimis* küszöbértékről legyen szó. A felperesek nem vitatják, hogy az Unióban elismert átlagértékről van szó, és hogy ezt az értéket nem a Bizottság találta ki, és nem is önkényes forrásból származik. Ennélfogva az említett 13 hektáros küszöbérték egyáltalán nem észszerűtlen.
- 115 Ráadásul az, hogy a 13 hektárnál kisebb erdőterületeken gazdálkodók mentesülnek az éghajlati szempontú haszonelemzés elvégzésére vonatkozó kötelezettség alól, nem jelenti azt, hogy e gazdaságok „mesterséges joghézagban” működnének, amely lehetővé tenné számukra, hogy gazdasági tevékenységüket környezeti szempontból fenntarthatónak ismerjék el anélkül, hogy esetükben technikai vizsgálati kritériumok lennének alkalmazandók.
- 116 Éppen ellenkezőleg, ahhoz, hogy egy 13 hektárnál kisebb erdőterületen végzett gazdasági tevékenységet környezeti szempontból fenntartható beruházásnak lehessen tekinteni, a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” táblázat 1.1. és 1.2. pontjának megfelelően az is szükséges, hogy e tevékenységet erdőgazdálkodási terv hatálya alá tartozó területen végezzék, amely követelmény egyébként nem vonatkozik valamennyi erdőgazdaságra, mivel a 13 hektárt meghaladó erdőgazdaságok nem tartoznak annak hatálya alá. A keresetlevélben a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság csak a fennálló jogi helyzetet („*status quo*”) vette figyelembe, ahelyett hogy „ambiciózus” technikai vizsgálati kritériumokat dolgozott volna ki. Márpedig a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.3. pontjának megfelelően az erdőgazdálkodási rendszerek fenntarthatóságát a tervben említett legambiciózusabb megközelítés kiválasztásával

kell biztosítani, többek között a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében és a gyakorlati iránymutatásról szóló rendeletben meghatározott, az erdei biomasszára vonatkozó fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelés bizonyításával. Érvelésükben a felperesek nem veszik figyelembe ezeket, a 13 hektárnál kisebb erdőterületeken gazdálkodókra vonatkozó mentességet behatároló, és e mentesség létjogosultságára legalábbis részben magyarázatot adó tényezőket.

117 A második jogalap első részét tehát el kell utasítani.

A második jogalapnak a Bizottság azon válaszát illető, a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjával és 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjával kapcsolatos téves jogalkalmazásra vagy nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított második részéről, amely szerint lényegében a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.4. pontjában a 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok esetében előírt mentesség a kisüzemi erdőgazdálkodók által betartandó követelmények összességére tekintettel igazolt

118 A felperesek kifejtik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy „figyelembe véve az összes olyan követelményt, amelyet a kisüzemi erdőgazdálkodóknak tiszteletben kell tartaniuk az erdőgazdálkodási tervtől kezdve a fenntartható erdőgazdálkodásnak való megfelelésük bizonyításán keresztül, a jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületek pusztulása elkerülésének, valamint a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumának biztosításáig, észszerű volt azt feltételezni, hogy az éghajlatváltozás mérsékléséhez való lényeges hozzájárulásra vonatkozó kritériumok teljesülnek, anélkül hogy szükség lenne az éghajlati szempontú haszonelemzés elvégzésére”.

119 A Bizottság által felsorolt tényezők – nevezetesen az erdőgazdálkodási terv, a fenntartható erdőgazdálkodásnak való megfelelés bizonyítása, a jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületek pusztulása elkerülésének biztosítása, valamint a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumai – azonban nem biztosítanak, hogy a mentességet élvező erdőgazdaságok lényegesen hozzájáruljanak az éghajlatváltozás mérsékléséhez, és ezáltal megfeleljenek a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) és (3) bekezdésének. Kétségtelen, hogy a Bizottság válasza egyenértékű annak megállapításával, hogy a lényeges hozzájárulás fennállásának bizonyítására vonatkozó kötelezettség alóli mentesség valamilyen módon mégis „biztosítja” a lényeges hozzájárulást. Ez a válasz azonban, amely lényegében az első jogalap első részében szóban forgó, az erdő termelőkapacitásának fenntartására vonatkozó kötelezettséget az éghajlatváltozás mérsékléséhez való „lényeges hozzájárulással” azonosítja, szintén téves jogalkalmazáson és nyilvánvaló mérlegelési hibákon alapul a következő okok miatt:

– először is, az erdőgazdálkodási terv benyújtására vonatkozó kötelezettség tisztán adminisztratív aktus; az ilyen tervben feltüntetendő információk (a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.2. pontja) nem utalnak a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzésének teljesítéséhez szükséges csökkentésekhez igazodó, a „nettó kibocsátások tényleges csökkentésére”; ezért az éppen a 13 hektáros küszöbérték alatti erdőterületeken gazdálkodókra nem vonatkozik az a konkrét kötelezettség, hogy az erdők szénelnyelő képességét a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzésének tiszteletben tartásához szükséges csökkentésekkel összhangban megerősítsék;

- másodszor, a „fenntartható erdőgazdálkodásnak való megfelelés”, amelyre a Bizottság a válaszában hivatkozik, a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében meghatározott, az erdei bioenergiára vonatkozó fenntarthatósági kritériumokra utal; ez a követelmény azonban semmilyen módon nem igazodik a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéséhez;
- harmadszor, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumainak való megfelelés nem teszi lehetővé a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének való megfelelés bizonyítását; önmagában az a tény, hogy a szóban forgó gazdasági tevékenység lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez, nem elegendő; a Bizottság a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében köteles lett volna az éghajlatváltozás mérséklésével kapcsolatos célkitűzésre jellemző olyan technikai vizsgálati kritériumokat elfogadni, amelyek egyértelműen meghatározzák, hogy valamely tevékenység eléri-e ezt a célt.

120 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.

- 121 Ami a Bizottságnak a megtámadott határozat III. mellékletének 2.2. pontjában szereplő választát illeti, amely szerint a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.4. pontjában a 13 hektáros erdőgazdaságok tekintetében előírt mentességet a kisméretű erdőgazdálkodók által tiszteletben tartandó követelmények összessége igazolja, a felperesek nem bizonyítják sem a téves jogalkalmazás, sem pedig a nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállását. A fenti 119. pontban említett érvek nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Bizottság megsértette a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontját vagy 19. cikke (1) bekezdésének f) pontját. Nem cáfolják a Bizottságnak a megtámadott határozatban szereplő értékelésének megbízhatóságát, így semmilyen nyilvánvaló mérlegelési hiba nem állapítható meg.
- 122 Először is ugyanis a felperesek kétségkívül megalapozottan állítják, hogy a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.2. pontjában említett erdőgazdálkodási terv készítésére vonatkozó kötelezettség egy közigazgatási aktus elfogadását jelenti. Mindazonáltal nem hivatkozhatnak eredményesen arra, hogy az elkerülendő „nettó kibocsátások” megjelölésének hiányában „az ilyen tervben feltüntetendő információk egyike sem” felel meg annak a kötelezettségnek, hogy „az erdők szénelnyelő képességét a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzésének tiszteletben tartásához szükséges csökkentésekkel összhangban megerősítsék” (lásd a fenti 119. pont első franciabekezdését).
- 123 Úgy tűnik, hogy a felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság csak úgy tehet eleget az „erdők szénelnyelő képességének megerősítésére vonatkozó kötelezettségnek”, amelyre többek között a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontja utal, hogy olyan technikai vizsgálati kritériumokat határoz meg, amelyek „a nettó kibocsátások csökkentését” írják elő. E célból a felperesek szerint a Bizottságnak olyan paramétereket kellett volna előírnia, amelyek a CO₂-kibocsátás csökkentését pontos számokban adják meg.
- 124 Amint arra a Törvényszék az első jogalap keretében már emlékeztetett (lásd a fenti 71. pontot), a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a technikai vizsgálati kritériumoknak „amennyire lehetséges, mennyiségi jellegűeknek kell lenniük és küszöbértékeket kell tartalmazniuk”, egyébként pedig minőségi jellegűeknek kell lenniük. Valamely kritérium pontos számérték formájában történő kifejezése tehát csak az egyik lehetséges módja a szóban forgóhoz hasonló technikai vizsgálati kritérium kidolgozásának.

- 125 Annak hangsúlyozásán túl, hogy a Bizottságnak a „nettó kibocsátások csökkentését” figyelembe vevő kritériumot kell meghatároznia, a felperesek nem fejtik ki, hogy a Bizottság által elfogadott minőségi jellegű kritérium miért ne felelne meg a taxonómiai rendeletben az „erdők szénelnyelő képességének megerősítésére vonatkozó kötelezettség” tekintetében támasztott követelményeinek.
- 126 Bár a felperesek azt állítják, hogy az erdőgazdálkodási „tervben feltüntetendő információk egyike sem” felel meg az említett azon kötelezettségnek, hogy „az erdők szénelnyelő képességét a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzésének tiszteletben tartásához szükséges csökkentésekkel összhangban megerősítsék”, nem veszik figyelembe sem azt, hogy a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.2. és 1.3. pontjában előírt technikai vizsgálati kritériumokban említett erdőgazdálkodási tervet hogyan kell kidolgozni, sem pedig annak tartalmát.
- 127 Amint arra a Törvényszék a fenti 115. pontban már emlékeztetett, a 13 hektárnál kisebb erdőterületeken gazdálkodók nem olyan joghézagban tevékenykednek, amely mentesíti őket az annak bizonyítására vonatkozó kötelezettség alól, hogy tevékenységük lehetővé teszi az erdők szénelnyelő képességének megerősítését. Éppen ellenkezőleg, a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.3. pontja c) alpontjának megfelelően az erdőgazdálkodási rendszerek, köztük a 13 hektár alatti erdőgazdaságok fenntarthatóságát a tervben említett legambiciózusabb megközelítés kiválasztásával kell biztosítani, többek között a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében és a gyakorlati iránymutatásról szóló rendeletben meghatározott, az erdei biomasszára vonatkozó fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelés bizonyításával. Márpedig, amint az a fenti 66. és 67. pontban megjegyzésre került, a gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet olyan információk szolgáltatását írja elő, amelyek megerősítik az annak biztosítására irányuló intézkedések fennállását, hogy hosszú távon megőrzik és megerősítik az erdő szénkészletét és szénelnyelő képességét.
- 128 Másodszor, kétségtelenül igaz, amint azt a felperesek állítják, hogy a Bizottság által a válaszában említett „fenntartható erdőgazdálkodásnak való megfelelés” (lásd a fenti 104. pontot), a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében meghatározott, az erdei bioenergiára vonatkozó fenntarthatósági kritériumokra utal.
- 129 A felperesek azonban nem tudták bizonyítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen hivatkozott az erdei bioenergiára vonatkozó fenntarthatósági kritériumokra.
- 130 Egyrészt a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontja megköveteli, hogy a Bizottság a technikai vizsgálati kritériumok meghatározásakor figyelembe vegyen bármely „releváns meglévő uniós jogszabályt”. E kötelezettséget e rendelet (43) és (44) preambulumbekkezdése is említi. Így a technikai vizsgálati kritériumok elfogadásának alapjául szolgáló tényezők elemzése során a Bizottságnak figyelembe kell vennie minden hatályos releváns uniós jogalkotási eszközt, amint azt az említett 19. cikk (1) bekezdésének d) pontja kifejezetten előírja, ugyanakkor összhangban az uniós jog alkalmazásának felügyeletére vonatkozó, az EUSZ 17. cikk (1) bekezdésében előírt feladatával. Ennélfogva, ellentétben azzal, amit a felperesek láthatóan állítanak, nem róható fel a Bizottságnak, hogy a technikai vizsgálati kritériumok megállapítása során figyelembe vette a hatályos jogszabályokat, és különösen a RED II irányelvben meghatározott fenntarthatósági kritériumokat.

- 131 Másrészt, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság eltérhet a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében foglalt, az erdei bioenergiára vonatkozó fenntarthatósági kritériumoktól, meg kell állapítani, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az említett, erdei bioenergiára vonatkozó fenntarthatósági kritériumok nem állnak „összhangban” „a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéseivel”.
- 132 Kétségtelen, hogy a keresetlevél 7. pontjában a felperesek számos tudományos jelentésre hivatkoztak, amelyek szerint az erdei bioenergia környezetre gyakorolt káros hatásainak korlátozására irányuló, a RED II irányelvben hivatkozott kritériumok „nem alkalmasak az erdők és az éghajlat védelmére”. A felperesek szerint ugyanerre a következtetésre jutott a Bizottság által a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2009. L 140., 16. o.) felülvizsgálata során végzett hatásvizsgálat, amely a RED II irányelv elfogadásához vezetett. Ezek az állítások azonban nincsenek alátámasztva. Mivel a felperesek az említett hatásvizsgálatot a keresetlevél A.8. mellékleteként nyújtották be, nem tűnik ki egyértelműen, hogy e melléklet mely részében szerepelnek az állításaik megalapozottságát alátámasztó bizonyítékok. Bár annak pusztá állítása, hogy a RED II irányelv fenntarthatósági kritériumai „nem alkalmasak az erdők és az éghajlat védelmére”, adott esetben figyelembe vehető, önmagában nem alkalmas annak egyértelmű megállapítására, hogy az említett kritériumok nem állnak „összhangban” „a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéseivel”.
- 133 Harmadszor, a felperesek nem állíthatják, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumainak való megfelelés nem teszi lehetővé a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdése tiszteletben tartásának bizonyítását, sem pedig azt, hogy nem elegendő annak feltételezése, hogy a szóban forgó gazdasági tevékenység lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez (lásd a fenti 119. pontot).
- 134 E tekintetben a felperesek olyan tényezőt kifogásolnak a Bizottsággal szemben, amely egyáltalán nem tűnik ki a megtámadott határozatból, így érvelésük ténybeli alapot nélkülöz. A megtámadott határozat III. mellékletének 2.2. pontjában (69. o.) ugyanis a Bizottság egyáltalán nem hivatkozott a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumára, sem a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.3. pontjában előírt technikai vizsgálati kritériumoknak való megfelelés bizonyítása céljából, sem pedig egyéb okokból.
- 135 Következésképpen a második jogalap második részét el kell utasítani.

A második jogalap arra alapított harmadik részéről, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor tévesen értelmezte a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének a) pontjában számára biztosított hatáskört

- 136 A felperesek a Bizottságnak a fenti 104. pontban felidézett értékelésével kapcsolatos téves jogalkalmazásra hivatkoznak. E téves jogalkalmazás abból ered, hogy a kisméretű erdőgazdálkodók által tiszteletben tartandó követelmények összességének részét képező tényezők egyike sem biztosítja, hogy a mentességben részesülő erdőgazdaságok lényegesen hozzájáruljanak az éghajlatváltozás mérsékléséhez. A Bizottságnak a kisméretű erdőgazdálkodók által tiszteletben tartandó követelmények összességére vonatkozó értékeléséből kitűnik, hogy a Bizottság tévesen értelmezte a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének a) pontja által ráruházott hatáskört. E rendelet nem ír elő *de minimis* kivételt, és a 10. cikkének (1) bekezdésében és (3) bekezdésének

a) pontjában foglalt követelmények egyáltalán nem minősíthetők ilyennek. A 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok mentességének elfogadása tehát nem tartozik a Bizottság hatáskörébe. A felperesek felvetették ezt a kérdést a belső felülvizsgálat iránti kérelemben, de azt a Bizottság a megtámadott határozatban nem vizsgálta meg. A felperesek szerint tehát „feltételezhető, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot a *de minimis* kivételek elfogadására vonatkozó hatáskörét illetően”.

137 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

138 Ami a Bizottságnak a megtámadott határozat III. mellékletének 2.2. pontjában (69. o.) szereplő válaszát illeti, a felperesek téves jogalkalmazásra hivatkoznak, amely abból ered, hogy a Bizottság tévesen értelmezte a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének a) pontja által ráruházott hatáskör terjedelmét. A 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok mentességének elfogadása ugyanis nem tartozik a Bizottság hatáskörébe, mivel a taxonómiai rendelet nem ír elő *de minimis* kivételt. Ezt a kérdést a megtámadott határozat nem vizsgálta.

139 Amikor a fenti 138. pontban említett állítólagos téves jogalkalmazásra hivatkoznak, a felperesek az első jogalap keretében kifejtett logikát követik, amely szerint a Bizottság túllépte hatáskörének korlátait, mivel nem „értelmezte helyesen” a taxonómiai rendeletben előírt „anyagi jogi követelményeket” (lásd a fenti 47. pontot).

140 Márpedig, amint az a fenti 82. pontban már megállapításra került, valamely releváns anyagi jogi rendelkezés – mint például a taxonómiai rendeletben megállapított anyagi jogi követelmények – megsértése nem jelenti szükségszerűen a taxonómiai rendelet 10. cikkének az EUMSZ 290. cikkel összefüggésben értelmezett (3) bekezdése által biztosított hatáskör terjedelmének megsértését. Az anyagi jogi rendelkezések állítólagos megsértésére való hivatkozáson túl a felperesek egyáltalán nem fejtik ki, hogy a Bizottság a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadására vonatkozó, a taxonómiai rendelet említett 10. cikke (3) bekezdésének a) pontjában foglalt felhatalmazást a jelen ügyben miként sértette meg.

141 A fentiekre tekintettel a második jogalap harmadik részét, és ennél fogva a második jogalap egészét el kell utasítani.

A harmadik, arra alapított jogalapról, hogy tévedéseken alapul a Bizottságnak a felperesek annak meghatározását lehetővé tévő technikai vizsgálati kritériumokkal kapcsolatos kifogására adott válasza, hogy valamely tevékenység nem sérti-e jelentősen az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást

142 A felperesek szerint téves jogalkalmazáson alapulnak a Bizottság által a belső felülvizsgálat iránti kérelemben kifejtett, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének A. függelékével kapcsolatban felhozott kifogásokra válaszul a megtámadott határozat III. mellékletének 2.3. pontjában (71–73. o.) megfogalmazott megfontolások, amelyek a felperesek szerint jogellenesek. A Bizottság említett megfontolásai a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 19. cikke (1) bekezdése b) pontjának téves alkalmazásán, a taxonómiai rendelet által ráruházott hatáskör téves alkalmazásán, valamint másodlagosan nyilvánvaló mérlegelési hibán alapulnak.

143 A megtámadott határozat III. mellékletének 2.3. pontjában (71–73. o.) a Bizottság a következőket állította:

„[A] kritériumoknak nem kell kiküszöbölniük a tevékenység által az emberekre, a természetre vagy az eszközökre gyakorolt jelentősen kedvezőtlen hatást, amennyiben:

- az ilyen követelmény a [jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumait] a [a taxonómiai rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett] jelentős hozzájárulásra vonatkozó kritériumoknál szigorúbbá tenni;
- a cél az éghajlatváltozás mérsékléséhez való lényeges hozzájárulásra vonatkozó [technikai vizsgálati kritériumok] alkalmazásával vagy erdőgazdálkodási terv elfogadásával közvetett módon valósul meg.”

144 E válaszok a felperesek szerint tévesek.

145 Elsősorban a felperesek szerint a Bizottságnak a taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) bekezdésére való hivatkozása (lásd a fenti 143. pont első franciabekezdését) nem meggyőző. Ez a rendelkezés nem változtathatja meg a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése b) pontjának egyértelmű jelentését. A taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) bekezdése ugyanis, amely leírja azokat a feltételeket, amelyek alapján megállapítható, hogy valamely gazdasági tevékenység lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz, kétféle hatás tekintetében – nevezetesen magára a tevékenységre gyakorolt hatások (a továbbiakban: a) rész) (a taxonómiai rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontja), valamint az emberekre, a természetre vagy az eszközökre gyakorolt hatások (a továbbiakban: b) rész) (a taxonómiai rendelet 11. cikke (1) bekezdésének b) pontja) tekintetében – követeli meg a lényeges csökkentés bizonyítását. E rendelkezés szerint az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz történő pozitív hozzájárulás elérhető az egyik vagy a másik rész kezelésével. Itt két, azonos súlyú hatásról van szó, amelyek egyébként kizárólagosak abban az értelemben, hogy elegendő az egyik hatásnak megfelelni ahhoz, hogy lényeges hozzájárulást jelentsen az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz. Mivel a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének az említett rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) és b) részét átvevő b) pontjában előírt, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaira vonatkozó követelmény negatív módon került megfogalmazásra, indokolt lenne úgy tekinteni, hogy e cikk megköveteli a kedvezőtlen hatások mindkét típusának, vagyis mind az említett 11. cikk a) részébe, mind pedig a b) részébe tartozó kedvezőtlen hatások elkerülését. A Bizottságnak tehát a károk mindkét kategóriája tekintetében meg kellett volna határoznia a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumait. Márpedig a jelen ügyben ez nem így történt. A jelentős károkozás elkerülését célzó elvnek az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással kapcsolatos technikai vizsgálati kritériumai nem foglalkoznak az alkalmazkodás sérelmének a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott részével, vagyis azzal, hogy az adott tevékenység eredményeként a jelenlegi éghajlat nagyobb mértékű kedvezőtlen hatást gyakorol magára a tevékenységre. Nem releváns a Bizottság azon állítása (lásd a fenti 143. pont első franciabekezdését), amely szerint a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése b) pontjának a felperesek által adott értelmezése azt „az említett rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontjánál szigorúbbá” teszi. A vizsgált tevékenységtől és hatástól függően a sérelem hiányának bizonyítása szigorúbb lehet, mint a pozitív hozzájárulás bizonyítása (pl. az eredendően káros tevékenységek esetében). Mindenesetre az az érv, amely szerint az említett 17. cikk (1) bekezdése b) pontjának általuk adott értelmezése azt a taxonómiai rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontjánál „szigorúbbá” teszi, nem tekinthető szükségszerűen megalapozottnak.

- 146 Másodsorban, a Bizottság válaszában második részét illetően (lásd a fenti 143. pont második franciabekezdését) a taxonómiai rendelet kifejezetten megköveteli, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet minden egyes releváns környezeti célkitűzés tekintetében megállapítsa azokat a kritériumokat, amelyek alapján megállapítható, hogy valamely tevékenység jelentős kárt okoz-e. Mindazonáltal a Bizottság úgy ítélte meg, hogy „e követelmény teljesíthető az egyéb környezeti célkitűzéshez való lényeges hozzájárulásra vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok révén, mindenesetre pedig azáltal, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elvnek az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással kapcsolatos technikai vizsgálati kritériumai az éghajlatváltozás mérsékléséhez való »lényeges hozzájárulásra« vonatkozó kritériumokra utalnak”. Ráadásul a Bizottság nem fejtette ki, hogy az éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó kritériumok vagy az erdőgazdálkodási terv milyen módon tennék lehetővé az emberekre, a természetre vagy az eszközökre kedvezőtlen hatást gyakorló tevékenységek kizárását, és hogy mely rendelkezéseknek kellene ezt elérniük. Végül a Bizottság nem vizsgálta meg a felperesek arra vonatkozó kifogását, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének A. függeléke lehetővé teszi a gazdasági szereplők számára, hogy maguk határozzák meg, hogy az éghajlati kockázatok a „legjelentősebb” kockázatok közé tartoznak-e.
- 147 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 148 A harmadik jogalap keretében felhozott, a fenti 144–146. pontban említett érvek nem alkalmasak a megtámadott határozat III. mellékletének 2.3. pontjában kifejtett megfontolásokat érintő nyilvánvaló mérlegelési hiba bizonyítására. Pontosítani kell, annak megállapításához, hogy az intézmény elkövetett-e az összetett tények értékelésekor olyan nyilvánvaló hibát, amely indokoltá tenné az adott aktus megsemmisítését, a felperes által előterjesztett bizonyítékoknak elegendőeknek kell lenniük arra, hogy kétségbe vonják az ezen aktusban foglalt tényértékelés helytállóságát (lásd: 2024. december 11-i Carmeuse Holding kontra Bizottság ítélet, T-554/22, nem tették közzé, EU:T:2024:895, 103. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig érvelésükkel a felperesek nem jelölik meg pontosan, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban mely tényeket értékelte nyilvánvalóan tévesen. Ezeket a nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, alá nem támasztott érveket tehát el kell utasítani.
- 149 Ezenkívül a fenti 144–146. pontban említett kifogások sem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a megtámadott határozat III. mellékletének 2.3. pontjában szereplő megfontolások ellentétesek a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének b) pontjával és 19. cikke (1) bekezdésének b) pontjával.
- 150 E tekintetben a megtámadott határozat III. mellékletének 2.3. pontjából kitűnik, hogy a taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) bekezdését és 17. cikke (1) bekezdésének b) pontját szisztematikusan kell értelmezni, vagyis a szóban forgó gazdasági tevékenységnek először is meg kell felelnie a megállapított kritériumoknak annak bizonyításához, hogy lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz, másodszor pedig meg kell győződnie arról, hogy az adott tevékenység eredményeként a jelenlegi éghajlat és a várható jövőbeli éghajlat nem gyakorol nagyobb mértékű kedvezőtlen hatást magára a tevékenységre, illetve az emberekre, a természetre vagy az eszközökre.
- 151 A felperesek tévesen hivatkoznak arra, hogy a megtámadott határozat jogellenes, mivel a felhatalmazáson alapuló rendelet nem határoz meg egyetlen, azt megkövetelő kritériumot sem, hogy az adott gazdasági tevékenység ne járuljon hozzá az éghajlat káros hatásainak növeléséhez. A felhatalmazáson alapuló rendelet, amelyre a megtámadott határozat hivatkozik, technikai vizsgálati kritériumokat határozott meg a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének

b) pontjában említett, a jelentős károkozás elkerülését célzó elvre vonatkozóan. A felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének A. függelékében szereplő, a megtámadott határozat 72. oldalán említett „folyamatalapú” kritériumokról van szó.

- 152 Végül a felperesek tévesen állítják, hogy a technikai vizsgálati kritériumok nem írnak elő semmilyen követelményt az emberekre, a természetre vagy az eszközökre gyakorolt káros hatások megelőzésére vonatkozóan, amint azt a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének b) pontja megköveteli. Amint ugyanis arra a Bizottság a megtámadott határozat 73. oldalán emlékeztet, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének A. függelékéből az következik, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumai megkövetelik, hogy „[a]z éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás érdekében végrehajtott megoldások ne [legyenek] kedvezőtlen hatással az alkalmazkodási erőfeszítésekre vagy az emberek, a természet, a kulturális örökség, az eszközök és egyéb gazdasági tevékenységek egyéb éghajlati kockázatokkal szembeni ellenálló képességére”.
- 153 A fentiekből következően a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, a Bizottság által a felperesek azon kritériumokkal kapcsolatos kifogására adott választ érintő nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapról, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy valamely tevékenység mikor nem sérti jelentősen a körforgásos gazdaságra való átállást

- 154 A felperesek szerint sérti a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontját a belső felülvizsgálat iránti kérelemben felvetett, a jelentős károkozás elkerülését célzó elvből fakadó – a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (4) pontjából következő –, a körforgásos gazdaságra való átállással kapcsolatos technikai vizsgálati kritériumokkal kapcsolatban felvetett kétségekre a Bizottság által a megtámadott határozat 2.4. pontjában (74. o.) adott válasz. E tekintetben a megtámadott határozat nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz.
- 155 A felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Jelentős károkozás elkerülése” című táblázat (4) pontjában szereplő, a körforgásos gazdaságra való átállásra vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok az erdészeti tevékenységek tekintetében a következőket írják elő:
- „A tevékenység által érintett területen végzett tevékenységgel kiváltott erdészeti változás valószínűleg nem eredményezi a hosszú távú körforgásos potenciállal rendelkező fatermekék előállítására alkalmas elsődleges erdei biomassa fenntartható kínálatának jelentős csökkenését. E kritérium a (2) pontban említett éghajlati szempontú haszonelemzés útján igazolható.”
- 156 A Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 2.4. pontjában (74. o.) azt válaszolta, hogy az elsődleges biomassa kínálata más magas széntartalmú anyagok helyettesítése érdekében szükséges.
- 157 Márpedig a felperesek szerint ez a válasz elégtelen, sőt irracionális. A kínálat állandó szinten tartása csak azt eredményezheti, hogy a nyersanyagok ára alacsony szinten marad a fenntarthatóbb lehetőségekhez, például a fogyasztás csökkentéséhez vagy az anyagok újrafelhasználásához képest. A kínálat és ezáltal az „elsődleges nyersanyagok” felhasználásának fenntartása e nyersanyagok nem hatékony felhasználásának állandósulásához vezet. Így a kínálat fenntartása kizárná a kitermelés csökkentése révén a megőrzést elősegítő tevékenységeket, mivel

azok csökkentenék az elsődleges erdei biomassa kínálatát, ami a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjában meghatározott, a körforgásos gazdaságra való átállás jelentős sérelmének egyik aspektusa.

- 158 Egyébiránt a Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 75. oldalán azt állította, hogy az éghajlati szempontú haszonelemzés azt jelenti, hogy a faipari termékek szén-dioxid-tárolási kapacitása nem csökkenthető.
- 159 Ez az álláspont azonban helytelen. Az éghajlati szempontú haszonelemzés ugyanis az erdő szénkészletének és szénelnyelő képességének szintjére vonatkozik. Ezzel szemben nem veszi figyelembe a faalapú termékeket. Ezért az éghajlati szempontú haszonelemzés nem használható fel annak bizonyítására, hogy valamely erdészeti tevékenység fenntartja a körforgásos gazdaságban való felhasználásra alkalmas típusú elsődleges biomassa kínálatát.
- 160 A felperesek azt állítják, hogy amennyiben a Bizottság a jelen jogvita keretében a fa lépcsőzetes hasznosításának elvére hivatkozva próbálta igazolni eljárását, ez az elv nem szerepel a felhatalmazáson alapuló rendeletben, így a Bizottság nem hivatkozhat arra, és nem is várhatja el annak alkalmazását. Ez az elv nem szerepel sem a szóban forgó szabályozás, sem más jogszabály követelményei között.
- 161 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 162 A fenti 157. és 160. pontban említett érvekkel a felperesek téves jogalkalmazás ürügyén valójában a megtámadott határozat 2.4. pontját (73. és 74. o.) érintő nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállására hivatkoznak az erdei biomassa kínálatát és felhasználását illetően. Márpedig ezek az érvek elégtelen előfeltevéseken alapulnak, és így nem cáfolják a Bizottság ténybeli, technikai és összetett értékelésének megbízhatóságát. Ennélfogva azokat mint megalapozatlanokat el kell utasítani, amint az a következő megfontolásokból következik.
- 163 Elsősorban a felperesek vitatják a Bizottság által a megtámadott határozatban adott azon válasz megalapozottságát, amely szerint az elsődleges biomassa kínálata más magas széntartalmú anyagok helyettesítése érdekében szükséges. Ennek keretében abból az előfeltevésből indulnak ki, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (4) pontja azzal a következménnyel jár, hogy az erdei biomasszát továbbra is hasznosítják, ami más nyersanyagok árának alacsony szinten tartásához vezet. A felperesek szerint ez akadályozza az olyan fenntarthatóbb lehetőségek kialakítását, mint a fogyasztás csökkentése vagy az anyagok újrahasznosítása. Végül ez egyenértékű az erdei biomassa nem hatékony hasznosításával, ami ellentétes a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjával (lásd a fenti 157. pontot).
- 164 Ezeket az állításokat el kell utasítani.
- 165 Nem tűnik nyilvánvalónak, hogy egy olyan megújuló anyag kínálatának fenntartása, mint a hosszú távú körforgásos potenciállal rendelkező faalapú termékek előállítására alkalmas erdei biomassa, olyan intézkedés, amely az erdei biomasszától eltérő anyagok vagy természeti erőforrások, illetve a Bizottság válaszában említetthez hasonló, magas széntartalmú anyagok nem hatékony felhasználását eredményezi. Az sem tűnik nyilvánvalónak, hogy az erdei biomasszához hasonló megújuló anyagok újrafeldolgozhatósága fenntartásának ösztönzése azzal a hatással járna, hogy

bizonyos, az erdei biomasszával kevésbé problematikus nyersanyagok fogyasztásának csökkentésére vagy újrafelhasználására irányuló megoldások kidolgozása tekintetében hatékonyságcsökkenést eredményez.

- 166 Különbséget kell tenni a hosszú távú körforgásos potenciállal rendelkező faalapú termékek előállítására alkalmas erdei biomassza használatának előmozdítása, valamint a bizonyos anyagok vagy természeti erőforrások felhasználásának megelőzésére irányuló stratégiák kidolgozása között. Az egyik területen várható hatékonysági problémák nem feltétlenül vezetnek a másik területen is hatékonysági problémákhoz. Egyáltalán nem áll fenn az az összefüggés, amelyet a felperesek az erdei biomassza felhasználásának előmozdítása és bizonyos nyersanyagok fogyasztásának csökkentését vagy újrafelhasználását érintő hatékonysági problémák között felállítanak.
- 167 Mindenesetre nem egyértelmű, hogy a felperesek mely gazdasági vagy tudományos tényezőkre alapozzák azt az állítást, amely szerint az erdei biomassza kínálatának fenntartása – vagyis annak megújuló anyagként való felhasználása – azzal a hatással járhat, hogy bizonyos nyersanyagok árát alacsony szinten tartja az egyéb elsődleges anyagok fogyasztásának csökkentésére vagy újrafelhasználására irányuló megoldások költségeihez képest.
- 168 Kétségtelen, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott, az elsődleges biomassza más magas széntartalmú anyagok helyettesítése céljából történő felhasználásának fenntartására irányuló megközelítés megalapozottságának megkérdőjelezése érdekében a felperesek jelezték, hogy a Bizottság bizonyos kutatásai a Bizottság által tervezett alternatíva éghajlatra gyakorolt negatív hatását bizonyították. Konkrétabban, a felperesek idézték az Európai Parlamenthez, a Tanácshoz, a Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett, „A 2030-ig tartó időszakra vonatkozó új [európai] uniós erdőstratégia” című, 2021. július 16-i COM(2021) 572 final bizottsági közlemény kivonatát, amelyet A.44. mellékletként csatoltak a keresetlevélhez, jelezve, hogy „[a] közelmúltbeli tanulmányok szerint rövid és középtávon, azaz 2050-ig nem valószínű, hogy a faipari termékek kitermeléséből és az anyagok helyettesítéséből származó lehetséges többletelőnyök ellensúlyozzák az erdő nettó szénelnyelő képességének a kitermelésnövekedésével járó csökkenését.”
- 169 E kivonatból azonban nem tűnik ki, hogy az erdei biomassza-kínálat fenntartása szükségszerűen azzal a hatással járna, hogy bizonyos nyersanyagok árát alacsony szinten tartja az egyes elsődleges anyagok fogyasztásának csökkentésére vagy újrafelhasználására irányuló megoldásokból eredő költségekhez képest. Az sem tűnik ki, hogy az elsődleges biomassza hasznosítása elősegíti más „magas széntartalmú” anyagok helyettesítését. Az említett dokumentum idézett kivonata inkább azt az állítást kérdőjelezi meg, amely szerint az erdei biomassza felhasználása önmagában ellensúlyozhatja az erdő szénelnyelő képességének csökkenését. A felpereseknek a fenti 168. pontban hivatkozott bizottsági közleményre való hivatkozása tehát nem teszi érvénytelenné a Bizottságnak az erdei biomassza-kínálat fenntartására mint a magas széntartalmú anyagok felhasználásának elkerülését lehetővé tevő alternatívára vonatkozó választát.
- 170 Még ha feltételezzük is, hogy a hosszú távú körforgásos potenciállal rendelkező faalapú termékek előállítására alkalmas erdei biomassza fenntartása, amint azt a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (4) pontja előírányozza, az egyes nyersanyagok fogyasztásának vagy újrafelhasználásának csökkentésére irányuló megoldások kidolgozása tekintetében valóban

hatékonysági problémákhoz vezethet, amint azt a felperesek állítják, meg kell állapítani, hogy ez a körülmény nem elegendő a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése d) pontja i. alpontja megsértésének megállapításához.

- 171 A „jelentős” hatékonysági problémák fennállását kell bizonyítani ugyanis, amint az a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjából kitűnik. Márpedig a felperesek által erre vonatkozóan előterjesztett bizonyítékok hiányában nem állapítható meg, hogy az elsődleges biomassa kínálatának fenntartása mint a magas széntartalmú anyagok felhasználásának elkerülését lehetővé tevő alternatíva „jelentősnek” minősíthető hatékonysági problémát jelentene. Másként fogalmazva, nem nyert bizonyítást, hogy – amint azt a felperesek sugallják – egy olyan megújuló anyag újrafeldolgozhatóságának növekedése, mint az erdei biomassa, szükségszerűen az anyagok vagy a természeti erőforrások felhasználása, vagy akár a magas széntartalmú anyagok felhasználása tekintetében jelentős hatékonysági problémát okoz.
- 172 Másodsorban a felperesek vitatják a Bizottság azon válaszát, amely szerint az éghajlati szempontú haszonelemzés azt „feltételezi, hogy a faipari termékek szén-dioxid-tárolási kapacitása nem csökkenthető annak biztosítása révén, hogy a szóban forgó fa kiváló minőségű fából származzon, amely a lehető leghosszabb ideig tárolja a szenet, és amely a karbonintenzív anyagok és energiaforrások helyébe lép”. Az éghajlati szempontú haszonelemzés nem használható fel annak bizonyítására, hogy valamely erdészeti tevékenység fenntartja a körforgásos gazdaságban való felhasználásra alkalmas típusú elsődleges biomassa kínálatát, mivel az említett elemzés nem a faipari termékekre, hanem kizárólag az erdő szénkészletének és szénelnyelő képességének szintjére vonatkozik (lásd a fenti 159. pontot).
- 173 Ezek az érvek teljesen megalapozatlanok.
- 174 Kétségtelenül igaz, hogy a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontja megköveteli, hogy a gazdasági tevékenység ne okozzon jelentős hatékonysági problémákat az anyagok felhasználásában vagy a természeti erőforrások közvetlen vagy közvetett felhasználásában a termékek életciklusának egy vagy több szakaszában, többek között a termékek tartósságát, javíthatóságát, korszerűsíthetőségét, újrahasználatosságát vagy újrafeldolgozhatóságát illetően. A felperesek érvelésében idézett falapú termékek az említett 17. cikk (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjában említett termékkategóriák közé tartoznak. Az is igaz, hogy az éghajlati szempontú haszonelemzés érinti az erdő szénkészletét és szénelnyelő képességét, amint az a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szerepelő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat – a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett – 2.1. pontjából következik.
- 175 E tényezőkből azonban nem lehet arra következtetni, hogy a megtámadott határozatban szereplő, éghajlati szempontú haszonelemzésre való hivatkozás elégtelen, és ennél fogva nem releváns a faipari termékek tekintetében, amint azt a felperesek állítják.
- 176 Amint arra a Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 4. pontjában lényegében rámutatott, az említett éghajlati szempontú haszonelemzés azt hivatott biztosítani, hogy a szóban forgó intézkedés lényegesen hozzájáruljon az éghajlatváltozás mérsékléséhez azáltal, hogy hosszú távon biztosítja az erdő szénkészletének és szénelnyelő képességének megőrzését vagy megerősödését. Az éghajlati szempontú haszonelemzés megfelel a fa „lépcsőzetes felhasználásának elve” néven közismert stratégiának. E stratégia szerint elengedhetetlen, hogy az olyan nyersanyagokat, mint a fás vagy egyéb biomassa, időrendben egymást követő lépésekben a

lehető leghosszabb ideig, a lehető leggyakrabban és leghatékonyabban használják fel, és az energiát csak a termék életciklusának végén nyerjék ki. Így a Bizottság válaszában említett, az éghajlati szempontú haszonelemzés az a tényező, amely más paraméterekkel együtt lehetővé teszi az erdei biomassa lépcsőzetes felhasználására irányuló program megindítását, amely az erdőben a biomassa kezelésével kezdődik, és a faalapú termékek szakaszában fejeződik be. Másként fogalmazva, az éghajlati szempontú haszonelemzés legalábbis közvetett hatással van a faipari termékek sorsára.

177 A fentiek összességére tekintettel a negyedik jogalapot el kell utasítani.

Az ötödik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság a felpereseknek az éghajlatváltozás mérséklése keretében a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumaira vonatkozó kifogására adott válasszal kapcsolatban tévesen alkalmazta a jogot

178 A felperesek szerint nem felelnek meg a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontjában, illetve 19. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt követelményeknek a megtámadott határozat III. mellékletének 2.5. pontjában (74. és 75. o.) megfogalmazott azon értékelések, amelyek a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének „Erdőgazdálkodás” című 1.3. pontjában foglalt, az e kritériumokat tartalmazó táblázat 1.3. pontjában szereplő, az éghajlatváltozás mérséklése céljából a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatban a belső felülvizsgálat iránti kérelemben megfogalmazott aggályokra adnak választ.

179 Elsősorban, a megtámadott határozat III. mellékletének 2.5. pontjában (74. és 75. o.) a Bizottság azt állította, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elvből fakadó, a szóban forgó éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok összeegyeztethetők a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontjával, mivel a gazdasági szereplők számára azt a kötelezettséget írják elő, hogy erdőgazdálkodási tervvel rendelkezzenek. Ez a terv a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében és a gyakorlati iránymutatásról szóló rendeletben meghatározott valamennyi erdőgazdálkodási művelet tekintetében alkalmazza az erdők fenntarthatóságára vonatkozó kritériumokat. Ráadásul az említett technikai vizsgálati kritériumok igazolása érdekében a Bizottság a gazdálkodási rendszerekkel kapcsolatban a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjában foglalt követelményekre hivatkozott, amelyek célja, hogy „hosszú távon biztosít[s]a az erdő szénkészletének és szénelnyelő képességének megőrzését vagy megerősítését”. Végül a Bizottság a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdése b) pontjának tiszteletben tartását és az erdőgazdálkodási terv létezését a „megközelítés[ének] sarokköveként” írta le.

180 A felperesek szerint a Bizottságnak a 179. pontban szereplő magyarázatai tévesek.

181 Egyrészt a Bizottságnak a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében foglalt követelményekre vonatkozó érvei (az ellenkérelem 74. pontja) tévesek. Az említett 29. cikk (6) bekezdése ugyanis kizárólag „a kitermelt területeken [...] az erdő újratelepítésé[t]” biztosítja (a RED II irányelv 29. cikke (6) bekezdése a) pontjának ii. alpontja), és hogy „a kitermelés tartsa fenn vagy javítsa az erdő hosszú távú termelőkapacitását” (a RED II irányelv 29. cikke (6) bekezdése a) pontjának v. alpontja). E követelmények nem szólnak az erdő szénkészletének és szénelnyelő képességének fenntartásáról. Így még egy tarvágási terület is regenerálásra alkalmasként írható le. Elképzelhető, hogy egy tarvágási terület „hosszú távú” termelési kapacitása fennmarad, ha a fák egy bizonyos időpontban újranoznak. A Bizottság azonban nem indokolta meg meggyőzően, hogy miért nem pontosította a tarvágást követően elvesztett szén visszanyerésére nyitva álló határidőt. Ugyanígy,

a gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet, amelyre a Bizottság az ellenkérelmében támaszkodik, ebben az összefüggésben nem bizonyul hasznosnak, mivel nem írhat elő az elsődleges szabályozásnál szigorúbb követelményeket.

- 182 Másrészt az, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjára támaszkodik, amely „az erdő szénkészletének és szénelnyelő képességének megőrzésére vagy megerősödésére” hivatkozik, téves jogalkalmazásnak minősül, mivel a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok nem tartalmazzak olyan követelményt a gazdasági szereplőkkel szemben, hogy megfeleljenek az e rendelkezésben előírt kritériumoknak, hanem kizárólag a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésére és az ezen irányelv 29. cikkének (8) bekezdése alapján elfogadott végrehajtási jogi aktusra hivatkoznak. Tekintettel arra, hogy a Bizottság szerint a LULUCF-kritériumok a „megközelítésének sarokkövét” képezik, de a technikai vizsgálati kritériumok egyáltalán nem említik az említett irányelv 29. cikkének (7) bekezdését, meg kell állapítani, hogy az említett kritériumok kizárólag az erdőgazdálkodási terv létén alapulnak. Ez azt jelenti, hogy az említett „sarokkővet” alkotó két elem egyike nem áll fenn, és végeredményben azt bizonyítja, hogy az éghajlatváltozás mérséklésében való jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumai önmagukban nem elegendőek a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott cél eléréséhez. Ráadásul úgy tűnik, hogy a Bizottság azt feltételezi, hogy minden erdőgazdálkodó megfelel a RED II irányelv 29. cikkének (7) bekezdésében foglalt kritériumoknak, még akkor is, ha a technikai vizsgálati kritériumok ezt nem követelik meg, és nem minden gazdasági szereplőre vonatkoznak. A Bizottság tévesen alkalmazta a jogot mind a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése a) pontjának, mind pedig e rendelet 19. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezése során azáltal, hogy nem írta elő kifejezetten a gazdasági szereplők számára a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjában előírt fenntarthatósági kritériumok tiszteletben tartását, és az említett gazdasági szereplők számára lehetővé tette annak eldöntését, hogy meg kívánnak-e felelni ennek a rendelkezésnek – ami valóban bekövetkezhet, ha a RED II irányelv 29. cikkének (1) bekezdésében meghatározott előnyökben kívánnak részesülni.
- 183 Másodsorban, a Bizottság a felperesek aggályaira a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, „Jelentős károkozás elkerülése” című táblázat 1.4. pontjára, különösen pedig arra a követelményre hivatkozva válaszolt, amely szerint a tevékenység „nem jár a jelentős szénkészlettel rendelkező földterületek talajromlásával”. Mindazonáltal, amint azt az említett 1.4. ponthoz fűzött lábjegyzet jelzi, a RED II irányelv a „jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületeket” bizonyos meghatározott földterület-kategóriáknak megfelelően határozza meg. Márpedig ebben az összefüggésben a „romlás” kifejezés a földterületek egyik kategóriából egy másikba történő általános visszaminősítését jelenti. Ebből következik, hogy az említett 1.4. pontban szereplő követelmény nem alkalmazandó az erdészeti műveletek alá vont valamennyi földterületre, és nem terjed ki a jelentős üvegházhatásúgáz-kibocsátással járó, de visszaminősítéshez nem vezető tevékenységekre. Az említett 1.4. pontra támaszkodva a Bizottság tehát nem teljesítette a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt követelményeket.
- 184 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 185 A fenti 179–183. pontban említett érveket, amelyekkel a felperesek a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 19. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkoznak, el kell utasítani.

- 186 Elsősorban ugyanis nem meggyőzőek a felperesek által előadott és a megtámadott határozat ellen irányuló, azt kifogásoló érvek, hogy a Bizottság a határozatban a gazdasági szereplőkkel szemben előírta azt a kötelezettséget, hogy erdőgazdálkodási tervvel rendelkezzenek (lásd a fenti 179–182. pontot).
- 187 Egyrészt a felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat téves jogalkalmazáson alapul, mivel a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének b) pontjával ellentétben a Bizottság abban az erdőgazdálkodási terv meglétéhez kapcsolódó technikai vizsgálati kritériumokra hivatkozik, többek között a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésére való hivatkozással, amely kritériumok nem alkalmasak arra, hogy „az erdő szénkészletét és szénelnyelő képességét” „legalább a jelenlegi szinten” tartsák (lásd a fenti 181. pontot).
- 188 Mindenekelőtt, úgy tűnik, hogy a felperesek azon álláspontja, amely szerint a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja megköveteli, hogy az erdő szénkészletét és szénelnyelő képességét legalább a jelenlegi szinten tartsák fenn, a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjából ered, amely azonban az éghajlatváltozás mérsékléséhez való lényeges hozzájárulással kapcsolatos kritériumok kidolgozására irányul. Márpedig a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt feltételek között nem szerepel az „erdő szénelnyelő képességének” „legalább a jelenlegi szinten” tartására vonatkozó kritérium. E rendelkezés nem írja elő kifejezetten az erdő szénelnyelő képességének „legalább a jelenlegi szinten” tartását célzó technikai vizsgálati kritériumok megállapítását. Épp ellenkezőleg, az említett rendelkezés lényegében azt követeli meg, hogy valamely gazdasági tevékenység ne sértse „jelentősen” az éghajlatváltozás mérséklését, ami különösen akkor áll fenn, „ha az adott tevékenység jelentős üvegházhatásúgáz-kibocsátásokhoz vezet”. Ugyanez a rendelkezés nem ismétli meg a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt feltételeket. A taxonómiai rendelet 17. cikkének célja ugyanis teljesen más. Amint az különösen e rendelet (34) preambulumbekkezdéséből kitűnik, „[a rendelet azon rendelkezéseinek, amelyek a rendeletben meghatározott környezeti célkitűzéseket, vagyis az említett 17. cikkben szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait nem érintik] annak elkerülése [a célja], hogy a befektetések környezeti szempontból fenntarthatóknak minősüljenek olyan esetekben, amikor az említett befektetések előnyeit élvező gazdasági tevékenységek a környezeti célkitűzéshez való hozzájárulásuk mértékénél nagyobb kárt okoznak a környezetben”, és e környezetvédelmi célkitűzés lehet az éghajlatváltozás mérséklésével kapcsolatos célkitűzés, vagy amint az a taxonómiai rendelet 3. cikkének b) pontjából következik, egyéb környezeti célkitűzés is. Nem követelhető meg, hogy az erdőgazdálkodás körébe tartozó gazdasági tevékenység olyan környezeti kár elkerülését tegye lehetővé, amely meghaladja a környezeti célkitűzések valamelyikéhez való hozzájárulását.
- 189 A felperesek által hivatkozott, a szénelnyelő képesség veszélyeztetésére vagy akár megsemmisítésére alkalmas gazdasági tevékenységre vonatkozó feltevést illetően megjegyzendő, hogy ezt a forgatókönyvet már maga a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja szabályozza, amelynek fényében a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumokat értelmezni és alkalmazni kell. Ugyanis, bár az erdő szénelnyelő képességének megsemmisítése önmagában nem hasonlítható jelentős üvegházhatásúgáz-kibocsátáshoz, a szénelnyelők elpusztítása csökkenti az erdő szén-dioxid-tárolásra való képességét, amely maga is üvegházhatású gáz. Másként fogalmazva, az olyan gazdasági tevékenység, amely jelentősen károsítja az erdő szénelnyelő képességét, közvetve ugyan, de szükségszerűen jelentősen sérti az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló, a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett célkitűzést. Amikor a felperesek a jelen kereset szakaszában azt hangsúlyozzák, hogy a Bizottság nem adott olyan választ, amely orvosolhatná, hogy a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok vagy a

- RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdése nem említi kifejezetten a szénelnyelő képesség „legalább jelenlegi szinten” tartását, olyan tényezőkre hivatkoznak, amelyeket a taxonómiai rendelet 17. cikke már szabályoz.
- 190 Ebből következik, hogy a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumoknak nem kellett pontosan megjelölniük – a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontjából eredő követelményként –, hogy el kell kerülni az erdei szénelnyelők megsemmisülését.
- 191 Továbbá megalapozatlan az annak bizonyítására irányuló érv, hogy a megtámadott határozatban szereplő, a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésére való hivatkozás nem megfelelő, mivel a Bizottság nem indokolta meg meggyőzően, hogy miért nem pontosította – az említett 29. cikk (6) bekezdésével mindenesetre összeegyeztethető – tarvágást követően elvesztett szén visszanyerésére nyitva álló határidőt.
- 192 Ugyanis sem a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja, sem e rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontja nem ír elő olyan szintű részletességet, amely magában foglalná a tarvágást követően „elvesztett szén visszanyerésére nyitva álló határidők” meghatározását. A tarvágásnak a felperesek értelmezése szerinti forgatókönyve, vagyis amikor az az erdő szénelnyelő képessége (fenntartásának) veszélyeztetésére alkalmas katasztrofális eseményként jelenik meg, ellentétben áll azzal, amit a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdése kimond, hogy „a kitermelt területeken sor kerüljön az erdő újratelepítésére”. Ez utóbbi forgatókönyv az erdő hosszú távú termelőkapacitásának fenntartására vagy javítására vonatkozó, az említett irányelv 29. cikkének (6) bekezdésében szereplő kötelezettséggel is összeegyeztethetetlen. Következésképpen a tarvágás felperesek által hivatkozott forgatókönyve tehát egyáltalán nem változtat azon, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban a RED II irányelv 29. cikke (6) bekezdésének alkalmazására tett hivatkozás megfelelő volt. E rendelkezés közvetlen alkalmazásában a tarvágás – ahogyan azt a felperesek a jelen jogalap keretében értelmezik – nem olyan gazdasági tevékenység, amely „környezeti szempontból fenntarthatónak” lenne tekinthető.
- 193 Végül hatástalan az az érv, amely szerint a gyakorlati iránymutatásról szóló rendelet ebben az összefüggésben nem bizonyul hasznosnak, amennyiben ez a jogi aktus nem írhat elő az „elsődleges” szabályozásnál szigorúbb követelményeket. Meg kell ugyanis állapítani, hogy e rendeletnek a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok kidolgozásával összefüggésben fennálló hasznosságát valójában nem teheti kérdésessé pusztán az a tény, hogy az említett rendelet nem ír elő az elsődleges vagy másodlagos uniós jog más aktusaiban foglaltaknál szigorúbb követelményeket.
- 194 Másrészt, noha – amint azt maga a Bizottság is elismeri (az ellenkérelem 73. pontja) – a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen hivatkozott a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontjára a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait illetően, jöllehet a felhatalmazáson alapuló rendelet az éghajlati szempontú haszonelemzés keretében, nem pedig az említett kritérium keretében hivatkozik e rendelkezésre (lásd a fenti 182. pontot), az említett téves hivatkozás nincs hatással a megtámadott határozat jogszerűségére.
- 195 A megtámadott határozatból ugyanis kitűnik, hogy a Bizottságnak a felperesek kifogásaira adott válasza elsődlegesen nem a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdésének b) pontján alapul, hanem azon a kötelezettségen, hogy ugyanezen irányelv 29. cikke (6) bekezdésének és a gyakorlati iránymutatásról szóló rendeletnek megfelelően erdőgazdálkodási tervvel vagy azzal egyenértékű dokumentummal kell rendelkezni. Márpedig a fenti 187–193. pontból kitűnik, hogy a

- Törvényszék elutasította a felperesek által az erdőgazdálkodási terv meglétével kapcsolatos technikai vizsgálati kritériumokkal szemben többek között a RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdésére való hivatkozással előadott érveket.
- 196 Így a RED II irányelv 29. cikke (7) bekezdése b) pontjának a megtámadott határozatban való téves említése nem eredményezheti e határozat megsemmisítését.
- 197 Másodsorban, nem lehet helyt adni a felperesek azon érvének, amely szerint lényegében elégtelen volt a Bizottságnak a megtámadott határozatban szereplő, azt megkövetelő kijelentése, hogy a tevékenység „nem jár a jelentős szénkészlettel rendelkező földterületek talajromlásával”, amint azt a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat 1.4. pontja előírja (lásd a fenti 183. pontot).
- 198 Ugyanis, bár a Bizottság a fenti 197. pontban említett 1.4. pontra hivatkozott, e kijelentés önmagában nem volt releváns a belső felülvizsgálat iránti kérelemben az éghajlatváltozás mérséklése céljából a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumai állítólagosan jogellenes jellegét illetően megfogalmazott kifogásokra adott válasz keretében. A megtámadott határozat III. mellékletének 2.5. pontjában (74. és 75. o.) kifejtett fő érveléshez kapcsolódó kiegészítő kijelentésről van szó, amely a gazdasági szereplők azon kötelezettségéhez kapcsolódik, hogy erdőgazdálkodási tervvel rendelkezzenek. Függetlenül attól, hogy e kiegészítő kijelentés megalapozott-e, vagy sem, az egyáltalán nem változtat a Bizottság arra vonatkozó értékelésén, hogy azoknak a gazdasági szereplőknek, akik bizonyítani kívánják, hogy gazdasági tevékenységük környezeti szempontból fenntartható, erdőgazdálkodási tervvel kell rendelkezniük, így a felperesek érvelése hatástalan.
- 199 Ezen érv mindenesetre nem megalapozott. Kétségtelen ugyanis, hogy a felpereseknek igazuk van annak megállapításában, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumainak 1.4. pontjában előírt, a talajromlás tilalmára vonatkozó rendelkezés kizárólag a RED II irányelv 29. cikkének (4) bekezdésében részletesebben meghatározott „földterületekre” utal. Az is igaz, hogy ez utóbbi rendelkezés a „jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületeket” konkrét földterület-kategóriákként határozza meg. Hasonlóképpen, a RED II irányelv 29. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezve a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumainak 1.4. pontjában szereplő „talajromlás” kifejezés a „jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületek” státusz elvesztését jelenti, ami egyenértékű a földterületek egyik kategóriából egy másikba történő általános visszaminősítésével.
- 200 Mindazonáltal a megtámadott határozatot érintő téves jogalkalmazás bizonyításához nem elegendő a felperesek által kifogásolt azon tény, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, „Jelentős károkozás elkerülése” című táblázat 1.4. pontjában szereplő követelmény egyrészt nem alkalmazandó az erdészeti műveletek alá vont valamennyi földterületre, másrészt pedig nem vonatkozik a jelentős [üvegházhatásúgáz-kibocsátással] járó, de visszaminősítéshez nem vezető tevékenységekre (lásd a fenti 183. pontot).
- 201 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint egy gazdasági tevékenység akkor minősül úgy, hogy jelentősen sérti az éghajlatváltozás mérséklését, „ha az adott tevékenység jelentős üvegházhatásúgáz-kibocsátásokhoz vezet”.

- 202 Márpedig a fenti 183. pontban említett érvelésükben a felperesek elmulasztották pontosan megjelölni a gazdasági tevékenységek azon típusát, amely a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja szempontjából problematikus lehet, vagyis amely alkalmas lehet arra, hogy „jelentős üvegházhatásúgáz-kibocsátással jár[jon] [anélkül, hogy] visszaminősítéshez [vezetne]”, és amelyet a RED II irányelv 29. cikkének (4) bekezdése nem tilt.
- 203 Erre azért lett volna szükség, mert a RED II irányelv 29. cikkének (4) bekezdésében meghatározott problémás területek az érzékeny erdőterületek igen jelentős részét, azaz a „jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületeket” fedik le. Az erdők e része tehát már védelemben részesül e rendelkezés alapján. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a RED II irányelv 29. cikkének (4) bekezdésében meghatározott területek nemcsak vizes élőhelyeket foglalnak magukban, hanem összefüggő erdőterületeket (a RED II irányelv 29. cikke (4) bekezdésének b) pontja) és az öt méternél magasabb fákkal jellemzett, egy hektárnál nagyobb kiterjedésű egyéb területeket is (a RED II irányelv 29. cikke (4) bekezdésének c) pontja). Az ügy iratai alapján nem tűnik nyilvánvalónak, hogy mely gazdasági tevékenység lehetne az, amely nem tartozik a „jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületek” visszaminősítésének a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének – a RED II irányelv 29. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 1.3. pontjában szereplő meghatározása alá, ugyanakkor olyan mértékben jár üvegházhatásúgáz-kibocsátással, amely igazolja e gazdasági tevékenységnek a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „jelentős kibocsátáshoz” vezető és „jelentősen” sértőként való minősítését.
- 204 Mivel a felperesek nem jelölik meg egyértelműen, hogy mely, a RED II irányelv 29. cikkének (4) bekezdésében említettektől eltérő területen folytatott gazdasági tevékenység jár jelentős üvegházhatásúgáz-kibocsátással, és így ténylegesen problémát okozhat a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt feltételek szempontjából, érvelésük nem cáfolja a Bizottság azon megközelítésének megbízhatóságát, amely kizárólag a földterületek egyik kategóriából egy másikba történő visszaminősítésére összpontosít, amint azt a RED II irányelv 29. cikkének (4) bekezdése előírja. Ennélfogva a felpereseknek a fenti 183. pontban említett érve nem cáfolhatja a Bizottság által a megtámadott határozatban a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Jelenős károkozás elkerülése” című táblázat 1.4. pontjára való hivatkozás megalapozottságát.
- 205 Végül a fenti 180–183. pontban említett érvek nem alkalmasak a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdése b) pontja megsértésének bizonyítására, különösen mivel a felperesek nem jelölték meg az ezen érvek és e rendelkezés pontos anyagi jogi feltételei között fennálló kapcsolatot. Nem fejtették ki kifogásaiknak a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt feltételekhez viszonyított hatását és terjedelmét, és nem támasztották alá érveiket releváns bizonyítékokkal.
- 206 A fentiekből következően az ötödik jogalapot el kell utasítani.

A hatodik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el a felperesek azon kritériumokkal kapcsolatos kifogására adott válaszában, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy valamely

tevékenység nem sérti-e jelentősen a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelmét és helyreállítását

- 207 A felperesek szerint a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontját és 19. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontját sérti a Bizottságnak a megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontjában (76. o.) adott, a belső felülvizsgálat iránti kérelem 201–227. pontjában a jelentős károkozás elkerülését célzó elvnek – a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. pontjában szereplő táblázat (6) pontjában és a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének „Erdőgazdálkodás” című 1.3. pontjában szereplő táblázat (6) pontjában foglalt – a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelmével és helyreállításával kapcsolatos technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatban felvetett kérdésekre vonatkozó válasza. E válasz téves jogalkalmazáson és nyilvánvaló mérlegelési hibán alapul, és abból kitűnik, hogy a Bizottság a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásával túllépte hatáskörét.
- 208 A megtámadott határozat indokolása „hiányos”. A Bizottság nem válaszolt megfelelően a felülvizsgálat iránti kérelemben a megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontjával (76. o.) kapcsolatban felhozott kifogásokra. Ezen intézmény a megtámadott határozatban csupán felidézte a technikai vizsgálati kritériumok azon rendelkezéseit, amelyek álláspontja szerint a felperesek által azonosított négy konkrét problémás területet érintő kifogásokra vonatkoznak.
- 209 Annyiban, amennyiben a Bizottság a megtámadott határozatban válaszolt a felhozott kifogásokra, figyelmen kívül hagyta, hogy a technikai vizsgálati kritériumok csupán információszolgáltatást követelnek meg a gazdasági szereplőktől, kézzelfogható eredményeket azonban nem. Az ilyen technikai vizsgálati kritériumok nem tekinthetők „minimumkövetelményeknek” a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontjában említett kár elkerülése szempontjából. Az említett technikai vizsgálati kritériumok tehát ellentétesek ugyanezen rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontjával.
- 210 Kétségtelen, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (6) pontja kézzelfogható eredményt követel meg, nevezetesen azt a kötelezettséget, hogy el kell kerülni a biológiai sokféleség csökkenésére különösen érzékeny vagy a jelentős természetvédelmi értéket képviselő élőhelyek megváltoztatását. Ebben az összefüggésben azonban a „megváltoztatás” fogalma a terület alacsonyabb státuszba történő általános visszaminősítésére utal. Bár ez a kritérium megakadályozhatja az ilyen katasztrofális változást, nem előzheti meg, hogy más, bár kevésbé káros tevékenységek jelentősen káros hatást gyakoroljanak az ökoszisztémák jó állapotára és rezilienciájára. A Bizottság tehát tévesen alkalmazta a jogot, illetve nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor a megtámadott határozatban az említett (6) pontra hivatkozott.
- 211 Ellenkérelmében a Bizottság arra a követelményre helyezte a hangsúlyt, hogy a védett vagy kijelölt területeken a tevékenység megfeleljen az e területek tekintetében meghatározott természetvédelmi célkitűzéseknek. A felperesek elismerik, hogy ez az elem „bizonyos esetekben” megfelelhet a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt követelményeknek. Ez azonban nem elegendő, mivel a természetvédelmi célkitűzések „külső standardnak” minősülnek, és a szóban forgó követelmény csak a védett területekre vonatkozik.
- 212 Egyébiránt a felperesek szerint a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (6) pontjában meghatározott technikai vizsgálati kritériumok nem felelnek meg a taxonómiai

rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében meghatározott bizonyos követelményeknek. Tekintettel az erdőgazdálkodási tervbe foglalandó információk nagy fokú általánosságára, ezen információk feltüntetésének pusztá megkövetelése nem minősül a biológiai sokféleség célkitűzéséhez való legrelevánsabb potenciális hozzájárulásokat azonosító kritériumnak (a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének a) pontja), sem a jelentős károkozás elkerülése érdekében teljesítendő minimumkövetelményeket pontosító kritériumnak (az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontja), sem pedig egyértelmű küszöbértékeket meghatározó mennyiségi kritériumnak (ugyanezen rendelet 19. cikke (1) bekezdésének c) pontja).

- 213 A megtámadott határozatban a Bizottság „az esetek többségében” csupán hivatkozott a felperesek által éppen kifogásolt rendelkezésekre. Így a nem őshonos fajokat illetően a megtámadott határozat nem válaszolt a belső felülvizsgálat iránti kérelemben megfogalmazott aggályokra. Kétségtelen, hogy a Bizottság az idegenhonos inváziós fajok betelepítésének vagy behurcolásának és terjedésének megelőzéséről és kezeléséről szóló, 2014. október 22-i 1143/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 317., 35. o.; helyesbítés: HL 2017. L 266., 23. o.) rendelkezéseire támaszkodott. E rendeletet azonban nem említik a technikai vizsgálati kritériumok. Nem teljesítheti tehát a taxonómiai rendelet megfelelő technikai vizsgálati kritérium elfogadására vonatkozó követelményeit, kizárólag az általa meghatározott „idegenhonos inváziós fajokra” vonatkozik, és nem foglalja magában az erdőszetben használt nem őshonos fajok valamennyi típusát, amelyek mindazonáltal kedvezőtlen hatással lehetnek a biológiai sokféleség célkitűzésére. Ami a növényvédő szereket illeti, a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott, „a biológiai sokféleséget tiszteletben tartó gyakorlatok előmozdítására” vonatkozó információk feltüntetését előíró általános követelmény a felperesek szerint nem rendelkezik a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében megkövetelt pontossággal. Ami a beporzókat illeti, a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott azon kötelezettség sem rendelkezik a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében megkövetelt pontossággal, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő táblázat (6) pontjának a), g) és h) alpontjában említett rendkívül általános információkat fel kell tüntetni.
- 214 Ennélfogva a felperesek szerint meg kell állapítani, hogy a Bizottság a határozatban a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontjában és 19. cikke (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában foglalt követelmények értelmezésekor tévesen alkalmazta a jogot, illetve nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor olyan rendelkezésekre támaszkodott, amelyek nyilvánvalóan nem megfelelőek e követelmények teljesítése szempontjából, vagy hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásával túllépte hatáskörét.
- 215 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 216 A jelen jogalappal a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontjában (76. o.) szereplő válasza jogellenes lenne a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése f) pontjának, valamint 19. cikke (1) bekezdése a)–c) pontjának megsértése miatt. A felperesek által a hatodik jogalap alátámasztására felhozott valamennyi érvet a következő indokok miatt el kell utasítani.
- 217 A felperesek tévesen állítják, hogy a Bizottság nem válaszolt a belső felülvizsgálat iránti kérelemben megfogalmazott azon kifogásra, amely szerint a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (6) pontjában szereplő technikai vizsgálati kritériumok nem követelik meg a védelem vagy helyreállítás minimális szintjének tényleges elérését (lásd a fenti 209. pontot). A

- megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontjában (76. o.) ugyanis a Bizottság röviden, de teljeskörűen válaszolt erre a kifogásra. Az említett válasz a belső felülvizsgálat iránti kérelemben felhozott valamennyi kifogásra kiterjed. Közelebbről, a megtámadott határozat e részében a Bizottság kifejezetten hivatkozott a belső felülvizsgálat iránti kérelemben említett nem őshonos fajokra, növényvédő szerekre és beporzókra.
- 218 Ezenkívül a megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontja (76. o.) nem tartalmaz téves jogalkalmazást vagy nyilvánvaló mérlegelési hibát. A megtámadott határozat e részében a Bizottság megállapítja, hogy a felperesek figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv szóban forgó kritériumai magukban foglalják azt a kötelezettséget, hogy „[n]em alakítható át a biológiai sokféleség csökkenésére különösen érzékeny vagy jelentős természetvédelmi értéket képviselő élőhelyek, illetve a nemzeti joga alapján ilyen élőhelyek helyreállítására szánt területek földhasználati módja”. A Bizottság válaszából az is kitűnik, hogy „[a] természetes és őshonos erdőkre vonatkozik a »biológiai sokféleség csökkenésére különösen érzékeny vagy jelentős természetvédelmi értéket képviselő élőhelyekre« való hivatkozás”.
- 219 A Bizottság e megfontolásaira tekintettel a felperesek a jelen kereset szakaszában előadják, hogy ezen intézmény elmulasztotta figyelembe venni azt a tényt, hogy a technikai vizsgálati kritériumok nem követelnek meg semmilyen „kézzelfogható eredményt” a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontjában szereplő sérelem elkerüléséhez, így az említett technikai vizsgálati kritériumok ellentétesek ugyanezen rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontjával (lásd a fenti 209. pontot). Márpedig a felperesek ezen állítását el kell utasítani. A Bizottságnak a megtámadott határozatban adott válasza alapján megérthető, hogy a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok ténylegesen kézzelfogható eredményekhez vezethetnek, és nem tájékoztatási kötelezettségre korlátozódnak.
- 220 A felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (6) pontjában szereplő második kritérium azt a kötelezettséget írja elő, hogy „[a] biológiai sokféleség csökkenésére különösen érzékeny élőhelyek [...] földhasználati módja változatlan marad”. Ez a megtámadott határozatban kifejezetten említett kötelezettség a tagállamok által elérendő, kellően „kézzelfogható” védelmi szintet határoz meg.
- 221 Hasonlóképpen, annak kimondásával, hogy „[a]z illetékes nemzeti hatóság által kijelölt természetvédelmi célú területeken és a védett élőhelyeken a tevékenység összhangban áll az adott területre vonatkozó természetvédelmi célokkal”, az említett (6) pontban megállapított első kritérium lehetővé teszi az élőhelyek védelme vagy helyreállítása elérendő szintjének meghatározását. Ez a megfogalmazás kellően „kézzelfogható” eredményhez vezet.
- 222 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy nem sérti a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontját a Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontjában (76. o.) arra a feltételre vonatkozóan tett utalás, hogy az erdőgazdálkodás megfeleljen a védett területekre vonatkozó megőrzési célkitűzéseknek, és hogy „[a] különösen érzékeny élőhelyek [...] földhasználati módja változatlan marad”.
- 223 Éppen ellenkezőleg, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv említett kritériuma – amely szerint a tevékenységnek meg kell felelnie az azon követelmény által kijelölt területek „megőrzési célkitűzéseinek”, hogy „az élőhelyek földhasználati módja változatlan marad” – konkretizálja azt a kötelezettséget, hogy a gazdasági szereplő, aki a gazdasági tevékenységét környezeti szempontból fenntarthatónak kívánja elismertetni, biztosítsa, hogy az említett tevékenység ne legyen „káros az

élőhelyek és fajok védettségi helyzetére” a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése f) pontjának ii. alpontja értelmében véve. Hasonlóképpen, a biológiai sokféleség megőrzésére és esetleges növelésére irányuló olyan rendelkezések beillesztésére vonatkozó kötelezettség, amelyeket a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 1.2. pontjának (i) alpontjában említett részletes információkkal kell igazolni, konkretizálja azt a kötelezettséget, hogy a gazdasági szereplő, aki a gazdasági tevékenységét környezeti szempontból fenntarthatónak kívánja elismertetni, biztosítsa, hogy az említett tevékenység ne legyen „jelentős mértékben káros az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára” a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése f) pontjának i. alpontja értelmében véve. Végül a Bizottság e kritériumokra való hivatkozása az ugyanezen rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „minimumkövetelmény” fogalmának megfelelő intézkedésként is értendő.

- 224 Kétségtelen, hogy ebben az összefüggésben a felperesek előadják, hogy az a követelmény, amely szerint a „védett vagy kijelölt területeken” a tevékenységnek meg kell felelnie az e területek tekintetében meghatározott természetvédelmi célkitűzéseknek, nem felel meg a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt követelményeknek, mivel a „megőrzési célkitűzésekre” való hivatkozás olyan „külső standardnak” minősül, amely nem igazodik az említett rendelethez (lásd a fenti 211. pontot).
- 225 A fenti 224. pontban előadott érvet azonban el kell utasítani. Egyrészt ugyanis a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése f) pontjának ii. alpontja alapján az érintett védelmi rendszer szerint megállapított „élőhelyek és fajok védettségi helyzetét” kell referenciapontnak tekinteni. Másrészt, amint arra a Bizottság helyesen hivatkozott, az ilyen „külső standardra” való hivatkozás relevanciáját megerősíti a taxonómiai rendelet (32) preambulumbekkezdése, amely szerint a „fenntartható erdőgazdálkodás fogalmát az erdőkkel és erdőterületekkel kapcsolatos [...] gyakorlatok és hasznosítások figyelembevételével kell értelmezni”. Ezenkívül, amint arra a Bizottság helyesen rámutatott, ez a követelmény túlmegy annak pusztá garanciáján, hogy a tevékenység nem „káros az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára, illetve az élőhelyek és fajok védettségi helyzetére” (a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése f) pontjának ii. alpontja).
- 226 A felperesek szerint a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.2. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat e (6) pontjával összefüggésben említett élőhely „megváltoztatása” egyenértékű a terület alacsonyabb státuszba történő általános visszaminősítésével, ami azzal a hatással jár, hogy más - bár kevésbé káros - tevékenységek mégis jelentős mértékben károsak lehetnek az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára (lásd a fenti 210. pontot).
- 227 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni.
- 228 Egyrészt az ezen érvelés alapjául vett előfeltevés mindenképpen spekulatívnak tűnik. Még ha feltételezzük is, hogy a felperesek által hivatkozott „megváltoztatás” olyan súlyú változással egyenértékű, mint az erdő alacsonyabb státuszba történő általános visszaminősítése, megjegyzendő, hogy a fenti 199–204. pontban megállapítottakhoz hasonlóan a felperesek nem határozták meg konkrétan az ilyen megváltoztatással ténylegesen összefüggő gazdasági tevékenységeket, amelyek a keresetlevél 100. pontja szerint „bár [az említett „megváltoztatásnál] kevésbé károsak, mégis jelentős mértékben károsak lehetnek az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára”. Ez azonban szükséges lett volna, mivel a megtámadott határozatban szereplő, az élőhelyek megváltoztatására vonatkozó magyarázatok önmagukban nem teszik lehetővé annak

megállapítását, hogy a szóban forgó technikai vizsgálati kritérium összeegyeztethetetlen a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontjával. E tekintetben a felperesek érve nincs alátámasztva.

- 229 Másrészt a felperesek tévesen értelmezik a keresetlevél 100. pontjában említett „megváltoztatás” kifejezést. A szóban forgó „megváltoztatás” nem hasonlítható az erdő alacsonyabb státuszba történő általános visszaminősítésének szélsőséges esetéhez. E tekintetben az említett „megváltoztatás” fogalmát a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (6) pontjának f) alpontja részletesebben meghatározza. E meghatározás értelmében e fogalom célja „a jelentős biodiverzitású ökoszisztémák csökkent biodiverzitású ökoszisztémákká történő átalakításának kizárása”. Egyébiránt kizárólag a felperesek beadványai alapján nem lehet arra következtetni, hogy e meghatározás önmagában ellentétes a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontjával.
- 230 Ugyanebben az összefüggésben a felperesek előadják, hogy a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontja nem felel meg azon követelménynek, amely szerint a „védett vagy kijelölt területeken” a tevékenységnek meg kell felelnie az e területek tekintetében meghatározott természetvédelmi célkitűzéseknek, mivel e követelmény kizárólag a védett területekre vonatkozik (lásd a fenti 211. pontot).
- 231 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni. A felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (6) pontjában előírt kritériumok közül az első kivételével ugyanis az összes többi kritérium a védett területeken kívüli élőhelyekre is vonatkozik, és így elegendő követelményt állapít meg a jelentős kár elkerüléséhez. Ez vonatkozik az említett (6) pont második és harmadik bekezdésében szereplő, a földhasználat változatlanosságához kapcsolódó kritériumra is.
- 232 Egyébiránt a fenti 213. pontban szereplő érvek egyike sem teheti kétségesé a Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontjában (76. o.) elfogadott értékelések megalapozottságát.
- 233 A nem őshonos fajokat illetően a következőket kell megjegyezni.
- 234 A Bizottság a válaszában jogosan hivatkozhatott az 1143/2014 rendelet rendelkezéseire, még akkor is, ha magát e rendeletet nem említik a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok. Nem kell megvizsgálni, hogy milyen hatással van az említett kritériumok Bizottság általi, a megtámadott határozat III. melléklete 2.6. pontjának b) alpontjában kifejtett értékelésére az, hogy e rendeletet a technikai vizsgálati kritériumok nem említik. Ugyanis, a belső felülvizsgálat iránti kérelmet mint megalapozatlant elutasító határozat ellen benyújtott kereset keretében kizárólag az e határozat jogellenességét megalapozó téves jogalkalmazást vagy mérlegelési hibát bizonyító jogalapok elfogadhatók, az azon igazgatási aktusra vonatkozó jogalapok, amelynek a belső felülvizsgálatát kérték, azonban nem (2021. október 6-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet, C-458/19 P, EU:C:2021:802, 49. pont). Következésképpen a Törvényszék nem vizsgálhatja e kritériumok jogszerűségét, hanem kizárólag a megtámadott határozat jogszerűségét. Meg kell tehát állapítani, hogy a megtámadott határozat e részével szemben felhozott érveket el kell utasítani. Az 1143/2014 rendelet fogalmainak és paramétereinek figyelmen kívül hagyásából ered az az állítás, amely szerint az 1143/2014 rendelet csak az általa meghatározott „idegenhonos inváziós fajokra” vonatkozik, és nem foglalja magában „az erdőszetben használt nem őshonos fajok valamennyi típusát, amelyek mindazonáltal kedvezőtlen hatással lehetnek a biológiai sokféleség

célkitűzésére”. Az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy végrehajtási jogi aktusok útján elfogadja az Unió számára veszélyt jelentő idegenhonos inváziós fajok jegyzékét. A jegyzék legutóbbi változatát az (EU) 2016/1141 végrehajtási rendeletnek az Unió számára veszélyt jelentő idegenhonos inváziós fajok jegyzékének aktualizálása céljából történő módosításáról szóló, 2022. július 12-i (EU) 2022/1203 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2022. L 186., 10. o.) tartalmazza. E jegyzéket rendszeresen naprakésszé teszik és legalább hatévente felülvizsgálják, amint az az 1143/2014 rendelet 4. cikkének (2) bekezdéséből következik.

- 235 Márpedig egyrészt az „idegenhonos inváziós fajok” fogalmának alkalmazása a gyakorlatban összetett tudományos értékeléseken múlik. Ellentétben azzal, amit a felperesek sugallni látszanak, nem minden, az Unióba érkező idegenhonos faj vagy az Unió valamely régiójából származó és az Unió valamely más régiójában problémákat okozó faj minősül az 1143/2014 rendeletben szereplő „idegenhonos inváziós faj” fogalma értelmében vett „inváziósnak”, és ezért nem feltétlenül kerül fel az uniós jegyzékbe. Így mindaddig, amíg nem végzik el a megfelelő tudományos értékelést, lehetetlen bizonyossággal megállapítani, hogy idegenhonos inváziós fajról van-e szó. Az ilyen típusú faj meghatározása szempontjából releváns jogi háttér a jelen ügyben az 1143/2014 rendelet, nem pedig a megtámadott határozat.
- 236 Másrészt egyáltalán nem kizárt, hogy a Bizottságnak idővel fel kell vennie az uniós jegyzékbe bizonyos „idegenhonos inváziós fajokat”. Ilyen esetben az, hogy a megtámadott határozat nem pontosítja „az erdészetben használt nem őshonos fajok [olyan] típusát, amelyek mindazonáltal kedvezőtlen hatással lehetnek a biológiai sokféleség célkitűzésére”, amelyet a felperesek kifogásolnak, orvosolható az uniós jegyzéknek az 1143/2014 rendeletben említett eljárások keretében történő kiigazításával.
- 237 E körülményekre tekintettel a Bizottság által a megtámadott határozatban tett, az uniós jegyzékre való utalás egyértelmű, elégséges és helyes magyarázatnak minősül. A Bizottság nem volt köteles arra, hogy a technikai vizsgálati kritériumok keretében kifejezetten hivatkozzon az uniós jegyzékre, mivel az 1143/2014 rendelet rendelkezései közvetlenül és azonnal alkalmazandók, anélkül hogy szükség lenne az e rendeletre való kifejezett hivatkozásra, és anélkül, hogy a releváns technikai vizsgálati kritériumok módosíthatnák e rendelet joghatásait.
- 238 A növényvédő szereket illetően a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott, „a biológiai sokféleséget tiszteletben tartó gyakorlatok előmozdítására” vonatkozó általános követelmény nem rendelkezik a taxonómiai rendelet „19. cikkének (1) bekezdésében” megkövetelt pontossággal (lásd a fenti 213. pontot). E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontjában (76. o.) a következőképpen válaszolt:
- „[A] növényvédő szerek túlzott mértékű használata nem lenne összeegyeztethető a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. [pontjában] szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumai (6) pontjának »a biológiai sokféleségnek kedvező olyan gyakorlatok előmozdítás[ára vonatkozó e) alpontjával], amelyek javítják az erdők természetes folyamatait«.”
- 239 A Bizottság ezzel azt kívánta kifejezni, amit a felperesek „általános magyarázatnak” minősítenek, hogy a belső felülvizsgálat iránti kérelemben említett túlzott peszticidhasználat olyan súlyos esetnek felel meg, amely ellentétben áll azzal, ami a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (6) pontjának e) alpontjából kitűnik.

- 240 Márpedig ez elegendő, nem jogellenes válasznak bizonyul, mivel a fenti 238. pontban hivatkozott szövegrészben a Bizottság emlékeztet arra, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó táblázat (6) pontjának e) alpontja értelmében az olyan gazdasági tevékenység, amely lehetővé teszi a növényvédő szerek túlzott mértékű használatát, nem tekinthető a taxonómiai rendelet 1. és 3. cikke értelmében „környezeti szempontból fenntarthatónak”. Másként fogalmazva, a felperesek által a „biológiai sokféleséget tiszteletben tartó gyakorlatok előmozdítására” vonatkozó információk feltüntetését előíró általános követelménnyel kapcsolatban felvetett nehézséget a taxonómiai rendelettel összefüggésben értelmezett felhatalmazáson alapuló rendelet már szabályozza.
- 241 Végül a beporzókat illetően a Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 2.6. pontjában (76. o.) a következőket állapította meg:
- „Negyedszer, a beporzók a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 1.3. [pontjában] említett [jelentős károkozás elkerülését célzó elv] kritériumai (6) pontjának a), g) [és] h) alpontjában szerepelnek.”
- 242 A felperesek szerint a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott azon kötelezettség, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumait tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 1.3. pontjában szereplő táblázat (6) pontjának a), g) és h) alpontjában említett információkat fel kell tüntetni, messze nem éri el a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében megkövetelt pontosságot (lásd a fenti 213. pontot).
- 243 Ezt az érvet a felperesek egyáltalán nem támasztották alá, mivel nem jelölik meg, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének mely rendelkezésével ellentétes állítólagosan a megtámadott határozat.
- 244 A fentiekből következően a hatodik jogalapot el kell utasítani.

A hetedik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el, amikor a megtámadott határozatban megállapította, hogy a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek tekintetében az éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok megfelelőek annak meghatározásához, hogy valamely tevékenység lényegesen hozzájárul-e az éghajlatváltozás mérsékléséhez

- 245 Hetedik jogalapjukkal a felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat III. mellékletének 3.2.1. pontjában szereplő számos, a belső felülvizsgálat iránti kérelemben a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek tekintetében az éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok állítólagos elégtelenségével kapcsolatban megfogalmazott aggályokra vonatkozó értékelés hibás.
- 246 A hetedik jogalap két részből áll.

A hetedik jogalap téves jogalkalmazásra és nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított első részéről, amennyiben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az „üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére”

vonatkozó kritériumok megfelelőek annak biztosításához, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységek hozzájáruljanak az éghajlatváltozás mérsékléséhez

- 247 A Bizottság a megtámadott határozat III. melléklete 3.2.1. pontjának b) alpontjában (81. o.) a következőket állapította meg:

„A bioenergiával kapcsolatos tevékenységekre vonatkozóan a felhatalmazáson alapuló rendeletben meghatározott szabályokat az egyéb alkalmazandó uniós jogszabályokkal együtt kell alkalmazni. A biogén kibocsátásokat a tagállamok ugyanis beszámítják [az (EU) 2018/841 rendelet] szerinti nemzeti jegyzékeikre vonatkozó kötelezettségek és a 2030-ra vonatkozó kötelezettségvállalásaik átfogó keretébe, míg az ellátási láncból származó, az Unióban keletkező kibocsátásokat (kitermelés, szállítás stb.) az Unió és [a közös kötelezettségvállalási rendelet hatálya alá tartozó] ágazatok [kibocsátáskereskedelmi rendszerének] részeként számolják el. A bioenergiából származó kibocsátásokat ezért teljes mértékben figyelembe veszik.

A RED II [irányelv] 29. cikkének (10) bekezdésében meghatározott, az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó kritériumok nem foglalják magukban azokat a bioenergia-útvonalakat, amelyek ellátási láncához jelentős fosszilis üvegházhatásúgáz-kibocsátás kapcsolódik (pl. hosszú útvonal, a betakarítás vagy feldolgozás során a fosszilis tüzelőanyagokból származó magas kibocsátás stb.). A 80%-os küszöb ezért a bioenergia-ellátási lánc egészében előmozdítja a hatékonyságot.”

- 248 Márpedig, elsősorban, téves jogalkalmazáson alapul a Bizottság azon érve, amely szerint az erdészeti bioenergia biogén kibocsátásának a földhasználat, a földhasználat-változtatáshoz és az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak és -elnyelésnek a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretbe történő beillesztéséről, valamint az 525/2013/EU rendelet és az 529/2013/EU határozat módosításáról szóló, 2018. május 30-i (EU) 2018/841 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 156., 1. o.; a továbbiakban: LULUCF-rendelet) keretében történő elszámolása ellensúlyozza az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó kritériumok figyelmen kívül hagyását, mivel sérti a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének a) pontját. A Bizottság ugyanis nem hivatkozhat más, a RED II irányelvben és a felhatalmazáson alapuló rendeletben – a jelen esetben a LULUCF-rendeletben – meg nem határozott rendelkezésekre a taxonómiai rendelet említett 10. cikke (3) bekezdésének a) pontjában előírt követelményeknek való megfelelés érdekében.

- 249 Másodsorban a Bizottság érve nyilvánvaló mérlegelési hibát valósít meg. A LULUCF-rendelet alapjául szolgálóhoz hasonló szokásos gyakorlaton alapuló megközelítése helytelen. A felperesek szerint a LULUCF-rendelet nem orvosolhatja az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó kritériumok állítólagos hiányosságait. A következő indokok kérdésessé tehetik az erdei biogén kibocsátásnak a LULUCF-rendelet szerinti elszámolására alapított érven alapuló valamennyi érvelést:

- először is, a felperesek szerint téves úgy tekinteni – amint azt a Bizottság sugallja –, hogy a kibocsátásoknak a LULUCF-rendelet keretében történő elszámolása a kibocsátás-csökkentés alternatíváját jelenti, és hogy pusztán az említett kibocsátáselszámolás révén a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek éghajlati hatása valamiképpen csökkenne;
- másodszor, a Bizottság nem magyarázta meg, hogy az erdei biomassa kitermeléséből és elégetéséből származó kibocsátásokat milyen módon lehetne a LULUCF-rendelet keretében „kompenzálni”, emlékeztetve arra, hogy „a rövid idő alatt újratermő növényekhez képest az

erdei biomasszára sokkal hosszabb szénkörforgás jellemző”; az erdők elégetése ugyanis gyors szén-dioxid-kibocsátást eredményez, de az erdők újraterelítése az azonos mennyiségű szén-dioxid „megkötése” érdekében több időt vesz igénybe;

- harmadszor, a LULUCF-rendelet nem számolja el a biomassza összes szén-dioxid-kibocsátását, mivel az erdő szénelnyelő képessége szintjének a múltbeli kitermelési szintek alapján történő előrejelzésén alapuló referencia-módszert alkalmaz, és ez alapján csak az erdő szénelnyelő képességének e referenciaértékhez viszonyított változásait számolja el; következésképpen jelentős mennyiségű kibocsátás nem kerül elszámolásra;
- negyedszer, a LULUCF-rendelet nem alkalmazandó a nem uniós tagországokból behozott fára;
- ötödször, a LULUCF-rendelet keretében a kibocsátásokat állami szinten számolják el, és azok az erdei szénelnyelő területek bármely okból, nem pedig kizárólag a biomassza kitermelése miatt bekövetkező változásait tükrözik; e rendelet tehát nem teszi lehetővé annak meghatározását, hogy adott esetben a biomassza kitermelése milyen mértékben felelős a túlzott kiaknázásért.

250 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

251 A fenti 248. és 249. pontban említett érvek megalapozatlanok, amint az a következő megfontolásokból kitűnik.

252 Elsősorban, a fenti 248. pontban említett érvelésükkel a felperesek nem bizonyították a megtámadott határozat III. mellékletének 3.2.1. pontját érintő, a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdése a) pontjának megsértése szempontjából fennálló téves jogalkalmazást.

253 A Bizottság azon értékelése, amely szerint „a bioenergiával kapcsolatos tevékenységekre vonatkozóan a felhatalmazáson alapuló rendeletben meghatározott szabályokat az egyéb alkalmazandó uniós jogszabályokkal együtt kell alkalmazni” (a megtámadott határozat III. melléklete 3.2.1. pontjának b) alpontja [81. o.]) a felperesek által a belső felülvizsgálat iránti kérelemben megfogalmazott és a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 4.8., 4.13., 4.20. és 4.24. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2. pontjában előírt technikai vizsgálati kritériumokat illető kritikára vonatkozik, amely a RED II irányelv VI. mellékletére hivatkozik. Ez az értékelés a megtámadott határozat III. melléklete 3.2.1. pontja b) alpontja első bekezdésének bevezető mondatához kapcsolódik (80. o.), amely szerint „[a]z üvegházhatású gázok csökkentésére vonatkozó kritériumok előírják, hogy a biomassza-erőműveknek az egyenértékű fosszilisenergia-termeléshez képest legalább 80%-ban üvegházhatásúgáz-kibocsátás megtakarítást kell eredményezniük”, és amely szerint „[e] küszöbérték a RED II [irányelv] VI. mellékletében szereplő számítási módszereken alapul”.

254 Márpedig ezek a válaszok – amelyek az érintett technikai vizsgálati kritériumokhoz hasonlóan a RED II irányelv VI. mellékletére való hivatkozáson alapulnak – megfelelnek a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdése a) pontjának.

255 A taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint „[e]gy gazdasági tevékenység akkor minősül úgy, hogy lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez, ha az adott tevékenység lényegesen hozzájárul az üvegházhatású gázok légköri koncentrációjának stabilizálásához, [...] különösen a [RED II] irányelvvel összhangban megújuló energia előállítása, szállítása, tárolása, elosztása vagy felhasználása révén.”

- 256 A taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő hivatkozás a RED II irányelvre kiterjed többek között ezen irányelv 29. cikkének (6) és (7) bekezdésére. A RED II irányelv 29. cikkének (6) bekezdése meghatározza „a RED II irányelv fenntarthatósági kritériumait”. A RED II irányelv 29. cikkének (7) bekezdése pedig a „LULUCF-kritériumokra” hivatkozik. Ezek a LULUCF-kritériumok főként a LULUCF-rendeletben említett paraméterekhez kapcsolódnak, amely rendelet az 1. cikke értelmében meghatározza a földhasználati, földhasználat-megváltoztatási és erdőgazdálkodási ágazatra vonatkozó tagállami kötelezettségvállalásokat, amelyek hozzájárulnak a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek teljesítéséhez. A taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdése a) pontjának szövegéből kitűnik, hogy a felperesek állításával ellentétben a Bizottság a válaszában megalapozottan hivatkozott a RED II irányelvre. A Bizottság a válaszaiban a LULUCF-rendeletre is joggal hivatkozhatott. A RED II irányelv 29. cikkének (7) bekezdésében előírt LULUCF-kritériumok és a LULUCF-rendelet szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel a LULUCF-tevékenységekhez kapcsolódó kibocsátások és elnyelések elszámolására e rendelet alapján kerül sor. A LULUCF-rendelet célja az 1. cikke szerint az, hogy szabályokat állapítson meg a LULUCF-ágazathoz kapcsolódó kibocsátások és elnyelések elszámolására, valamint annak ellenőrzésére vonatkozóan, hogy a tagállamok teljesítik-e ezeket a LULUCF-ágazatra vonatkozó kötelezettségvállalásokat, amelyek hozzájárulnak a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek teljesítéséhez és a 2021–2030-as időszakra vonatkozó uniós üvegházhatásúgázkibocsátás-csökkentési célérték eléréséhez.
- 257 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontja megköveteli, hogy a Bizottság a technikai vizsgálati kritériumok meghatározásakor figyelembe vegyen bármely „releváns meglévő uniós jogszabályt”. Nem kifogásolható tehát, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megemlítette azt a tényt, hogy figyelembe vette a RED II irányelv és a LULUCF-rendelet rendelkezéseit.
- 258 Másodsorban, a fenti 249. pontban említett kifogások egyike sem cáfolhatja a megtámadott határozatban szereplő azon értékelések megbízhatóságát, amelyek szerint „a tagállamok a biogén kibocsátásokat beszámítják a »LULUCF-rendelet« szerinti nemzeti jegyzékeikre vonatkozó kötelezettségek és a 2030-ra vonatkozó kötelezettségvállalásaik átfogó keretébe, míg az ellátási láncból származó, az Unióban keletkező kibocsátásokat (kitermelés, szállítás, stb.) az Unió és [a közös kötelezettségvállalási rendelet hatálya alá tartozó] ágazatok technikai vizsgálati kritériumai keretében számolják el” (lásd a fenti 247. pontot) (a megtámadott határozat III. melléklete 3.2.1. pontjának b) alpontja [81. o.]).
- 259 E megállapítás hűen írja le a fenti 256. pontban említett rendelkezések közötti kapcsolatot. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a RED II irányelv 29. cikkének (7) bekezdésében előírt LULUCF-kritériumok és a LULUCF-rendelet szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel a LULUCF-tevékenységekhez kapcsolódó kibocsátások és elnyelések elszámolására e rendelet alapján kerül sor.
- 260 Közelebbről, elsősorban, ellentétben azzal, amit a felperesek sugallnak (lásd a fenti 249. pont első franciabekezdését) a Bizottság nem állította vagy érzékeltette, hogy „az erdei biogén kibocsátásoknak a LULUCF-rendelet szerinti elszámolása” a kibocsátáscsökkentés alternatívája lehetne, sem pedig azt, hogy a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek éghajlati hatását önmagában az említett kibocsátáselszámolás bármiképpen enyhítené. A megtámadott határozatnak a felperesek által kifogásolt részéből az következik, hogy az erdei biomassza felhasználása bizonyos kritériumok teljesülése esetén hozzájárul a kibocsátások csökkentéséhez. Egyébiránt ez az álláspont képezi a RED II irányelv 1. cikke utolsó mondatának alapjául szolgáló

- előfeltevést, mindamellettt hogy ezt az előfeltevést maga a jogalkotó fogalmazta meg. Így a fenti 249. pont első franciabekezdésében említett állítás a megtámadott határozat téves értelmezéséből ered, így azt el kell utasítani.
- 261 Másodsorban el kell utasítani azt az érvet, amely szerint a Bizottság nem „magyarázta meg”, hogy az erdei biomassa kitermeléséből és elégetéséből származó kibocsátásokat milyen módon lehetne a LULUCF-rendelet keretében „kompenzálni”, mivel „a rövid idő alatt újratermő növényekhez képest az erdei biomasszára sokkal hosszabb szénkörforgás jellemző” (lásd a fenti 249. pont második franciabekezdését).
- 262 A RED II irányelv ugyanis abból indul ki, hogy amennyiben a 29. cikkének (6) és (7) bekezdésében előírt feltételek teljesülnek, az üzemanyaggá vált biomassa megújuló energiának minősülhet. Ezenfelül a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint a RED II irányelv szerinti megújulóenergia-termelés lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozás mérsékléséhez. Ennélfogva, amennyiben a felperesek az (erdei) biomassa valódi megújuló energiaként való minősíthetőségét kívánják vitatni, semmilyen kifogás nem fogadható el a Bizottsággal szemben. A jogalkotó által bevezetett előfeltevésről van szó, amelyről a Bizottság nem térhet el.
- 263 Egyébiránt a Bizottság sem a megtámadott határozat, sem a felhatalmazáson alapuló rendelet kapcsán nem volt köteles „megmagyarázni” azt, hogy az erdei biomassa kitermeléséből és elégetéséből származó kibocsátásokat hogyan „kompenzálják” a LULUCF-rendelet keretében. Ez a magyarázat a LULUCF-rendeletből következik.
- 264 A LULUCF-rendelet ugyanis arra kötelezi a tagállamokat, hogy tartsák fenn természetes szénelnyelőket. Az említett rendelet 4. cikke szerint a 2021–2025-ös és a 2026–2030-as időszakokra vonatkozóan a tagállamok kötelesek biztosítani, hogy a kibocsátások ne haladják meg az elnyelést, amelyeket a rendelet 2. cikkében említett valamennyi területelszámolási kategóriában a területükön megvalósuló összkibocsátás és összelenyelés összegeként kell kiszámítani. Így, mivel a felperesek érvével érintett kibocsátáskompensációs rendszer a LULUCF-rendeletből ered, nem róható fel a Bizottságnak, hogy a megtámadott határozatban nem fejtette ki, hogy az erdei biomassa kitermeléséből és elégetéséből származó kibocsátásokat milyen módon kellene a LULUCF-rendelet keretében kompenzálni.
- 265 Harmadsorban, a felperesek azt állítják, hogy a LULUCF-rendelet nem számolja el a biomassa összes szén-dioxid-kibocsátását, hanem az erdő szénelnyelő képessége szintjének a múltbeli kitermelési szintek alapján történő előrejelzésén alapuló referencia-módszert alkalmazva csak az erdő szénelnyelő képességének e referenciaértékhez viszonyított változásait számolja el (lásd a fenti 249. pont harmadik franciabekezdését).
- 266 Ez az érvelés nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Bizottság a fenti 247. pontban említett válaszában nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el. Kétségtelen, hogy a LULUCF-rendeletben előírt kibocsátáselszámolási mechanizmus olyan referenciaértékeken alapuló megközelítést alkalmaz, amelyek az erdő szénelnyelő képessége szintjének a múltbeli kitermelési szinteken alapuló előrejelzését tükrözik.
- 267 Mindazonáltal, amint arra a Bizottság helyesen hivatkozik, ha a releváns technikai vizsgálati kritériumok meghaladták volna a RED II irányelvben és a LULUCF-rendeletben meghatározott paramétereket, többek között azáltal, hogy beszámították volna az erdei biomassa energiaágazatban történő elégetéséből származó kibocsátásokat, ez az

üvegházhatásúgáz-kibocsátás kétszeres beszámításának kockázatával járhatott volna. Nem róható tehát fel a Bizottságnak, hogy mérlegelési mozgástere keretében a LULUCF-kritériumokra támaszkodott.

- 268 Negyedsorban az a tény, hogy a LULUCF-rendelet nem alkalmazandó az uniós tagsággal nem rendelkező országokból behozott faanyagokra (lásd a fenti 249. pont negyedik franciabekezdését), egyáltalán nem érinti a Bizottság által a megtámadott határozat III. melléklete 3.2.1. pontjának b) alpontjában (81. o.) adott válasz megalapozottságát. A RED II irányelv 29. cikkének (6) és (7) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumok ugyanúgy alkalmazandók az uniós és az importált faanyagokra. E cikk (6) bekezdéséből ugyanis az következik, hogy az üzemanyagokra vonatkozó fenntarthatósági és üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentési kritériumoknak figyelembe kell venniük többek között azt a kérdést, hogy az erdei biomasszát olyan országban termelték-e ki, ahol a kitermelésre nemzeti vagy annál alacsonyabb szintű jogszabályok vonatkoznak, valamint ahol érvényben vannak nyomon követési rendszerek. Ezenkívül az említett cikk (7) bekezdése a) pontjának i. és ii. alpontja értelmében azt a kérdést is figyelembe kell venni, hogy az erdei biomassza származási országa vagy regionális gazdasági integrációs szervezete részes fele-e a Párizsi Megállapodásnak, és olyan nemzeti vagy annál alacsonyabb szintű jogszabályokat alkalmaz-e a kitermelési területre, amelyek biztosítják a szénkészletek és a szénelnyelők megőrzését és gyarapítását, és bizonyítékkal szolgálnak arra nézve, hogy a LULUCF-ágazat bejelentett kibocsátása nem haladja meg az elnyelés mértékét.
- 269 Ötödsorban, nem lehet helyt adni a felperesek azon érvének, amely szerint lényegében a LULUCF-rendelet keretében elszámolt kibocsátások nem számolhatók el célzottan, ami azzal a hatással jár, hogy a LULUCF-keret nem teszi lehetővé annak meghatározását, hogy a biomassza kitermelése milyen mértékben felelős a túlzott kiaknázásért.
- 270 Amint az a LULUCF-rendelet IV. melléklete A. pontjának e) alpontjából következik, a tagállami erdőkre vonatkozó referenciaszint azon a feltételezésen alapul, hogy a 2000–2009-es időszakban az erdőkből származó biomassza szilárd formában való, valamint energiacélú dokumentált felhasználásának aránya állandó marad. Ez az előfeltevés, amely biztosítja, hogy a bioenergia-felhasználási célú kitermelés növekedését a LULUCF-ágazatban kibocsátásként számolják el, kellően célzott.
- 271 Következésképpen a hetedik jogalap első részét el kell utasítani.

A hetedik jogalap második, a felperesek azon érveinek Bizottság általi elutasítását érintő nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított részéről, amelyek szerint a RED II irányelv fenntarthatósági kritériumai és a LULUCF-kritériumok nem megfelelőek a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek éghajlatváltozás mérsékléséhez való hozzájárulásának értékeléséhez

- 272 A felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozat III. melléklete 3.2.1. pontjának a) alpontjában (80. o.) a Bizottság kifejtette, hogy „a RED II irányelv 29. cikkének (6) és (7) bekezdése önmagában nem az éghajlatváltozás jelentős mérséklésére vonatkozik”, hanem hogy „[e rendelkezéseket] ugyanezen 29. cikk egyéb, azt biztosító rendelkezéseivel együtt kell értelmezni, hogy a bioenergia felhasználása az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkenéséhez vezessen”. A Bizottság azt is megállapította, hogy a RED II irányelv 29. cikke (6) és (7) bekezdésének alkalmazása biztosítja, hogy „[a]z éghajlatváltozás mérsékléséhez való hozzájárulás ne a környezet, különösen pedig a biológiai sokféleség rovására történjen”, és hogy

„a bioenergiával kapcsolatos tevékenységekre számos kritérium vonatkozik, különösen a LULUCF-kibocsátásoknak és -elnyeléseknek a biomassza származási országa általi bejelentésére és elszámolására vonatkozóan”.

- 273 Márpedig ez az érvelés téves. Egyrészt a Bizottság nem támaszkodhatott volna a LULUCF-rendeletre az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó kritériumok hiányosságainak orvoslása érdekében. Másrészt a Bizottság érvelése körkörös. A Bizottság ugyanis elismerte, hogy a RED II irányelv LULUCF fenntarthatósági kritériumai „önmagukban nem az éghajlatváltozás jelentős mérséklésére vonatkoznak”. Ugyanakkor érzékeltette, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységeknek az éghajlatváltozás mérsékléséhez való hozzájárulását az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó kritériumok biztosítják.
- 274 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 275 A fenti 273. pontban említett érvekkel a felperesek nem bizonyították a nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállását. Nem szolgáltatott olyan bizonyítékokat, amelyek alapján a Törvényszék megérthetné, hogy a Bizottság milyen tényeket értékelt nyilvánvalóan tévesen a megtámadott határozat III. mellékletének 3.2.1. pontjában szereplő válasz megfogalmazásakor.
- 276 Mivel a fenti 273. pontban említett érvek úgy értelmezhetők, mint amelyek a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdése a) pontjának vagy e rendelet 10. cikke (3) bekezdése a) pontjának megsértése szempontjából téves jogalkalmazáson alapulnak, ezen érveket is el kell utasítani. Ezek az érvek ugyanis megalapozatlanok, amint az a következő megfontolásokból kitűnik.
- 277 A Bizottságnak a megtámadott határozat III. melléklete 3.2.1. pontjának a) alpontjában szereplő, a felperesek által a belső felülvizsgálat iránti kérelmük 274–297. pontjában megfogalmazott aggályokra válaszképpen megfogalmazott értékelései lényegében a RED II irányelv 29. cikke ugyanezen irányelv egyéb rendelkezéseivel összefüggésben értelmezett (6) és (7) bekezdésének az éghajlatváltozás mérséklésével kapcsolatos célkitűzés biztosítására való alkalmasságára történő hivatkozáson alapulnak. Ez a Bizottság általi hivatkozás relevánsnak tűnik. Sem a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja, sem ugyanezen rendelet 10. cikke (3) bekezdésének a) pontja nem tiltja, hogy a Bizottság az e rendelkezésekben említett technikai vizsgálati kritériumok megállapítását egy sor olyan rendelkezéshez kösse, mint a RED II irányelv, különösen pedig a 29. cikke (6) és (7) bekezdésének rendelkezései. Éppen ellenkezőleg, amint az a fenti 254. pontból kitűnik, a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja felhívja a Bizottságot arra, hogy kifejezetten és fenntartás nélkül vegye figyelembe ezt az irányelvet.
- 278 Ezenkívül el kell utasítani a felperesek azon érvét, amely szerint elégtelen a Bizottságnak a RED II irányelv 29. cikkének (6) és (7) bekezdésében szereplő fenntarthatósági kritériumokon, illetve LULUCF-kritériumokon alapuló válasza.
- 279 Nem világos ugyanis, hogy a Bizottság milyen hibát követett el azzal, hogy a RED II irányelv fenntarthatósági kritériumaira és LULUCF-kritériumaira hivatkozott.
- 280 Végül a felperesek arra alapított kifogását, hogy a Bizottság érvelése körkörös (lásd a fenti 273. pontot) mindenképpen el kell utasítani. A Bizottság helyesen állapíthatta meg, hogy a fenntarthatósági kritériumok és a LULUCF-kritériumok „önmagukban nem az éghajlatváltozás jelentős mérséklésére vonatkoznak”. Maga az „éghajlatváltozás jelentős mérséklése” kifejezés ugyanis nem szerepel a RED II irányelvben.

281 A RED II irányelv (2) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy „a megújuló energiaforrásokból előállított energia [...] felhasználásának növelése fontos részét képezi az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentéséhez és [...] a Párizsi Megállapodás szerinti uniós kötelezettségvállalás és az Unió 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai kerete teljesítéséhez szükséges intézkedéscsomagnak, ideértve azt a kötelező célt is, hogy az Unió 2030-ra az 1990-es szinthez képest legalább 40%-kal csökkentse üvegházhatásúgáz-kibocsátását”. A RED II irányelv elismeri, hogy az erdei biomassa megújuló energiaként használható, amennyiben megfelel az említett irányelv 29. cikkének (6) és (7) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumoknak. E kritériumokra is figyelemmel az erdei biomassa felhasználása az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését hivatott lehetővé tenni, amely álláspont a jogalkotó saját döntése. E körülményekre tekintettel a Bizottság helyesen érzékeltette a megtámadott határozatban, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységeknek az éghajlatváltozás mérsékléséhez való hozzájárulását a RED II irányelv 29. cikkének (6) és (7) bekezdésében említett, az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó kritériumok biztosítják. Ezzel csupán a jogalkotó által felállított feltevést ismételte meg.

282 A fentiekre tekintettel a hetedik jogalap második részét, így e jogalap egészét el kell utasítani.

A nyolcadik, a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozó, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatban a felperesek által megfogalmazott kritikákra a Bizottság által adott választ érintő nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapról

283 Nyolcadik jogalapjukkal a felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.1. és 3.1.2. pontjában (77. és 78. o.) adott válaszai sértik a taxonómiai rendelet 10. cikkének (1) bekezdését és (3) bekezdésének a) pontját, 19. cikke (1) bekezdésének d) és k) pontját, valamint az elővigyázatosság elvét. A Bizottság e válaszai a felperesek által a belső felülvizsgálat iránti kérelem 230–260. pontjában kifejtett azon aggályokra vonatkoznak, amelyek szerint a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozó, az éghajlatváltozás mérsékléséhez fűződő technikai vizsgálati kritériumok nem felelnek meg a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjában előírt azon kötelezettségnek, hogy e kritériumoknak meggyőző tudományos eredményeken és az elővigyázatosság elvének kell alapulniuk.

284 A nyolcadik jogalap három részre tagolódik.

A nyolcadik jogalapnak az elővigyázatosság elvének értelmezése során elkövetett hibákra alapított első részéről

285 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.2. pontjában (78. o.) e határozat II. mellékletének 1. pontjára (222. o.) hivatkozott annak érdekében, hogy a meggyőző tudományos eredményekkel (a belső felülvizsgálat iránti kérelem 231–251. pontja) és az elővigyázatosság elvével (a belső felülvizsgálat iránti kérelem 252–260. pontja) kapcsolatos érveikre válaszoljon. A Bizottság e pontban megállapította, hogy az elővigyázatosság elve széles mérlegelési jogkört biztosít számára a hatásköreinek gyakorlása során, így jogosult arra, hogy az adott gazdasági tevékenységnek a technikai vizsgálati kritériumok szerinti alapvető környezeti eredményét kiigazítsa.

- 286 Ez az értelmezés azonban elferdíti az elővigyázatosság elvének terjedelmét, amelynek célja inkább az, hogy korlátokat szabjon az uniós intézmények mérlegelési jogkörének. Ez utóbbiak az elővigyázatosság elve alapján nem rendelkeznek korlátlan mérlegelési jogkörrel, amikor a közegészséget, a biztonságot és a környezetet érintő potenciális veszélyek fennállása esetén intézkedéseket fogadnak el. Valamely intézmény csak akkor tekinthető úgy, hogy az elővigyázatosság elvének megfelelően jár el, ha három konkrét lépést követ, nevezetesen azonosítja a káros hatásokat, értékeli és kezeli a kockázatokat annak érdekében, hogy végül elfogadja a megfelelő intézkedéseket. Ráadásul az elővigyázatosság elve megköveteli, hogy a Bizottság értékelje „az adott területre vonatkozó legújabb tudományos ismereteket”, és a környezet védelmét helyezze előtérbe más érdekekkel szemben. A Bizottság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy elferdítette az elővigyázatosság elvének tulajdonított értelmet, és e jogelvre támaszkodott annak alátámasztása érdekében, hogy széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amely lehetővé teszi számára, hogy „kiigazítsa” a „lényeges hozzájárulás” mértékét, noha e fogalmat a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja és 10. cikke (3) bekezdésének a) pontja már meghatározza.
- 287 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 288 Elöljáróban megjegyzendő, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében a technikai vizsgálati kritériumoknak „meggyőző tudományos eredményeken és az EUMSZ 191. cikkében rögzített elővigyázatosság elvén kell alapulniuk”.
- 289 A fenti 286. pontban említett érvek nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Bizottság megsértette az elővigyázatosság elvét, így azokat el kell utasítani. A felperesek állításával ellentétben sem a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.2. pontjában szereplő értékelések, sem az említett határozat II. mellékletének 1. pontjában (22. o.) szereplő értékelések nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság tévesen értelmezte az említett elv terjedelmét.
- 290 A Bizottság ugyanis, amikor a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.2. pontjában (78. o.) emlékeztetett arra, hogy az elővigyázatosság elve „bizonytalanságot feltételez”, lényegében az uniós bíróság azon ítélkezési gyakorlatára utalt, amely szerint a többek között az EUMSZ 191. cikk (2) bekezdésében foglalt elővigyázatosság elve lehetővé teszi az intézmények számára, hogy amennyiben tudományos bizonytalanságok állnak fenn a környezetre vonatkozó kockázatok fennállását vagy terjedelmét illetően, védelmi intézkedéseket hozzanak anélkül, hogy meg kellene várniuk, hogy e kockázatok ténylegessége és súlyossága teljesen bizonyossá váljon, vagy hogy a környezetre kedvezőtlen hatások bekövetkezzenek (lásd ebben az értelemben: 2021. március 17-i FMC kontra Bizottság ítélet, T-719/17, EU:T:2021:143, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 291 A megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.2. pontjában a Bizottság az ítélkezési gyakorlatra is hivatkozott, amikor az elfogadhatónak ítélt kockázati szint meghatározását, valamint a hatáskörrel rendelkező intézményekre háruló azon feladatot említi, hogy meghatározzák a környezetre gyakorolt káros hatások valószínűségére vonatkozó kritikus küszöbértéket, valamint e potenciális hatások azon mértékét, amelyek véleményük szerint már nem fogadhatók el a társadalom számára. E tekintetben a Bizottság jelezte, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a társadalom számára elfogadhatatlannak ítélt kockázati szint meghatározása – az alkalmazandó szabályok tiszteletben tartása mellett – az említett társadalom számára megfelelő védelmi szint megállapításával kapcsolatos politikai döntéssel megbízott intézményekre tartozik. Ezen intézményeknek kell meghatározniuk a közegészségre, a biztonságra és a környezetre nézve kedvezőtlen hatások valószínűségének és e potenciális hatások szintjének azon kritikus mértékét,

amely álláspontjuk szerint e társadalom számára már nem elfogadható, és amelyet ha átlépnek, akkor a fennálló tudományos bizonytalanság ellenére a közegészségügy, a biztonság és a környezet érdekében megelőző intézkedések alkalmazása szükséges (lásd ebben az értelemben: 2021. március 17-i FMC kontra Bizottság ítélet, T-719/17, EU:T:2021:143, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

292 Végül, amikor a megtámadott határozat II. mellékletének 1. pontjában (22. o.) a Bizottság jelzi, hogy „[e] követelmények egyidejű és együttes alkalmazása azt jelenti, hogy a [Bizottság] jogosult egy adott gazdasági tevékenység alapvető környezeti eredményének [...] kiigazítására, különös tekintettel a rendelkezésre álló meggyőző tudományos eredményekre, a különös uniós jogszabályokkal való összhangra, valamint a technológiai és kereskedelmi lehetőségekre”, e kijelentések lényegében azon ítélkezési gyakorlatra vonatkoznak, amely szerint „a társadalom számára elfogadhatatlannak ítélt kockázati szint meghatározása a hatáskörrel rendelkező hatóság által az egyes esetek sajátos körülményei alapján végzett értékeléstől függ”. A Törvényszék pontosította, hogy e tekintetben e hatóság többek között figyelembe veheti e kockázat bekövetkezése esetén a közegészségre, a biztonságra és a környezetre gyakorolt hatás súlyát, beleértve a lehetséges kedvezőtlen hatások terjedelmét, e károk folyamatosságát, visszafordíthatóságát vagy a lehetséges későbbi hatásait, valamint a rendelkezésre álló tudományos ismeretek állapota alapján a kockázat többé vagy kevésbé konkrét besorolását (lásd: 2021. március 17-i FMC kontra Bizottság ítélet, T-719/17, EU:T:2021:143, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

293 A Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.2. pontjában (78. o.), valamint a megtámadott határozat II. mellékletének 1. pontjában (22. o.) kifejtett megfontolások közel sem ferdítik el az elővigyázatosság elvének tartalmát, hanem lényegében az uniós bíróság által az említett elvre vonatkozóan adott értelmezést idézik fel. E tekintetben tehát nem állapítható meg téves jogalkalmazás.

294 Következésképpen a nyolcadik jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A nyolcadik jogalap arra alapított második részéről, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor aránytalan súlyt tulajdonított a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontjában a szakpolitikák koherenciájára vonatkozóan előírt követelménynek

295 A felperesek a belső felülvizsgálat iránti kérelmük 244–249. pontjában azt állítják, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a koherencia célkitűzése elsőbbséget élvez azzal szemben, hogy a felhatalmazáson alapuló rendeletnek meggyőző tudományos eredményeken kell alapulnia. A Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.1. pontjában (77. o.), amely e határozat II. melléklete 2.1. pontja b) alpontjának i. alpontjára (29. o.) hivatkozik, azt válaszolta, hogy a taxonómiai rendelet (40) preambulumbekkezdése értelmében jogosult „bizonyos súlyt” tulajdonítani e rendelet 19. cikke (1) bekezdése d) pontjának „annak biztosítása érdekében, hogy a felhatalmazáson alapuló jogi aktus összhangban legyen az egyéb hatályos uniós jogszabályokkal”. Ezenkívül a megtámadott határozat II. mellékletéből (34., 35., 37–39. és 41. o.) és III. mellékletéből (80., 81., 84. és 85. o.) kitűnik, hogy a Bizottság abból az előfeltevésből indult ki, amely szerint jogosult arra, hogy a szakpolitikai koherencia követelményét a többi követelménnyel szemben előnyben részesítse, sőt arra is, hogy a RED II irányelv kritériumaira támaszkodjon ahelyett, hogy a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek vonatkozásában az éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó technikai vizsgálati kritériumokat rögzítene.

- 296 A felperesek szerint a Bizottság ily módon tévesen alkalmazta a jogot. A taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontja ugyanis nem jogosítja fel a Bizottságot arra, hogy a technikai vizsgálati kritériumok meghatározásakor csupán átvegye a hatályos jogszabályok szövegét, amennyiben e megközelítés a taxonómiai rendelet követelményeivel, különösen e rendelet 10. cikkének (1) és (3) bekezdésével ellentétes eredményre vezet. A taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének megfogalmazása azt is mutatja, hogy a Bizottság nem tulajdoníthat aránytalan jelentőséget a szakpolitikai koherenciának a tudományos és környezeti megfontolásokhoz képest. Míg az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontja pontosítja, hogy a technikai vizsgálati kritériumoknak meggyőző tudományos bizonyítékokon és az elővigyázatosság elvén kell „alapulniuk”, ugyanezen rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontja csupán azt mondja ki, hogy a technikai vizsgálati kritériumoknak „adott esetben” „figyelembe kell venniük” a releváns meglévő uniós jogot. A hatékony taxonómia célját tekintve nem lenne koherens indokolatlanul a szakpolitikai koherencia elvére hivatkozni, és elsősorban a hatályos jogszabályokra támaszkodni, míg a taxonómiai rendelet célja, hogy túllépjen ezeken a kötelezettségeken. A taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja sem jogosítja fel a Bizottságot arra, hogy feltételezze, hogy a RED II irányelvnek megfelelő tevékenységek lényegesen hozzájárulnak az éghajlatváltozás mérsékléséhez. A taxonómiai rendelet említett 10. cikkének (3) bekezdése értelmében a felhatalmazáson alapuló rendelet célja a technikai vizsgálati kritériumok kiegészítése. Márpedig ez a megfogalmazás sokkal szigorúbb, mint a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő követelmény, amely kimondja, hogy a megújuló energiával kapcsolatos tevékenységeket a RED II irányelvvel „összhangban” kell végezni. A RED II irányelvre való hivatkozást szigorúan kellett volna értelmezni annak érdekében, hogy ne sérüljön a taxonómiai rendelet fő környezetvédelmi célja. A taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a)–i) pontjában szereplő lehetőségek felsorolása csupán szigorú minimumként tekinthető, és semmi esetre sem teszi lehetővé az e rendelet által megkövetelt védelmi szint biztosítását.
- 297 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 298 A fenti 296. pontban említett kifogásokkal a felperesek lényegében azt állítják, hogy a megtámadott határozat II. melléklete 2.1. pontja b) alpontjának i. alpontjában (29. o.) szereplő válaszban, amelyre e határozat III. mellékletének 3.1.1. pontja (77. o.) hivatkozik, a Bizottság túl nagy jelentőséget tulajdonított a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontjában szereplő „szakpolitikai koherencia” követelményének ahhoz a követelményhez képest, hogy a technikai vizsgálati kritériumoknak az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjában említett „meggyőző tudományos eredményeken” kell alapulniuk. E válasz téves jogalkalmazáson alapul, mivel ellentétes a taxonómiai rendelet 10. cikkének (1) és (3) bekezdésével, valamint 19. cikke (1) bekezdésének d) és f) pontjával.
- 299 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni. Úgy tűnik ugyanis, hogy a fenti 298. pontban említett valamennyi rendelkezés Bizottság általi értelmezése megfelel a taxonómiai rendelet által támasztott követelményeknek. A felperesek állításával ellentétben, amikor a Bizottság a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjában szereplő „meggyőző tudományos eredmények” elemzését végzi, meg kell győződnie arról, hogy az említett technikai vizsgálati kritériumok elfogadása összeegyeztethető az uniós joggal és az ugyanezen rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett „bármely releváns meglévő uniós jogszabállyal”. Az EUSZ 17. cikk (1) bekezdésének harmadik mondatában előírt, az uniós jog alkalmazásának felügyeletére vonatkozó feladatára tekintettel a Bizottságnak a releváns tények és tudományos bizonyítékok elemzése során figyelembe kell vennie az uniós jogot. Ebben az értelemben kell értelmezni azt, hogy a Bizottság a megtámadott határozat II. melléklete 2.1. pontja b) alpontjának

- i. alpontjában (29. o.) arra a jogára hivatkozik, hogy „bizonyos súlyt” tulajdonítson a véleménye szerint az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett „szakpolitikák közötti koherencia” követelményeinek.
- 300 Így a Bizottság jogosult volt arra, hogy a megtámadott határozat II. melléklete említett 2.1. pontja b) alpontjának i. alpontja keretében (29. o.) a felhatalmazáson alapuló rendeletben megállapított technikai vizsgálati kritériumok és a RED II irányelv rendelkezései közötti összhang biztosításának szükségességére hivatkozzon, amint az a felhatalmazáson alapuló rendelet (30) preambulumbekkezdésében és a LULUCF-rendeletben szerepel. Maga a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontja utal a RED II irányelvre. Tehát a jogalkotó döntött úgy, hogy különös jelentőséget tulajdonít a RED II irányelvnek. Egyébiránt az elővigyázatosság elve, amelynek megsértésére a felperesek hivatkoztak, nem követel meg eltérő megközelítést a RED II irányelv tekintetében.
- 301 Végül a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság a RED II irányelv fenntarthatósági kritériumaira támaszkodott, anélkül azonban, hogy az ott meghatározott kritériumoknál tovább ment volna. Mindazonáltal, amint arra a Bizottság a megtámadott határozat II. mellékletének 3.1.1. pontjában (35. o.) hivatkozik, a bioenergiához kapcsolódó tevékenységekre vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok részben szigorúbbak a RED II irányelvben előírtaknál. Például, míg a RED II irányelv 29. cikkének (10) bekezdése 2025. december 31-ig 70%-os üvegházhatásúgáz kibocsátás-csökkentést ír elő, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete 4.8. pontjának a bioenergiából előállított villamosenergia termelésére vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok legalább 80%-os csökkentést irányoznak elő a RED II irányelv VI. mellékletében meghatározott, az üvegházhatásúgáz kibocsátás-megtakarítás kiszámítására szolgáló módszertanhoz és a fosszilis tüzelőanyag komparátorokhoz képest. Ezenkívül a RED II irányelv 29. cikkének (1) bekezdésében meghatározott 20 megawatt küszöbérték nem alkalmazandó a technikai vizsgálati kritériumok tekintetében.
- 302 A fentiekre tekintettel a nyolcadik jogalap második részét el kell utasítani.
- A nyolcadik jogalaphoz a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdése k) pontjának értelmezése során elkövetett hibákra alapított harmadik részéről*
- 303 A felperesek jelzik, hogy a megtámadott határozat különböző részeiben, különösen e határozat II. mellékletében (22., 23., 28. és 30. o.) a Bizottság többek között a „könnyen alkalmazhatók” fogalmára támaszkodott, amikor arra engedett következtetni, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének k) pontját úgy kell értelmezni, hogy „a lehető legtöbb piaci szereplő” számára lehetővé tegye a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozóan az éghajlatváltozás mérséklése szempontjából meghatározott technikai vizsgálati kritériumok követelményeinek teljesítését.
- 304 Márpedig a Bizottság ezáltal összekeverte a technikai vizsgálati kritériumok „könnyen alkalmazhatóságát” azok „alkalmazhatóságával”, ami nem szerepel a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében felsorolt követelmények és az említett rendelet célkitűzései között. Kétségtelen, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének k) pontja és (47) preambulumbekkezdése értelmében a „könnyen alkalmazhatóságra” vonatkozó kritérium megköveteli, hogy a technikai vizsgálati kritériumokat a lehető legegyszerűbben fogalmazzák meg annak biztosítása érdekében, hogy azok a vállalkozások számára könnyen érthetőek és alkalmazhatók legyenek. A Bizottság azonban olyan mértékben kiterjesztette a „könnyen alkalmazhatóságra” vonatkozó követelményt, amely alapján arra lehet következtetni, hogy a

taxonómiai rendeletet megfosztotta lényegétől. A Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy értelmezte a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének k) pontját, hogy az megköveteli, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységekre az éghajlatváltozás mérséklése szempontjából vonatkozó technikai vizsgálati kritériumokat úgy kell megfogalmazni, hogy azok alkalmazási körét kiterjesszék annak érdekében, hogy azoknak a lehető legtöbb gazdasági tevékenység eleget tehessen.

305 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

306 A fenti 303. pontban említett érvekkel a felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozat II. melléklete 1. pontjában (22. és 23. o.), 2.1. pontja a) alpontjának ii. alpontjában (28. o.), valamint 2.1. pontja b) alpontjának ii. alpontjában (30. o.) szereplő válaszában a Bizottság azt érzékeltette, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének k) pontját akként kell értelmezni, hogy „a lehető legtöbb piaci szereplő” eleget tehessen a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységekre vonatkozóan az éghajlatváltozás mérséklése szempontjából meghatározott technikai vizsgálati kritériumoknak. Ezek az érvek megalapozatlanok.

307 A Bizottság ugyanis a megtámadott határozat egyetlen részében, köztük annak mellékleteiben sem állította, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikkére vonatkozó értelmezésének „a lehető legtöbb piaci szereplő” számára lehetővé kell tennie, hogy eleget tegyen a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységekre vonatkozóan az éghajlatváltozás mérséklése szempontjából meghatározott technikai vizsgálati kritériumok feltételeinek.

308 A Bizottság a megtámadott határozat II. melléklete 1. pontjában (22. és 23. o.), 2.1. pontja a) alpontjának ii. alpontjában (28. o.), valamint 2.1. pontja b) alpontjának ii. alpontjában (30. o.) megjegyezte, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikkének értelmezése során koherens megközelítést kell alkalmazni, amelynek figyelembe kell vennie az e rendelkezésben foglalt valamennyi pontot. A Bizottság azonosította „az [említett] rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében foglalt különböző követelmények közötti egyensúly biztosításának szükségességét”, amelyet e rendelet más rendelkezései, például a 20. cikk (2) bekezdése tükröz. Azt is jelezte, hogy „jogosult” arra, hogy a technikai vizsgálati kritériumok keretében egy bizonyos gazdasági tevékenység éghajlatváltozáshoz való lényeges hozzájárulásának szintjét más paraméterekkel „számszerűsítse” az uniós jogszabályokkal való „koherencia” biztosítása érdekében.

309 Kétségtelen, hogy a Bizottság a megtámadott határozat II. mellékletének 2.1. pontjában (23. o.) a következőket is jelezte:

„[A] taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének minden olyan értelmezése, amely [e] rendelet 19. cikke (1) bekezdése f) pontjának túlságosan megszorító értelmezésén alapul, indokolatlanul leszűkítené a hatály[át] egy korlátozott számú tevékenységre, veszélyeztetve [ezáltal] a taxonómiai rendelet – mint a pénzügyi források áramlását az [uniós] gazdaság egészének fenntarthatóságra való átállása felé terelésére irányuló hasznos eszköz – átfogó célját. Gyakorlatilag egyetlen gazdasági tevékenység sem tartozna a taxonómiai rendelet hatálya alá, ha a [technikai vizsgálati kritériumoknak] kizárólag a legóvatosabb tudományos feltételezéseken kellene alapulniuk, figyelmen kívül hagyva a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében foglalt egyéb követelményeket, különösen a könnyen alkalmazhatóságra és a fenntarthatósági célokat követő egyéb uniós szakpolitikákkal való koherenciára vonatkozó követelményeket.”

310 Mindazonáltal sem ezen értékelések, sem a megtámadott határozat alapjául szolgáló egyéb megfontolások nem értelmezhetők a felperesek által előadottak szerint, vagyis akként, hogy a Bizottság úgy döntött, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdését úgy értelmezi, hogy „a lehető legtöbb piaci szereplő” teljesíthesse a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozóan az éghajlatváltozás mérséklése szempontjából meghatározott technikai vizsgálati kritériumok követelményeit. Az említett megfontolások legfeljebb arra engednek következtetni, hogy a Bizottság szerint az említett rendelet 19. cikkének (1) bekezdését nem lehet túl megszorítóan értelmezni anélkül, hogy megfelelően figyelembe vennék annak valamennyi paraméterét, ellenkező esetben e rendelet általános célja kerülne veszélybe. A felperesek érvei tehát nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság kiterjesztette volna a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének k) pontjában szereplő „könnyen alkalmazhatóak” fogalmát.

311 Ezen okokból a fenti 303. pontban említett érveket el kell utasítani.

312 Ebből következik, hogy a jelen részt, következésképpen pedig a nyolcadik jogalapot el kell utasítani.

A kilencedik, a meggyőző tudományos eredmények figyelmen kívül hagyásából, valamint az elővigyázatosság elvének be nem tartásából eredő nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapról

313 Kilencedik jogalapjukkal a felperesek azt állítják, hogy nyilvánvaló mérlegelési hibának minősülnek a Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.1. pontjában (77. o.), valamint 3.1.2. pontjában (78. és 79. o.) megfogalmazott megfontolások, amelyek szerint az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló, a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok meggyőző tudományos eredményeken és az elővigyázatosság elvén alapulnak.

314 A Bizottság a megtámadott határozat II. mellékletének az ugyanezen határozat III. mellékletének 3.1.1. pontjával (77. o.) összefüggésben értelmezett 1. pontjában (21. o.) azt állította, hogy a „meggyőző tudományos eredmények” kifejezés „kétséget kizáró eredményeket” jelöl. A megtámadott határozat III. melléklete 3. szakaszának 3.1.1. pontjában (77. o.) azt is állította, hogy „a lehető legnagyobb mértékben figyelembe vette a RED II [irányelvben] a jelentős környezeti kockázatok csökkentésére vonatkozó fenntarthatósági kritériumok kidolgozásakor rendelkezésre álló tudományos eredményeket”.

315 E válasz nyilvánvaló mérlegelési hibákat tartalmaz, és így sérti a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontját.

316 Ugyanis a Bizottság először is nem terjesztett elő semmilyen érvet annak alátámasztására, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet tudományos eredményeken alapul.

317 Másodszor, a Bizottság azáltal, hogy a megtámadott határozat II. mellékletének 1. pontjában (23. o.) a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.1. pontjával (77. o.) összefüggésben azt állapította meg, hogy „[g]yakorlatilag egyetlen gazdasági tevékenység sem tartozna a taxonómiai rendelet hatálya alá, ha a [technikai vizsgálati kritériumoknak] kizárólag a legóvatosabb tudományos feltételezéseken kellene alapulniuk, figyelmen kívül hagyva a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében foglalt egyéb követelményeket”, elismerte, hogy a technikai vizsgálati kritériumok egyéb, nem tudományos megfontolásokon alapultak.

- 318 Harmadszor, a Bizottság a megtámadott határozat II. melléklete 2.1. pontja b) alpontjának ii. alpontjában elismerte (30. o.), hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet eltért a fenntartható finanszírozással foglalkozó technikai szakértői csoport jelentésében megfogalmazott, arra irányuló ajánlásoktól, hogy korlátozzák a támogatható nyersanyagok körét annak érdekében, hogy „a technikai vizsgálati kritériumokban szereplő lényeges hozzájárulás szintje az e kritériumok könnyen alkalmazhatósága és a RED II [irányelvvel] való összhang legmagasabb szintjéhez igazodjon”. E tekintetben a Bizottság még csak meg sem próbálta azt állítani, hogy a felhatalmazáson alapuló rendeletben hozott döntéseket tudományos eredmények támasztják alá. Téves tehát azt állítani – amint azt a Bizottság a megtámadott határozatban tette –, hogy a Bizottság „a lehető legnagyobb mértékben” figyelembe vette a tudományos eredményeket.
- 319 Egyébiránt a felperesek a belső felülvizsgálat iránti kérelemben jelezték, hogy a Bizottság a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok meghatározásakor nem alkalmazta az elővigyázatosság elvét. Az erdei biomassa kitermelése és elégetése által az éghajlatnak és a biológiai sokféleségnek okozott kárra vonatkozó számos tudományos figyelmeztetésnek ugyanis arra kellett volna vezetnie a Bizottságot, hogy kizárja a felhatalmazáson alapuló rendeletből a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységeket, vagy sokkal szigorúbb kritériumokat határozzon meg a környezeti kockázatok csökkentése érdekében.
- 320 A megtámadott határozatban a Bizottság csupán hivatkozott az elővigyázatosság elvére annak alátámasztása érdekében, hogy széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a technikai vizsgálati kritériumok „kiigazítása” terén.
- 321 A belső felülvizsgálat iránti kérelemben kifejtett ezen aggályokra a Bizottság által adott válasz hibás, mivel sérti a taxonómiai rendelet említett 19. cikke (1) bekezdésének f) pontját. A Bizottság ugyanis nem fejtette ki, hogy miként tartotta tiszteletben ezt az elvet. A Bizottság azzal, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének különböző pontjaiban szereplő különböző követelmények közötti „kompromisszum” megteremtésére irányuló állítólagos kötelezettségére hivatkozott, szándékosan figyelmen kívül hagyta a tudomány állapotát, és gazdasági, illetve politikai megfontolásokat részesített előnyben ahelyett, hogy a környezet magas szintű védelmét biztosította volna, amint az a megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.1. pontjából (77. o.) kitűnik.
- 322 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 323 Meg kell állapítani, hogy a kilencedik jogalap megalapozatlan, amint az a következő indokokból kitűnik.
- 324 Elsősorban, nem lehet helyt adni a felperesek arra alapított érveinek, hogy a Bizottság állítólag nem adott megfelelő választ a felhatalmazáson alapuló rendeletet alátámasztó meggyőző tudományos eredmények állítólagos hiányával kapcsolatban (lásd a fenti 316–318. pontot).
- 325 Először is a felperesek arra alapított érve, hogy a Bizottság „semmilyen érvet nem terjesztett elő annak alátámasztására, hogy a felhatalmazáson alapuló jogi aktus tudományos eredményeken alapul” (lásd a fenti 316. pontot), ténybeli alapot nélkülöz. A megtámadott határozat II. mellékletének 3.1.1. pontjában (33. o.), mégpedig a megtámadott határozatnak a III. melléklet 3.1.2. pontjában hivatkozott részében (78. o.) a Bizottság kifejezetten kijelentette, hogy „a lehető legnagyobb mértékben figyelembe vette a RED II [irányelvben] a jelentős környezeti kockázatok

csökkentésére vonatkozó fenntarthatósági kritériumok kidolgozásakor rendelkezésre álló tudományos eredményeket”. E kijelentést lényegében megismétli az említett III. melléklet 3.1.1. pontjának utolsó mondata.

- 326 Másodsor megalapozatlan a felperesek azon érve, amely szerint a Bizottságnak a fenti 317. pontban említett állítása egyenértékű annak megállapításával, hogy a technikai vizsgálati kritériumok más, nem tudományos megfontolásokon alapultak.
- 327 Egyrészt, amint az a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjában „tudományos eredményekként” megjelölt tudományos megfontolások nem az egyedüli, a technikai vizsgálati kritériumok kidolgozásakor figyelembe veendő megfontolások. Önmagában abból a tényből, hogy a Bizottság a „tudományos eredményektől” eltérő tényezőkre támaszkodott, nem lehet arra következtetni, hogy megsértette a taxonómiai rendelet 19. cikkét, különösen pedig annak (1) bekezdése f) pontját.
- 328 Másrészt, amennyiben a felperesek arra kívánnak hivatkozni, hogy a Bizottságot kizárólag nem tudományos jellegű megfontolások vezérelték, megjegyzendő, hogy ez az érv a megtámadott határozat téves értelmezésén alapul. A fenti 317. pontban említett állításával ugyanis a Bizottság két különböző tényezőt emelt ki. Egyrészt arra utalt, hogy figyelembe vette a számára meggyőzőnek tűnő tudományos eredményeket, ami konkrétan e határozat III. mellékletének 3.1.1. pontjából kitűnik (lásd a fenti 325. pontot). Másrészt kifejtette, hogy értékelése szerint az ezen tényezők elemzéséből származó eredményeket egyensúlyba tudja helyezni a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében említett egyéb paraméterekkel. Ezen értékelések egyike sem értelmezhető úgy, hogy a Bizottságot kizárólag más, nem tudományos megfontolások vezérelték volna.
- 329 Harmadszor, a fenti 318. pontban említett érv azon az előfeltevésen alapul, amely szerint a Bizottság a megtámadott határozatban nem adott pontos útmutatást arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok elfogadásakor figyelembe vette-e a meggyőző tudományos eredményeket. Márpedig, amint az a fenti 325–326. pontból kitűnik, ez az előfeltevés téves.
- 330 Kétségtelen, hogy a Bizottság a megtámadott határozat II. melléklete 2.1. pontja b) alpontjának ii. alpontjában (30. o.) jelezte, hogy „[a fenntartható finanszírozással foglalkozó technikai szakértői csoport] ajánlás[át] és a RED II irányelv IX. mellékletének A. részében szereplő, a fejlett bioüzemanyagok előállítására szolgáló alapanyagok körét leszűkíthette volna, [ez] előnyben részesítette volna a környezetvédelmi törekvések követelményét, de alááshatta volna az uniós jogszabályokkal való összhangra, az egyenlő versenyfeltételekre és a gazdasági szereplők általi könnyen alkalmazhatóságra vonatkozó követelményeket”. Ebből azonban az következik, hogy a Bizottság azt a megoldást választotta, amely a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdéséből eredő különböző paramétereket a lehető legharmonikusabban ötvözi, nem pedig azt, amint azt a felperesek állítják, hogy még csak meg sem próbálta azt állítani, hogy a felhatalmazáson alapuló rendeletben hozott döntéseket tudományos eredmények támasztják alá, sem pedig azt, hogy téves lenne azt állítani – amint azt a Bizottság a megtámadott határozatban tette –, hogy a Bizottság „a lehető legnagyobb mértékben figyelembe vette” a tudományos eredményeket (lásd a fenti 318. pontot).

- 331 Másodsorban, a felperesek nem bizonyították, hogy a belső felülvizsgálat iránti kérelemben az elővigyázatosság elvének állítólagos megsértésével kapcsolatban megfogalmazott aggályokra a Bizottság által adott válasz hibás, mivel sérti a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének f) pontját.
- 332 Azon állítás, amely szerint a Bizottság nem fejtette ki, hogy miként tartotta tiszteletben ezt az elvet (lásd a fenti 321. pontot), ténybeli alapot nélkülöz. A megtámadott határozat III. mellékletének 3.1.2. pontjában (78. és 79. o.) szereplő értékelések ugyanis éppen az elővigyázatosság elvének alkalmazására vonatkoznak, amint az többek között magából e szakasz címéből, valamint a 2021. május 6-i Bayer CropScience és Bayer kontra Bizottság ítélet (C-499/18 P, EU:C:2021:367) 81. pontjára való kifejezett hivatkozásból is levezethető.
- 333 Egyébiránt azt a kijelentést, amely szerint a Bizottság „kompromisszumot” teremtett a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében foglalt különböző követelmények között, nem lehet úgy értelmezni – amint azt a felperesek teszik –, hogy a Bizottság „szándékosan” figyelmen kívül hagyta a tudomány állapotát, előnyben részesítve a gazdasági és politikai megfontolásokat ahelyett, hogy a környezet magas szintű védelmét biztosította volna (lásd a fenti 321. pontot). Épp ellenkezőleg, a megtámadott határozat II. mellékletének 3.1.2. pontjában (79. o.) a Bizottság megjegyezte, hogy „egy olyan helyzetben, amelyet az adatok hiányossága, az azok értelmezésével kapcsolatos heves tudományos vita, valamint a piac változó tendenciái (kereslet, árak, külső behatások) jellemeznek, a meggyőző tudományos eredmények dinamikus viszonyítási alapnak minősülnek, akárcsak maga a RED II irányelv”. A felperesek állításával ellentétben a Bizottság ezen értékelése nem értelmezhető akként, hogy az „a tudomány állását vagy a környezet magas szintű védelmét figyelmen kívül hagyva”, gazdasági paraméterek alkalmazásán alapul.
- 334 A fentiekből következően a kilencedik jogalapot el kell utasítani.

A tizedik, a környezetszennyezés megelőzése és csökkentése, valamint a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelme és helyreállítása tekintetében a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozó, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumaival kapcsolatban a felperesek által megfogalmazott kifogásra a Bizottság által adott választ érintő nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapról

- 335 Tizedik jogalapjukkal a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 3.3.2. pontjában adott válaszok közül egyesek, amelyek a belső felülvizsgálat iránti kérelmükben kifejtett, a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek tekintetében a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumaival kapcsolatban a taxonómiai rendelet 9. cikkének e), illetve f) pontja értelmében vett „szennyezés megelőzése és csökkentése”, valamint „a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelme és helyreállítása” tekintetében ismertett aggályokra vonatkoznak, ellentétesek a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjával, illetve 17. cikke (1) bekezdésének e) és f) pontjával.
- 336 A tizedik jogalap három részre tagolódik.

A tizedik jogalapnak a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák jelentős sérelmének megelőzésére vonatkozó megfelelő kritériumok hiányát illető kifogásokra a Bizottság által adott válasz elégtelenségére alapított első részéről

- 337 A felperesek szerint a Bizottságnak a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjának i. alpontjában (89. o.) szereplő válasza, amely ugyanezen határozat II. mellékletének 3.1.3. pontjára (47–49. o.) utal, és amely a belső felülvizsgálat iránti kérelemben a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatban a taxonómiai rendelet 9. cikk f) pontja értelmében vett, „a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelme és helyreállítása” tekintetében megfogalmazott aggályokra vonatkozik, nyilvánvaló mérlegelési hibákat tartalmaz, és ezáltal sérti a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontját.
- 338 A megtámadott határozat III. melléklete említett 3.3.2. pontjának i) alpontjában (89. o.) a Bizottság többek között ugyanezen határozat II. mellékletének 3.1.3. pontjára (47–49. o.) hivatkozott. Ezenkívül azt állította, hogy a biológiai sokféleségre vonatkozó, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumainak megfogalmazását azért választották, hogy biztosítsák azok könnyen alkalmazhatóságát, különösen az Unión kívül. A Bizottság továbbá hivatkozott a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelvre (HL 1992. L 206., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 102. o.; a továbbiakban: élőhelyvédelmi irányelv) és a RED II irányelv fenntarthatósági kritériumaira. Szintén hivatkozott a RED II irányelv olyan felülvizsgálatára irányuló javaslatára, amely „a nagy biodiverzitású területek tekintetében szigorúbb szabályokat tartalmaz az erdei biomassza kínálatra vonatkozóan”. A Bizottság végül emlékeztetett a felhatalmazáson alapuló rendelet (31) preambulumbekzdésére, amely szerint a bioenergiával kapcsolatos tevékenységekre vonatkozó kritériumokat felül kell vizsgálni az olyan szakpolitikai fejlemények figyelembevételére érdekében, mint a RED II irányelv felülvizsgálata. Egyébiránt kijelentette, hogy megvizsgál minden további, a szakpolitikák jelenlegi vagy jövőbeli felülvizsgálata, így a RED II irányelv felülvizsgálata eredményeinek figyelembevételére szempontjából releváns tudományos eredményt.
- 339 A felperesek szerint e válaszok nyilvánvaló mérlegelési hibákat tartalmaznak a következő okok miatt.
- 340 Először is, amennyiben a Bizottság az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2011. december 13-i 2011/92/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre (HL 2012. L 26., 1. o.; a továbbiakban: KHV-irányelv) hivatkozott, nem vette figyelembe, hogy a fakitermelés gyakran nem felel meg az ezen irányelv szerinti vizsgálatot igazoló kritériumoknak. A KHV-irányelv 4. cikkének (2) bekezdése ugyanis csak a projektek korlátozott körére, nevezetesen az ezen irányelv II. mellékletében felsorolt projektekre alkalmazandó. A II. mellékletben szereplő, potenciálisan releváns projektek az „erdő (első) telepítése és erdőirtás más földhasználatra történő áttérés céljából” (a KHV-irányelv II. melléklete 1. pontjának d) alpontja), de az esetek többségében a villamosenergia-termelés céljából történő biomassza-termelés nem vezet a talaj átalakításához, ami azt jelenti, hogy a KHV-irányelvben előírt védelmi intézkedések általában nem alkalmazandók a biomassza-termelésre irányuló fakitermelésre. A Bizottság még azt sem jelölte meg, hogy e kritériumok miért lehetnek elegendőek annak biztosításához, hogy a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek ne okozzanak jelentős kárt a biológiai sokféleségben vagy az ökoszisztémákban. Az, hogy e kritériumok szövege „az egyenértékű hatályos nemzeti jogra vagy nemzetközi előírásokra” utal, nem elegendő azon probléma orvoslásához, hogy egyes harmadik országok alacsonyabb szintű védelmet biztosító jogszabályokkal rendelkeznek, és hiányosan alkalmazzák a környezetvédelmi

szabályokat. Végül a Bizottságnak az élőhelyvédelmi irányelvre vonatkozó értékeléseit illetően a felperesek azt állítják, hogy a fakitermelés nem felel meg az ezen irányelv szerinti vizsgálatot igazoló kritériumoknak. E tekintetben a felülvizsgálat iránti kérelem keretében a felhatalmazáson alapuló rendeletben szereplő technikai vizsgálati kritériumokkal kapcsolatban tett állításaikra hivatkoznak.

- 341 Másodsor, a RED II irányelv fenntarthatósági kritériumaira való hivatkozás „hatástalan”, mivel a biológiai sokféleséget illetően ezek a kritériumok az erdei forrásterületek szintjén csak olyan jogszabályok vagy „gazdálkodási rendszerek” meglétét követelik meg, amelyek biztosítják, hogy a kitermelést „a talajminőség és a biológiai sokféleség megőrzését szem előtt tartva végezzék, a negatív hatások minimalizálása érdekében”. Ezek a kritériumok azonban nem határoznak meg küszöbértékeket, és nem zárják ki az olyan, a tarvágáshoz hasonló kitermelési gyakorlatokat, amelyek jelentős kárt okoznak a biológiai sokféleségnek.
- 342 Harmadsor, a RED II irányelv jövőbeli felülvizsgálatára történő hivatkozás irreleváns a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumait érintő hiányosságok igazolása szempontjából. Az a tény, hogy a RED II irányelv kritériumai a későbbiekben módosíthatók, nem mentesítheti az intézményeket annak biztosítása alól, hogy ezek a kritériumok a felhatalmazáson alapuló rendelet kihirdetésének időpontjában megfeleljenek a taxonómiai rendelet követelményeinek.
- 343 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 344 A tizedik jogalap első része megalapozatlan, amint az a következő indokokból kitűnik.
- 345 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontja szerint, figyelembe véve a gazdasági tevékenység által nyújtott termékek és szolgáltatások életciklusát, beleértve a meglévő életciklus-értékelésekből származó bizonyítékokat is, az adott gazdasági tevékenység akkor tekinthető úgy, hogy jelentősen sérti a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelmét és helyreállítását, ha „i. jelentős mértékben káros az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára”, vagy „ii. káros az élőhelyek és a fajok – többek között az uniós érdekeltységű élőhelyek és fajok – védeltségi helyzetére”.
- 346 Amint az a keresetlevél 193. pontjából kitűnik, a felperesek azt állítják, hogy ellentétben azzal, amit a Bizottság a megtámadott határozatban megállapított, a szóban forgó jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumai nem alkalmasak annak biztosítására, hogy a szóban forgó gazdasági tevékenység ne legyen „az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára jelentős mértékben károsnak” (a taxonómiai rendelet 17. cikk (1) bekezdése f) pontjának i. alpontja), vagy pedig „az élőhelyek és a fajok – többek között az uniós érdekeltységű élőhelyek és fajok – védeltségi helyzetére károsnak” (a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése f) pontjának ii. alpontja) tekinthető.
- 347 Márpedig ezek az érvek nem tartalmazzak olyan magyarázatot, amely alapján érthetővé válna, hogy az említett 17. cikk (1) bekezdésének egyik vagy másik pontját mennyiben sértették meg, tehát nem bizonyíthatják, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjának i. alpontjában (89. o.) szereplő válasza ellentétes a taxonómiai rendelet 17. cikkének (1) bekezdésével. Ezek az érvek nem cáfolhatják a Bizottság által a megtámadott határozatban elvégzett értékelés megbízhatóságát, amint az a következőkből is levezethető.

- 348 Először is nem kell megvizsgálni az élőhelyvédelmi irányelv és a KHV-irányelv különböző rendelkezéseiben foglalt, a Bizottság által a megtámadott határozatban említett különböző vizsgálati mechanizmusoknak és eljárásoknak a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéseire való igazodás szempontjából vett „hatékonyságát”.
- 349 A felperesek érvelése alapjául szolgáló, az élőhelyvédelmi irányelvnek és a KHV-irányelvnek a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzéseire való igazodás szempontjából vett „hatékonyságának” kérdése az Európai Unió Tanácsa és az Európai Parlament jogalkotási előjogai közé tartozik. Ezen irányelvek rendelkezései képezik az uniós jog fejlődésének e szakaszában a releváns jogi keretet, amelytől a Bizottság nem térhet el. Az tehát, hogy a Bizottság a válaszában az említett irányelvekre hivatkozott, nem minősülhet téves jogalkalmazásnak.
- 350 Mindenesetre nem bizonyítottak a felperesek által hivatkozott, a megtámadott határozat II. melléklete 3.1.3. pontjának (48. o.) harmadik és negyedik albekezdésében szereplő – a KHV-irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében, valamint az említett irányelv II. melléklete 1. pontjának d) alpontjában előírt környezetvédelmi mechanizmussal, illetve az élőhelyvédelmi irányelv 6. cikkének (3) bekezdésében előírt vizsgálattal kapcsolatos – értékelésekre vonatkozó állítólagos hiányosságok.
- 351 Ami a KHV-irányelv tekintetében felvetett problematikát illeti, a felperesek állításával ellentétben nem tekinthető „kevésbé valószínűnek”, hogy az erdei biomassa előállítás céljából történő kitermelése a KHV-irányelv II. mellékletének hatálya alá tartozik, vagy hogy a KHV-irányelv keretében potenciálisan releváns „projektek” kizárólag a KHV-irányelv II. melléklete 1. pontjának d) alpontjában hivatkozott „erdő (első) telepítése és erdőirtás más földhasználatra történő áttérés céljából” lehetnek, pontosítva, hogy – amint arra a felperesek emlékeztetnek – a más földhasználatra történő áttérés a földhasználat megváltoztatását jelenti.
- 352 Egyrészt ugyanis az erdei biomassa kitermelése, amely birtokrendezési projektnek minősül, szintén a KHV-irányelv II. melléklete 1. pontja a) alpontjának hatálya alá tartozhat.
- 353 Másrészt a KHV-irányelv II. melléklete 1. pontja d) alpontjának felperesek általi értelmezése nem egyeztethető össze a Bíróságnak az e rendelkezés hatályára vonatkozóan adott tag értelmezésével. A 2018. augusztus 7-i Prenninger és társai ítélet (C-329/17, EU:C:2018:640) 32–38. pontjából az következik, hogy még az erdőnyiladéknak villamos távvezeték építése és üzemeltetése céljából történő kialakítására irányuló műveletek is a KHV-irányelv II. melléklete 1. pontja d) alpontjának hatálya alá tartoznak. Az ezen ítéletből levonható tanulságoknak a jelen ügyre történő megfelelő átültetése arra enged következtetni, hogy az erdei biomassa kitermelésére irányuló, az érintett föld „más használatra” történő áttérése céljából végzett minden tevékenység a KHV-irányelv II. melléklete 1. pontja d) alpontjának hatálya alá tartozik, következésképpen a KHV-irányelv 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően környezeti hatásvizsgálat elvégzésére vonatkozó kötelezettséget von maga után.
- 354 A felperesek azon érvét illetően, amely szerint a Bizottság válasza téves, mivel az élőhelyvédelmi irányelv nem megfelelő, amennyiben a fakitermelés nem tartozik az ezen irányelv szerinti vizsgálatot igazoló követelmények közé, a következőket kell megjegyezni.
- 355 A felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének D. függelékében foglalt, a biológiai sokféleség szempontjából érzékeny területeken vagy azok közelében található helyszínekre/műveletekre vonatkozó követelmény állítólagos elégtelenségére vonatkozó érv nincs alátámasztva. Amint arra a Bizottság a megtámadott határozatban rámutatott, az élőhelyvédelmi

irányelv 6. cikkének (3) és (4) bekezdésében foglalt követelmények, amelyekre a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. melléklete D. függelékének 3. lábjegyzete utal, biztosítják, hogy az engedélyezett fakitermelés – még ha csak mérséklő és kompenzációs intézkedések elfogadása révén is – ne befolyásolja jelentősen a terület épségét. Bár a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének D. függelékében szereplő, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériuma – éppúgy, mint az élőhelyvédelmi irányelv – nem tiltja a fakitermelést a Natura 2000 területeken, mindazonáltal megköveteli, hogy „adott esetben megfelelő értékelésre kerül[jön] sor, és annak következtetései alapján elvégez[z]ék a szükséges mérséklő intézkedéseket”. A tagállamoknak ezért védelmi intézkedéseket kell elfogadniuk az erdei élőhelyekre, köztük a Natura 2000 területeken kívüli élőhelyekre vonatkozóan. Kétségtelen, hogy a felperesek által annak bizonyítása érdekében hivatkozott ténybeli elemek, hogy az élőhelyvédelmi irányelv rendelkezései, és ennél fogva a jelentős károkozás elkerülését célzó elv szóban forgó technikai vizsgálati kritériumai állítólag hatástalanok, mégpedig a Lengyelországban és Észtországban „bármiféle környezeti hatásvizsgálat elvégzése nélkül” végrehajtott fakivágások tekintetében, szélsőséges és aggodalomra okot adó helyzeteket illusztrálnak. E sajátos körülmények azonban nem tehetik kérdésessé sem az élőhelyvédelmi irányelv rendelkezéseinek célját, sem azok hatékonyságát, sem pedig a Bizottságnak a megtámadott határozat II. mellékletének 48. oldalán szereplő kijelentéseinek megalapozottságát.

- 356 Amennyiben a felperesek a Bizottságnak a megtámadott határozat II. melléklete 3.1.3. pontjának negyedik bekezdésében (48. o.) szereplő azon értékelését is vitatják, amely szerint „[a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumának] a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelmére és helyreállítására vonatkozó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének D. függelékében meghatározott általános kritériumainak megfogalmazását szándékosan kiterjesztették olyan tevékenységekre is, amelyek nem tartoznak az élőhelyvédelmi irányelv által előírt megfelelő vizsgálat vagy a [KHV-irányelv] által előírt környezeti hatásvizsgálat körébe, de azokkal egyenértékű jogszabályi rendelkezések vonatkoznak rájuk[; e]z magyarázza a felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete D. függelékének 3. lábjegyzetében szereplő, „egyenértékű hatályos nemzeti joggal vagy [...] nemzetközi előírásokkal” kifejezést.
- 357 A felperesek szerint a Bizottság által „az egyenértékű hatályos nemzeti jogra vagy nemzetközi előírásokra” tett hivatkozás (lásd még a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. melléklete D. függelékének 3. lábjegyzetét) nem oldhatja meg az olyan harmadik országok „sokkal alacsonyabb szintű védelmet biztosító jogszabályai” által felvetett problémát, amelyek „kevésbé alkalmazzák a környezetvédelmi szabályokat”, ez az érv nem teheti kérdésessé a Bizottság válaszána jogszerűségét. Ennél fogva azt mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 358 Ebből következik, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban (a II. melléklet 3.1.3. pontja) a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. melléklete D. függelékének 3. lábjegyzetére tett hivatkozás nem csak a bizonyos környezetvédelmi jogszabályokkal rendelkező harmadik országokban végzett gazdasági tevékenységeket veszi figyelembe. Az említett 3. lábjegyzet olvasatából kitűnik, hogy a Bizottság kizárólag azokra a harmadik országokra kívánt utalni, amelyek a vadon élő madarak védelméről szóló, 2009. november 30-i 2009/147/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL 2010. L 20., 7. o.) és az élőhelyvédelmi irányelvben említett vizsgálatokra vonatkozó uniós jogszabályokkal „egyenértékű” jogszabályokkal rendelkeznek.
- 359 A felperesek érvelésében megjelenő, magához a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. melléklete D. függelékének 3. lábjegyzetéhez fűződő, és mind a harmadik országok jogszabályaira, mind pedig az említett nemzetközi előírásokra vonatkozó „egyenértékű” kifejezés éppen annak kizárására irányul, hogy valamely gazdasági tevékenységet úgy lehessen tekinteni,

mint amely megfelel a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumainak, amennyiben a releváns gazdasági tevékenység értékelését „sokkal alacsonyabb szintű védelmet biztosító jogszabályok” alapján végezték el, vagy ha az ilyen tevékenységet „környezetvédelmi szabályokat kevésbé alkalmazva” értékelték. A felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. melléklete D. függelékének a megtámadott határozatban említett 3. lábjegyzetéből kitűnik, hogy az olyan gazdasági tevékenység, amelyet a harmadik ország jogszabályai alapján nem lehetett az uniós jogszabályokkal azonos („egyenértékű”) szinten értékelni, ellentétes az említett D. függelékkel. Ez lehetővé teszi annak kizárását, hogy e tevékenységet a taxonómiai rendelet 1. és 3. cikke értelmében „környezeti szempontból fenntarthatónak” lehessen minősíteni.

- 360 E tényezőkre figyelemmel a környezetvédelem elégtelen szintjével rendelkező harmadik országokkal kapcsolatos probléma tehát nem olyan helyzet, amelyre a megtámadott határozat ne talált volna megfelelő választ.
- 361 Másodszor, megalapozatlanok azok az érvek, amelyek szerint a RED II irányelvben szereplő fenntarthatósági kritériumokra való hivatkozás „hatástalan”, mivel a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének D. függelékében szereplő kritériumok egyáltalán nem határoznak meg „küszöbértéket”, és nem zárják ki „az olyan, a tarvágáshoz hasonló kitermelési gyakorlatokat, amelyek jelentős kárt okoznak a biológiai sokféleségnek”.
- 362 Egyrészt a felperesek által hivatkozott tarvágás példája valós jelenség az erdőgazdálkodás terén, amely a különböző államok jogszabályaiban eltérő küszöbértékek alapján adott, eltérő fogalommeghatározással jelenik meg, amint az a RED II irányelv 29. cikke (6) bekezdése a) pontjának iv. alpontjából és (6) bekezdése b) pontjának iv. alpontjából levezethető. A tarvágásra vonatkozó küszöbértékek meghatározásának eltérő jellege az uniós tagállamokra is érvényes. Így a tarvágás, amely – ellentétben azzal, amit a felperesek sugallnak – távolról sem tekinthető minden esetben problematikusnak, a tagállamok jogszabályaiban az esettől függően hol tilos, hol pedig elfogadható, sőt bizonyos feltételek mellett engedélyezhető gyakorlatként jelenik meg. A tarvágás tehát ambivalens jellegű, mivel a környezetre gyakorolt hatása nem mindig kedvezőtlen. Nem tekinthető tehát úgy, amint azt a felperesek teszik, hogy minden tarvágás szükségszerűen „az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára jelentős mértékben káros” (a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése f) pontjának i. alpontja) vagy „az élőhelyek és a fajok – többek között az uniós érdekelttségű élőhelyek és fajok – védettségi helyzetére káros” (a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése f) pontjának ii. alpontja) fogalma alá tartozik.
- 363 Másrészt, amennyiben a felperesek csak az esetlegesen káros tarvágásra kívántak utalni – kizárva az erdő szempontjából előnyös tarvágást –, nem tűnik ki egyértelműen, hogy a Bizottság milyen „páneurópai”, azaz egységes küszöbértéket állapíthatott volna meg a technikai vizsgálati kritériumok keretében, hogy e problémakörre megfelelő módon reagáljon. Az ilyen harmonizáció következményként egységesítette volna az e területen alkalmazandó nemzeti küszöbértékeket. Megjegyzendő azonban, hogy ezt nem lehetett volna megtenni annak veszélye nélkül, hogy sérül mind a taxonómiai rendelet jogalapja, vagyis az EUMSZ 114. cikk, mind pedig az EUSZ 5. cikk (3) bekezdésében előírt szubszidiaritás elve. A tarvágás ugyanis olyan gyakorlat, amely tekintetében az uniós tagállamok saját – különösen hektárszámban kifejezett – mennyiségi küszöbértékeket határoztak meg, amelyek felett ez a gyakorlat tilos. Ezek a mennyiségi küszöbértékek a nemzeti vagy helyi földrajzi különbségek, valamint az érintett fajok függvényében eltérőek. A felperesek egyáltalán nem jelezték a Bizottság vagy a Törvényszék felé, hogy az említett nemzeti küszöbértékeket milyen módon lehetett volna egységesíteni anélkül, hogy a Bizottság ezáltal megsértette volna a szubszidiaritás elvét.

- 364 Harmadszor, megalapozatlanok azok az érvek, amelyek szerint a RED II irányelv jövőbeli felülvizsgálatára történő hivatkozás irreleváns a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumait érintő „hiányosságok” igazolása szempontjából.
- 365 Egyrészt a felperesek nem bizonyítják, hogy az említett technikai vizsgálati kritériumokban „hiányosság” mutatkozna, és azt sem fejtik ki, hogy mely konkrét tényező hiányzik. Másrészt a Bizottságnak a RED II irányelv következő felülvizsgálatára vonatkozó hivatkozása relevánsnak tűnik. Ezzel a Bizottság bejelentette, hogy készen áll – sőt köteles – a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumokat annak érdekében kiigazítani, hogy figyelembe vegye a RED II irányelvnek a tudomány állása vagy a technikai vizsgálati kritériumok elfogadását szabályozó és övező uniós jog alakulása függvényében elfogadott jövőbeli módosításait. Nem tekinthető úgy, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem volt jogosult bejelenteni, hogy készen áll a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok módosítására annak érdekében, hogy azok megfeleljenek a tudomány fejlődésének vagy az uniós jogszabályok módosításainak. A Bizottság azon kötelezettségét, hogy rendszeresen felülvizsgálja a taxonómiai rendelet 19. cikkének (1) bekezdésében említett technikai vizsgálati kritériumokat, kifejezetten előírja az említett rendelet 19. cikke (5) bekezdésének első albekezdése.

- 366 E tényezőkre tekintettel a tizedik jogalap első részét el kell utasítani.

A tizedik jogalap arra alapított második részéről, hogy a Bizottságnak a környezetszennyezés megelőzése és csökkentése vonatkozásában a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaira vonatkozó kifogásokra adott válasza téves

- 367 A felperesek szerint a Bizottságnak a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjának ii. alpontjában (89. és 90. o.) szereplő válasza sérti a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének e) pontját.
- 368 A Bizottság a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.1. pontjának ii. alpontjában (89. és 90. o.) nem terjesztett elő semmilyen strukturált érvet, amely cáfolná azon kifogásukat, amely szerint a jelentős károkozás elkerülését célzó elvnek a környezetszennyezés megelőzésére és ellenőrzésére vonatkozó technikai vizsgálati kritériumai nem megfelelőek annak meghatározásához – a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése e) pontjának megfelelően –, hogy az erdei bioenergiával kapcsolatos tevékenységek „a levegőbe, vízbe, és földtani közegbe jutó szennyezőanyag-kibocsátások jelentős növekedéséhez vezet[nek-e], összehasonlítva a tevékenység megkezdése előtti állapottal”. A megtámadott határozat e részében a Bizottság csupán kifejtette, hogy tévesen értelmezték az ipari kibocsátásokról (a környezetszennyezés integrált megelőzése és csökkentése) szóló, 2010. november 24-i 2010/75/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2010. L 334., 17. o.; helyesbítések: HL 2012. L 158., 25. o.; HL 2017. L 22., 86. o.; HL 2017. L 158., 51. o.; a továbbiakban: ipari kibocsátásokról szóló irányelv) 3. cikkének 10. pontjában szereplő „elérhető legjobb technikák” fogalmát, és hogy az „elérhető legjobb technikák” alkalmazása „a legjobb eredményeket hozná a környezeti hatékonyság és eredményesség tekintetében”.
- 369 A Bizottság nem adott választ arra a kérdésre, hogy miért nincsenek mennyiségi követelmények a kibocsátáscsökkentés mértékére vonatkozóan a szennyezési határértékeket meghaladó területeken.

- 370 Végül, a pellet gyártásához kapcsolódó szennyezést illetően a Bizottság csupán azt fejtette ki, hogy „[a]lapos vizsgálat ellenére az életciklusra vonatkozó megfontolásoknak a kritériumokba való általános beépítése a felhasználható és összehasonlítható adatok hiánya miatt nehéznek bizonyult (lásd a »Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment« című dokumentumot)”.
- 371 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 372 A tizedik jogalap második része a következő indokok miatt megalapozatlan.
- 373 Emlékeztetni kell arra, hogy a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének e) pontja szerint, figyelembe véve egy gazdasági tevékenység által nyújtott termékek és szolgáltatások életciklusát – beleértve a meglévő életciklus-értékelésekből származó bizonyítékokat –, az adott gazdasági tevékenységet úgy kell tekinteni, hogy jelentősen sérti a szennyezés megelőzését és csökkentését, ha az adott tevékenység „a levegőbe, vízbe, és földtani közegbe jutó szennyezőanyag-kibocsátások jelentős növekedéséhez vezet, összehasonlítva a tevékenység megkezdése előtti állapottal”.
- 374 A fenti 368. pontban említett érvek egyike sem bizonyítja téves jogalkalmazás fennállását a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének e) pontjában szereplő feltételek megsértése szempontjából. Ezek az érvek nem cáfolják a Bizottság által a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjának ii. alpontjában (89. és 90. o.) tett értékelések megbízhatóságát sem.
- 375 Elsősorban ugyanis nem lehet helyt adni a felperesek azon érvelésének, amely szerint a Bizottság nem adott strukturált választ a belső felülvizsgálat iránti kérelemben felhozott kifogások megcáfolására, hanem csupán azt rótta fel nekik, hogy tévesen értelmezték az ipari kibocsátásokról szóló irányelv 3. cikkének 10. pontjában szereplő „elérhető legjobb technikák” fogalmát.
- 376 A felperesek nem fejtik ki pontosan, hogy mennyiben ellentétes a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének e) pontjával az, ha a Bizottság a választ az ipari kibocsátásokról szóló irányelv 3. cikkének 10. pontja szerinti „elérhető legjobb technikák” fogalmára alapozza. Közelebbről, ezekben az érvekben nem lehet azonosítani azokat a ténybeli vagy jogi elemeket, amelyek konkrétan a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének e) pontjában említett „szennyezőanyag-kibocsátás jelentős növekedésének” fogalmához, illetve a „levegő”, „víz” és „földtani közeg” kategóriákhoz kapcsolódhatnak.
- 377 Egyébiránt a Bizottság által a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjának ii. alpontjában (89. és 90. o.) adott válasz viszonylag részletes. Lehetővé teszi annak megértését, hogy a Bizottság miért tekintette az ipari kibocsátásokról szóló irányelv 3. cikkének 10. pontjában szereplő „elérhető legjobb technikák” fogalmát a jelentős károkozás elkerülését célzó elvnek a szennyezés megelőzésére és csökkentésére vonatkozó - a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletének 4.7., 4.8., 4.19., 4.20., 4.23. és 4.24. pontjában foglalt, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumaira vonatkozó táblázat (5) pontjában szereplő - technikai vizsgálati kritériumai egyik alapvető paraméterének.
- 378 A Bizottság szerint az „elérhető legjobb technikák” fogalmának az említett kritériumok középpontjába helyezése azzal igazolható, hogy e kritérium e téren az optimális megoldást képviseli. Kétségtelen, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem használja ezt a kifejezést. Mindazonáltal a megtámadott határozat 90. oldala első bekezdésének utolsó mondatából – amely szerint „az elérhető legjobb technikák alkalmazása a legjobb eredményeket hozná a környezeti hatékonyság és eredményesség tekintetében” – kitűnik, hogy a Bizottság a

megközelítését hallgatólagosan ezen optimális megoldás megtalálására alapozza. Úgy tűnik tehát, hogy a Bizottság tisztában volt azzal, hogy ez az optimális megoldás a jogalkotó által előírt megközelítést tükrözi.

- 379 Érveikkel a felperesek nem fejtik ki, hogy a Bizottságnak miért kellett volna eltérnie az ipari kibocsátásokról szóló irányelv 3. cikkének 10. pontjában szereplő, az „elérhető legjobb technikákra” vonatkozó kritériumtól. A felperesek érvelése e tekintetben homályos és hiányos. Nem fejtik ki, hogy az „elérhető legjobb technikák”, azaz az optimális megoldás alkalmazása e területen miért lenne alkalmatlan arra, hogy megfeleljen a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének e) pontjában foglalt feltételeknek, vagy hogy a Bizottság válaszában említett „legjobb eredményeket [hozza] a környezeti hatékonyság és eredményesség tekintetében”.
- 380 Másodsorban nem lehet helyt adni a felperesek azon érvének sem, amely szerint a Bizottság nem válaszolt a „szennyezési határértékeket meghaladó területeken” történő kibocsátáscsökkentés mértékére vonatkozó követelmények hiányával kapcsolatos kifogásra (lásd a fenti 369. pontot).
- 381 Ez az érv csak a felperesek által a belső felülvizsgálat iránti kérelemben hivatkozott, a környezeti levegő minőségéről és a Tisztább levegőt Európának elnevezésű programról szóló, 2008. május 21-i 2008/50/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 152., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 346., 62. o.) értelmében vett levegőminőségi határértékeknek meg nem felelő zónákban található létesítményekre vonatkozó kifogások tekintetében érthető. Az az érv, amely szerint a Bizottság nem adott választ arra, hogy a „szennyezési határértékeket meghaladó területek” vonatkozásában nincsenek követelmények, a jelen kereset keretében csak annyiban fogadható el, amennyiben azt a belső felülvizsgálat iránti kérelemben megfogalmazták. Márpedig ez az érv a jelen kérelem 366. pontjában foglaltak alapján elfogadhatónak bizonyul. A felperesek abban a „szennyezési határértékeket meghaladó területekre” vonatkozó követelmények hiányát kifogásolták, mégpedig nem általánosságban, hanem azért, hogy a kibocsátáscsökkentés mértékét illetően rámutassanak a „mennyiségi küszöb” hiányára.
- 382 Igaz, hogy a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjának ii. alpontjában (89. és 90. o.) a Bizottság nem hivatkozott kifejezetten a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdése c) pontjának szövegére, és azt sem fejtette ki, hogy sikerült-e mennyiségi küszöbértékeket találnia a szennyezési határértékeket meghaladó területeken a kibocsátáscsökkentés mértékére vonatkozóan, illetve hogy arra kényszerült-e, hogy csupán minőségi kritériumokat írjon elő. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében az e rendelet 10. cikkének (3) bekezdése és 11. cikkének (3) bekezdése alapján megállapított technikai vizsgálati kritériumoknak – köztük az ugyanezen rendelet 17. cikkében említett kritériumoknak – „amennyire lehetséges mennyiségi jellegűeknek kell lenniük és küszöbértékeket kell tartalmazniuk, egyébként pedig minőségi jellegűeknek kell lenniük”.
- 383 A felperesek azonban nem állíthatják, hogy a Bizottság a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjának ii. alpontjában (89. és 90. o.) semmiféle választ nem adott a „szennyezési határértékeket meghaladó területekre” vonatkozó követelmények hiányát illetően. A megtámadott határozat III. mellékletének 1.3. pontjában (65. o.) ugyanis a Bizottság cáfolt minden, a mennyiségi kritériumok hiányára vonatkozó érvet, kifejezetten utalva a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének c) pontjára. Bár a megtámadott határozat III. mellékletének 1.3. pontja (65. o.) nagyrészt a felperesek által a belső felülvizsgálat iránti kérelem IV. B. szakaszában megfogalmazott, a „hatáskörrel való visszaélés” amiatti fennállására vonatkozó kifogásokkal foglalkozik, hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumai nem tartalmazznak mennyiségi küszöbértékeket, a megtámadott határozat e részéből

az következik, hogy a Bizottság szerint „[a] kritériumok minőségi jellege abból adódik, hogy nincsenek mérési referenciaértékek vagy elfogadott paraméterek, amelyek alapján ebben a szakaszban mennyiségi vizsgálati kritériumokat lehetne meghatározni az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás tekintetében, és abból, hogy viszonylag kevés a nemzeti, ágazati vagy szubnacionális szinten mennyiségileg meghatározott alkalmazkodási cél”. Így a Bizottságnak a „hatáskörrel való visszaélés” esetleges fennállására vonatkozó kifogásokra adott válasza kiterjed a mennyiségi kritériumok hiányával kapcsolatos, a felperesek által a tizedik jogalap második részében felhozott kérdéskörre is.

- 384 Harmadsorban, megalapozatlan az az érv, amely szerint a pellet gyártásához kapcsolódó szennyezést illetően a Bizottság „csupán” azt fejtette ki, hogy „[a]lapos vizsgálat ellenére az életciklusra vonatkozó megfontolásoknak a kritériumokba való általános beépítése a felhasználható és összehasonlítható adatok hiánya miatt nehéznek bizonyult (lásd a fenti 370. pontot).
- 385 Egyrészt a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének f) pontjában foglalt, a fenti 345. pontban említett konkrét anyagi jogi feltételekre való hivatkozás hiányában ez az érv nincs alátámasztva. Egyáltalán nem nyilvánvaló az ezen érv és azon feltevés közötti kapcsolat, amely szerint a tevékenysége környezeti fenntarthatóságát bizonyítani kívánó gazdasági szereplőnek el kell kerülnie, hogy a tevékenységét úgy tekintsék, mint amely „i. jelentős mértékben káros az ökoszisztémák jó kondíciójára és rezilienciájára”, vagy „ii. káros az élőhelyek és a fajok – többek között az uniós érdekelttségű élőhelyek és fajok – védettségi helyzetére”.
- 386 Másrészt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjának ii. alpontjára (89. és 90. o.) adott válaszban a Bizottság nem „csupán” kijelentette a fenti 368. és 384. pontban idézeteket. Éppen ellenkezőleg, ami a pellet gyártásához kapcsolódó porszennyezés kérdéskörét illeti, a Bizottság a hivatkozott szövegrészt kifejezetten a „Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment” című dokumentumra utaló zárójeles megjegyzéssel egészítette ki, amelyre ezenkívül a megtámadott határozat XXV. lábjegyzetében is hivatkozott, és amelynek teljes címe a következő: „Commission Staff Working Document »Impact Assessment«, accompanying the document »Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on the establishment of a framework to facilitate sustainable investment«, SWD(2018) 264 final, 2018.5.24.”.
- 387 Amint az a megtámadott határozat I. mellékletének a felhatalmazáson alapuló rendelettel szemben belső felülvizsgálat iránti kérelmet benyújtó valamennyi jogalanyra, köztük a felperesre vonatkozó 1.2. pontjából következik, a Bizottság megalapozottnak tartja azt az állítását, hogy „a felhatalmazáson alapuló rendelet általános és konkrét célkitűzései összhangban állnak a taxonómiai rendeletnek a [Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment című dokumentumban részletesen kifejtett célkitűzéseivel”. A Bizottság nem csupán ezt jelentette ki, hanem kifejtette érvelését a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumainak a taxonómiai rendelet szempontjából való megfelelő jellegére vonatkozóan, és a megtámadott határozat I. mellékletének 10–12. oldalán jogi és tudományos jellegű tényezőket ismertetett.
- 388 A felperesek nem kérdőjelezik meg a fenti 370. pontban hivatkozott szövegrészt kiegészítő, kifejezetten a „Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment” című dokumentumra hivatkozó zárójeles megjegyzésnek a Bizottság értékelésének megalapozottságára gyakorolt hatását (lásd a fenti 386. pontot). Ugyanígy semmilyen összefüggést nem vonnak a fenti 370. pontban említett érv és a Bizottság által a megtámadott határozat I. mellékletének 1.2. pontjában elvégzett

általános értékelés között. Másként fogalmazva, a felperesek nem veszik figyelembe a szóban forgó kijelentést övező tágabb – és mélyebb – összefüggést, amely lehetővé tette a Bizottság számára, hogy ilyen kijelentést tegyen.

389 Márpedig a felperesek azáltal, hogy a fenti 370. pontban hivatkozott szövegrészt nem a Bizottság által a megtámadott határozat I. mellékletének 1.2. pontjában szereplő általános értékelés keretében megállapított tényezők, valamint a „Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment” című dokumentum tartalmának összefüggésébe helyezték, nem terjesztettek elő olyan bizonyítékokat, amelyek cáfolhatnák a Bizottság azon értékelésének megbízhatóságát, amely szerint „[a]lapos vizsgálat ellenére az életciklusra vonatkozó megfontolásoknak a kritériumokba való általános beépítése a felhasználható és összehasonlítható adatok hiánya miatt nehéznek bizonyult”.

390 Következésképpen a felperesek e kifogását, akárcsak a tizedik jogalap második részének egészét, el kell utasítani.

A tizedik jogalapnak a körforgásos gazdaság keretében a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatos hibákra alapított harmadik részéről

391 A felperesek szerint a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjával ellentétes a Bizottságnak a megtámadott határozat III. melléklete 3.3.2. pontjában (88. o.) kifejtett válasza, amely ugyanezen határozat II. melléklete 3.1.2. pontjának b) alpontjára (44–46. o.) hivatkozik a belső felülvizsgálat iránti kérelemben a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek területén a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumainak teljes hiányával kapcsolatban megfogalmazott aggályokat illetően.

392 A megtámadott határozat III. mellékletének 3.3.2. pontjában (88. o.), amely a megtámadott határozat II. melléklete 3.1.2. pontjának b) alpontjára (44. o.) hivatkozik, a Bizottság ezen aggályokra annak megállapításával válaszolt, hogy a lépcsőzetes felhasználás elve és a biomassza közötti kapcsolat „nagyon összetett”, és hogy „nem áll rendelkezésre elegendő tudományos eredmény, amely alapján megfelelő kritériumokat lehetne kidolgozni”. A Bizottság továbbá a RED II irányelvben szereplő, a körforgásos gazdaságra való hivatkozásokra, valamint az ezen irányelv felülvizsgálatát illető, arra irányuló javaslatára támaszkodott, hogy visszatartsa az államokat attól, hogy ösztönzőket biztosítsanak a fűrészrönkök, furnérrönkök, tuskók és gyökérszékelyelés révén történő energiatermelésre.

393 Márpedig, elsősorban, e válasz a felperesek szerint megerősíti, hogy a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek kárt okoznak a körforgásos gazdaságnak, és hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv körforgásos gazdaságra vonatkozó technikai vizsgálati kritériumainak hiánya sérti a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjával összefüggésben értelmezett 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját.

394 Másodsorban, a Bizottság által az ellenkérelmében kifejtett azon megfontolásokra válaszul, amelyek szerint a technikai vizsgálati kritériumok kidolgozására vonatkozó hatáskörét – a taxonómiai rendelet 19. cikkének (5) bekezdése szerinti – „szakaszos” megközelítés elfogadására és a megszerzett tapasztalatok alapján történő eljárásra vonatkozó felhatalmazására tekintettel kell értelmezni, a felperesek előadják, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelethez hasonló igazgatási aktus elfogadásakor a Bizottságnak tiszteletben kell tartania az ezen igazgatási aktus elfogadására őt azzal az indokkal felhatalmazó jogalkotási aktust, hogy ezt követően jogosult azt felülvizsgálni. Márpedig a jelen ügyben bizonyítékok álltak rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy a bioenergiával

kapcsolatos tevékenységek kárt okozhatnak a körforgásos gazdaságnak, és hogy szükséges és lehetséges volt a jelentős károkozás elkerülését célzó elv körforgásos gazdaságra vonatkozó technikai vizsgálati kritériumainak meghatározása.

- 395 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 396 A Törvényszék megállapítja, hogy a fenti 393. és 394. pontban kifejtett érvek megalapozatlanok. A felpereseknek nem sikerült bizonyítaniuk, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 3.3.2. pontjában (88. o.) adott, az e határozat II. melléklete 3.1.2. pontjának b) alpontjával (44. o.) összefüggésben értelmezendő válasz nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz, sem azt, hogy e válasz ellentétes a taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjával összefüggésben értelmezett 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjával.
- 397 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja szerint a Bizottság felhatalmazáson alapuló rendeletet fogad el annak érdekében, hogy „[kiegészítse] a 17. cikket az egyes releváns környezeti célkitűzésekre vonatkozóan az annak meghatározásához szükséges technikai vizsgálati kritériumok megállapításával, hogy egy olyan gazdasági tevékenység, amelynek vonatkozásában [a] technikai vizsgálati kritériumokat állapítottak meg, jelentősen sért-e egy vagy több említett célkitűzést”. A taxonómiai rendelet 17. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében egy gazdasági tevékenység akkor minősül úgy, hogy jelentősen sérti a körforgásos gazdaságot, ha „jelentős hatékonysági problémákat okoz az anyagok felhasználásában vagy a természeti erőforrások – mint például a nem megújuló energiaforrások, a nyersanyagok, a víz és a talaj – közvetlen vagy közvetett felhasználásában a termékek életciklusának egy vagy több szakaszában, többek között a termékek tartósságát, javíthatóságát, korszerűsíthetőségét, újrahasználatosságát vagy újrafeldolgozhatóságát illetően”.
- 398 A felperesek elsősorban azt állítják, hogy a Bizottság „megerősítette”, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységek kárt okoznak a körforgásos gazdaságnak, és hogy a jelentős károkozás elkerülését célzó elv körforgásos gazdaságra vonatkozó technikai vizsgálati kritériumainak hiánya sérti a taxonómiai rendelet 10. és 17. cikkét (lásd a fenti 393. pontot). Ez az állítás lényegében azon alapul, hogy a felperesek vitatják a megtámadott határozatban szereplő azon kijelentést, amely szerint az említett határozat elfogadásának időpontjában a Bizottság nem rendelkezett elegendő tudományos eredménnyel ahhoz, hogy megállapítsa a jelentős károkozás elkerülését célzó elv körforgásos gazdaságra vonatkozó technikai vizsgálati kritériumait (lásd a fenti 392. pontot).
- 399 A jelen ügyben a felperesekre hárul a bizonyítási teher a hiányolt technikai vizsgálati kritériumok elfogadását esetlegesen megalapozó tudományos eredmények fennállását illetően. Éppen ezért a jelen keresetben meg kell kérdőjelezniük a Bizottság által ebből levont következtetést, és olyan bizonyítékokat kell szolgáltatniuk, amelyek kétségbe vonhatják az ezen intézmény által végzett értékelést.
- 400 A megtámadott határozat II. melléklete 3.1.2. pontjának b) alpontjából (44. o.) az következik, hogy az a nem kormányzati szervezet, amely a belső felülvizsgálat iránti kérelem szakaszában a biomassza lépcsőzetes felhasználása elvének problematikáját illetően a felperesekéihez hasonló, sőt azonos aggályokat vetett fel, kifogásának alátámasztása érdekében bizonyos „TEG recommendations”-re (a fenntartható finanszírozással foglalkozó technikai szakértői csoport ajánlásai) hivatkozott. Kétségtelen, hogy a keresetlevél mellékletei tartalmaznak egy „Technical Expert Group on sustainable finance” című jelentést, amely láthatóan megfelel a fent említett, a Bizottság által a megtámadott határozat mellékleteiben többször hivatkozott, és a második

jogalap keretében megfogalmazott állítások alátámasztása érdekében a keresetlevél A.42. mellékleteként a Törvényszék iratanyagához csatolt „TEG recommendations”-nek. E dokumentum bizonyos mértékig alapul szolgálhatott volna a tizedik jogalap jelen részének alátámasztására.

- 401 Mindazonáltal, noha nem a Törvényszék feladata, hogy a mellékletekben felkutassa és azonosítsa a kereset alapját képező jogalapokat és érveket, mivel e mellékleteknek tisztán bizonyító és kiegészítő szerepük van (2016. december 15-i TestBioTech és társai kontra Bizottság ítélet, T-177/13, nem tették közzé, EU:T:2016:736, 141. pont), meg kell állapítani, hogy a „Technical Expert Group on sustainable finance” jelentés nem tartalmaz egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely kérdésessé tehetné a Bizottság azon válaszában megalapozottságát, amely szerint „nem áll rendelkezésre elegendő tudományos eredmény, amely alapján megfelelő kritériumokat lehetne kidolgozni” a körforgásos gazdaság tekintetében. Amint arra a felperesek a kilencedik jogalap keretében hivatkoztak, e jelentés csekély bizonyító erővel bír a körforgásos gazdaság kérdésköre szempontjából. A keresetlevél 166. pontja többek között kifejti, hogy „[a] bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységekre vonatkozó, az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló technikai vizsgálati kritériumok kidolgozásakor a Bizottság hivatalosan megerősítette, hogy a [fenntartható finanszírozással foglalkozó technikai szakértői csoport] jelentésére támaszkodott; [e csoport] azonban valójában nem gyűjtötte be a tudományos eredményeket, és ezért nem tekinthető úgy, hogy jelentései megfelelnek a »meggyőző tudományos eredmények« követelményének [; a [fenntartható finanszírozással foglalkozó technikai szakértői csoport] zárójelentésében szereplő egyetlen »elemzés« azt mutatja, hogy a bioenergia felhasználása, »ha nem megfelelően történik, nem járhat nettó kedvező hatással, vagy akár kedvezőtlen hatással is járhat« az éghajlatváltozás mérséklésére [; a fenntartható finanszírozással foglalkozó technikai szakértői csoport] jelentése azonban nem tér ki a bioenergia »helyes« felhasználásának módjára.”
- 402 E körülmények között a felperesek által előadott bizonyítékok nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a körforgásos gazdaságnak okozott jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumait illetően.
- 403 Másodsorban, ellentétben azzal, amit a felperesek sugallnak, a Bizottság által a fenti 394. pontban említett érvekre adott válasz alapjául szolgáló – a megtámadott határozat II. melléklete 3.1.2. pontjának a III. melléklet 3.3.2. pontjára (88. o.) utaló b) alpontjában (44–46. o.) szereplő – fő elem nem a Bizottság arra való hivatkozása, hogy a későbbiekben felülvizsgálhatja a felhatalmazáson alapuló rendeletet.
- 404 Amint az a megtámadott határozat II. melléklete 44. oldala utolsó bekezdésének utolsó mondatából következik, a Bizottság által a felhatalmazáson alapuló rendelet felülvizsgálatára vonatkozó hatáskörével kapcsolatban előadott fő érv arra utal, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet vagy a megtámadott határozat elfogadásakor nem álltak meggyőző tudományos eredmények rendelkezésre a lépcsőzetes felhasználás elve megfelelő végrehajtásának biztosításához. Ezáltal azt jelzi, hogy készen áll a felhatalmazáson alapuló rendelet felülvizsgálatára abban az esetben, ha más uniós jogi rendelkezések, mint például a RED II irányelv rendelkezései, „további” tudományos eredmények alapján módosítandók, amint az a megtámadott határozat II. mellékletének 46. oldalán szereplő második bekezdés utolsó mondatából kitűnik. A megtámadott határozat II. mellékletének 45. oldalán szereplő utolsó bekezdésből az következik, hogy a RED II irányelv jövőbeli felülvizsgálata kifejezetten a lépcsőzetes felhasználás elvére,

valamint annak a biomassza kérdéskörének megfelelő módon történő kezelésére gyakorolt hatására fog irányulni oly módon, hogy minimalizálja a biomassza nyersanyagpiacára gyakorolt indokolatlan torzító hatásokat és a biológiai sokféleségre gyakorolt káros hatásokat.

- 405 A felperesek állításával ellentétben a megtámadott határozat II. mellékletének 44–46. oldalán szereplő megfontolások összességükben véve nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság a felhatalmazáson alapuló rendelet jogszerűségét a RED II irányelv jövőbeli felülvizsgálatának lehetőségére támaszkodva kívánta volna igazolni. Ebből sokkal inkább az következik, hogy a Bizottság a technikai vizsgálati kritériumok kidolgozására vonatkozó hatáskörét a tudomány fejlődésén és az e téren szerzett tapasztalaton alapuló megközelítés alapján kívánta gyakorolni. A Bizottság szóban forgó kijelentései érthetővé teszik, hogy a Bizottság legalábbis a felhatalmazáson alapuló rendelet vagy a megtámadott határozat elfogadásakor nem kívánt semmilyen konkrét kritériumot elfogadni, és csupán „szakaszos” megközelítést követett.
- 406 A Bizottság által a megtámadott határozatban ismertetett szakaszos megközelítés a felhatalmazáson alapuló rendelet (31) preambulumbekzdéséből is következik, amely szerint el kell végezni a bioenergiával kapcsolatos tevékenységekre vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok kiegészítését, felülvizsgálatát és szükség szerinti átdolgozását annak érdekében, hogy figyelembe lehessen venni a legfrissebb ténylapot és szakpolitikai fejleményeket, figyelembe véve a vonatkozó uniós jogszabályokat, beleértve RED II irányelvet és annak majdani felülvizsgálatait.
- 407 Ez a megközelítés összhangban áll az uniós bíróság ítélkezési gyakorlatával. Így a 2013. október 17-i Schaible ítélet (C-101/12, EU:C:2013:661) 91. pontjából kitűnik, hogy amikor az uniós jogalkotónak „összetett rendszert” kell átszerveznie vagy megalkotnia, dönthet úgy is, hogy „szakaszos” megközelítést alkalmaz, és a megszerzett tapasztalat fényében jár el, amennyiben a választása objektív és a szóban forgó szabályozás által követett céloknak megfelelő megfontolásokon alapul. Ez a megközelítés főszabály szerint nemcsak a jogalkotóra vonatkozik, hanem a Bizottságra is, amikor e területen felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogad el, mivel az ilyen jogi aktusokban szereplő technikai vizsgálati kritériumok kontextusa magas fokú technikai jelleggel bír, ezért a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében „összetettnek” minősítendő gazdasági területre vonatkozik.
- 408 A jelen ügyben, amint azt a Bizottság a megtámadott határozat II. melléklete 3.1.2. pontjának b) alpontjában (44. o.) kifejtette, anélkül hogy ezt a felperesek vitatták volna, a lépcsőzetes felhasználás elve és a biomassza közötti kapcsolat rendkívül összetett. Mivel a Bizottság a saját nyilatkozatai szerint nem rendelkezett elegendő tudományos bizonyítékkal ahhoz, hogy a körforgásos gazdasággal kapcsolatban megfelelő technikai vizsgálati kritériumokat fogadjon el, és mivel a Törvényszék előtti iratok nem teszik lehetővé e kijelentések jogellenességének megállapítását, meg kell állapítani, hogy a Bizottság jogosult volt arra, hogy eltekintsen a körforgásos gazdasággal kapcsolatos konkrét technikai vizsgálati kritériumok elfogadásától, és „szakaszos” megközelítést alkalmazzon.
- 409 A fentiekre tekintettel a tizedik jogalap harmadik részét mint megalapozatlant, ennél fogva pedig a tizedik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A tizenegyedik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és mérlegelési hibákat követett el a felperesek által az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás

technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatban megfogalmazott kifogásra adott választ illetően

- 410 A tizenegyedik jogalap első részében a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság tévesen értelmezte a taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) bekezdését és 11. cikke (3) bekezdésének a) pontját, ami téves jogalkalmazásnak minősül.
- 411 A tizenegyedik jogalap második részében a felperesek lényegében azt állítják, hogy a megtámadott határozat nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz, amennyiben a Bizottság azt állapította meg, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumai a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek tekintetében megfelelnek a taxonómiai rendeletben foglalt feltételeknek, anélkül azonban, hogy kifejtette volna, hogy e kritériumok miként biztosíthatják, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységek lényegesen hozzájáruljanak az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz.
- 412 A megtámadott határozat III. mellékletének 1.2. pontjában (64. és 65. o.) a Bizottság a belső felülvizsgálat iránti kérelemben szóban forgó érvekre válaszul kifejtette, hogy milyen megközelítést alkalmazott az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumainak megállapításához. Abból az elvből indult ki, hogy „valamennyi gazdasági ágazat és tevékenység lényegesen hozzájárulhat az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz”, és hogy „a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására rendelkezésre álló határidőre tekintettel nem lehetett a gazdaság egészét belefoglalni az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás keretébe”. Ráadásul a Bizottság, miközben kijelentette, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumai „egységesek” és „eljárásokon alapulnak”, azt állította, hogy „a kritériumok főként minőségi jellege abból adódik, hogy nincsenek mérési referenciaértékek vagy elfogadott paraméterek, amelyek alapján ebben a szakaszban mennyiségi vizsgálati kritériumokat lehetne meghatározni az alkalmazkodás tekintetében, valamint abból, hogy viszonylag kevés a nemzeti, ágazati vagy szubnacionális szinten mennyiségileg meghatározott alkalmazkodási cél”.
- 413 Márpedig a felperesek szerint a Bizottságnak a fenti 412. pontban összefoglalt érvelése a taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) bekezdésében és (3) bekezdésének a) pontjában foglalt követelmények Bizottság általi téves értelmezésén alapul.
- 414 Elsősorban a Bizottságnak a megtámadott határozatban kifejtett azon feltevése, amely szerint „valamennyi tevékenység hozzájárulhat az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz” (lásd a fenti 412. pontot) egyenértékű azzal, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete értelmében az éghajlatváltozás mérsékléséhez lényegesen hozzájárulónak tekintett tevékenység úgy tekintendő, mint amely a felhatalmazáson alapuló rendelet II. melléklete értelmében is lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz. Márpedig ez a megközelítés szükségtelenné tenné az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás szempontjából a taxonómiai rendelet 11. cikke (3) bekezdésének a) pontjában előírt technikai vizsgálati kritériumok megállapítását, és így ellentétes lenne e rendelet céljával.
- 415 Másodsorban, a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletében szereplő technikai vizsgálati kritériumok csak a tevékenységgel összefüggő „legfontosabb” éghajlati kockázatok csökkentését követelik meg. Ez a korlátozás ellentétes a taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) bekezdésével, amely nem tartalmaz ilyen jellegű pontosítást. Ezenkívül a Bizottság lehetővé tette a gazdasági szereplők számára, hogy szabadon eldöntsék, hogy az éghajlati kockázat a „legfontosabb” kockázatok közé tartozik-e, ami szintén téves.

- 416 Harmadsorban, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumai mind az „éghajlati sérülékenységi- és kockázateértékelés” elvégzésére irányuló kötelezettségből erednek, amely alapján alkalmazkodási megoldásokat kell elfogadni. Az „éghajlati sérülékenységi- és kockázateértékelés” azonban csak „a [taxonómiai rendelet] 11. cikke (1) bekezdése a) pontja első részének” felel meg, mivel a felhatalmazáson alapuló rendelet szerint csak azokat a kockázatokat kell azonosítani, amelyek „a tevékenység szempontjából lényegesek”. A felhatalmazáson alapuló rendeletben elfogadott megközelítés azonban figyelmen kívül hagyja a taxonómiai rendelet említett 11. cikke (1) bekezdése a) pontjának az alkalmazkodást célzó megoldásokból eredő, az embereket, a természetet vagy az eszközöket érintő kockázatokra vonatkozó második felét. Ennélfogva az említett alkalmazkodási kritériumok elsősorban a tevékenységnek az éghajlatváltozás által fokozott természeti kockázatokkal szembeni védelmére vonatkoznak, de nem veszik megfelelően figyelembe az embereket és a természetet érintő kockázatokat.
- 417 Végül a tizenegyedik jogalap második részében a felperesek arra hivatkoznak, hogy a határozat nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz. E tekintetben azt állítják, hogy a határozat nem ad elő semmilyen érvet arra vonatkozóan, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumai hogyan biztosíthatják, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységek lényegesen hozzájáruljanak az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz.
- 418 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.
- 419 A tizenegyedik jogalap első része a következő indokok miatt megalapozatlan.
- 420 A tizenegyedik jogalap első részének hatályát illetően a felperesek a keresetlevél 218. pontjában megemlítették a belső felülvizsgálat iránti kérelem 333–337. pontjában megfogalmazott kifogásaikat. A keresetlevél azonban nem tartalmaz semmilyen érvet a Bizottságnak a megtámadott határozat III. mellékletének 2.3. pontjával (71–73. o.) összefüggésben értelmezett III. mellékletének 3.3.1. pontjában (88. o.) szereplő válaszára vonatkozóan. Ebből következik, hogy a Bizottságnak a belső felülvizsgálat iránti kérelem 333–337. pontjában megfogalmazott kifogásokra adott válasza nem vitatott. Tehát csak a Bizottságnak a megtámadott határozat III. mellékletének 1.2. pontjában (63–65. o.) szereplő válasza képezi a tizenegyedik jogalap tárgyát. A jelen jogalap ezen értelmezését megerősíti a válasz 51. lábjegyzete (27. o.), amelyből kitűnik, hogy a tizenegyedik jogalap kizárólag a megtámadott határozat III. mellékletének 1.2. pontjában (63–65. o.) szereplő válasza vonatkozik.
- 421 Ezenkívül a fenti 413–417. pontban említett érvek egyike sem alkalmas a megtámadott határozatot érintő téves jogalkalmazás vagy nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállásának bizonyítására.
- 422 Elsősorban, mint megalapozatlant el kell utasítani az arra alapított kifogást, hogy a Bizottság azon megközelítése, amely szerint „valamennyi tevékenység hozzájárulhat az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz” (lásd a fenti 414. pontot), „szinte felesleges”, és szükségtelenné teszi a taxonómiai rendelet 11. cikke (3) bekezdésének a) pontjában előírt, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumainak megállapítását.
- 423 Igaz, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kijelentette, hogy „valamennyi gazdasági ágazat és tevékenység” lényegesen hozzájárulhat az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz. Ezzel azonban nem sértette meg a taxonómiai rendelet 11. cikke (3) bekezdése a) pontjának célját. A Bizottság e kijelentése, amely egyenértékű azzal, hogy egyetlen gazdasági szereplőt sem zártak ki azon szereplők köréből, amelyek hozzájárulhatnak az éghajlatváltozáshoz való

alkalmazkodáshoz, összhangban áll az alacsony szintű üvegházhatásúgáz-kibocsátásra és az éghajlatváltozás hatásaival szembeni reziliens fejlődésre irányuló, a taxonómiai rendelet (3) preambulumbekzdésében szereplő célkitűzéssel. Ez a fejlődés valamennyi gazdasági ágazatra érvényes.

- 424 A felperesek ezenkívül azt kifogásolják, hogy a Bizottság lényegében úgy ítélte meg, hogy „a felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete értelmében az éghajlatváltozás mérsékléséhez lényegesen hozzájárulónak tekintett valamennyi tevékenység [automatikusan] úgy tekintendő, mint amely ezen aktus II. melléklete értelmében is lényegesen hozzájárul az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz” (lásd a fenti 414. pontot), ezáltal „szükségtelemné” téve a taxonómiai rendelet 11. cikke (3) bekezdésének a) pontjában előírt, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumainak megállapítását.
- 425 Ebben az összefüggésben nem állapítható meg, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta volna a jogot.
- 426 A felperesek által előadott, a fenti 414. pontban említett álláspont a Bizottság válaszának elméleti értelmezésén alapul. A felperesek szerint a Bizottság kijelentése azt jelenti, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet II. melléklete szerinti, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz kapcsolódó kritériumok valamely gazdasági tevékenység tekintetében történő alkalmazása „szükségtelemné” válik, mivel e tevékenység már megfelel az éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó, e felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete szerinti követelményeknek. Mindazonáltal a Bizottság válasza nem értelmezhető akként, hogy valamely gazdasági tevékenységnek a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében szereplő technikai vizsgálati kritériumok alapján „környezeti szempontból fenntarthatóként” való elismerése azzal a következménnyel jár, hogy e tevékenység automatikusan megfelel az e rendelet II. mellékletében szereplő kritériumok kategóriájának. Ez az automatizmus már csak azért sem fogadható el, mert a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletében szereplő technikai vizsgálati kritériumok eltérőek, amint az a szóban forgó rendelkezések, nevezetesen a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. melléklete 4.7., 4.8., 4.13., 4.19., 4.20., 4.23. és 4.24. pontjának a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységekre vonatkozó összehasonlításából is kitűnik.
- 427 Végül a felperesek nem vitatják, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet I. és II. mellékletében szereplő kritériumok ugyanazokra a gazdasági tevékenységekre vonatkoznak, mivel „a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására rendelkezésre álló határidőre tekintettel nem lehetett a gazdaság egészét belefoglalni az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás keretébe” (lásd a fenti 412. pontot).
- 428 E tekintetben egyrészt a felperesek nem vitatják, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében említett egyes gazdasági tevékenységek e rendelet II. mellékletének hatálya alá tartozhatnak.
- 429 Másrészt, amint az a fenti 407. pontban megállapításra került, amikor a Bizottságnak összetett gazdasági rendszerbe illeszkedő szabályokat kell alkotnia, dönthet úgy, hogy szakaszos megközelítést alkalmaz, és a megszerzett tapasztalat fényében jár el, amennyiben a választása objektív és a szóban forgó szabályozás által követett céloknak megfelelő megfontolásokon alapul. A jelen ügyben, amint az a fenti 408. pontban megállapításra került, a Bizottság jogosult volt arra, hogy a körforgásos gazdasággal kapcsolatban szakaszos megközelítést alkalmazzon a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumait illetően. Ez az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumainak esetére is igaz.

- 430 Másodsorban, a felpereseknek a „legfontosabb” éghajlati kockázatok csökkentésére vonatkozó érve (lásd a fenti 415. pontot) elfogadhatatlan, mivel egyrészt arra nem hivatkoztak a belső felülvizsgálat iránti kérelem 106. és 107. pontjában, sem pedig a 333–337. pontjában, másrészt pedig a felperesek a magában a felhatalmazáson alapuló rendeletben, de a megtámadott határozatban nem szereplő egyes technikai vizsgálati kritériumokra hivatkoznak.
- 431 Ezen érv mindenesetre megalapozatlan. A felperesek szerint a „legfontosabb fizikai éghajlati kockázatok lényegesen csökkentő” megoldásokra való „összpontosítás” nem elegendő ahhoz, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének 4.7., 4.8., 4.13., 4.19., 4.20., 4.23. és 4.24. pontjában szereplő technikai vizsgálati kritériumok megfeleljenek a taxonómiai rendelet 11. cikke (1) és (3) bekezdésének.
- 432 Azonkívül azonban, hogy a felperesek nem vitatják ezt az állítólagos hiányosságot a taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) és (3) bekezdésében szereplő anyagi jogi feltételekre tekintettel, nem fejtik ki, hogy „a legfontosabb fizikai éghajlati kockázatok lényegesen csökkentő” megoldások (a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének 4.7., 4.8., 4.13., 4.19., 4.20., 4.23. és 4.24. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz” című technikai vizsgálati kritériumokra vonatkozó táblázat 1. pontja) miért ne járulnának hozzá lényegesen az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz, amint azt a taxonómiai rendelet 11. cikkének (1) bekezdése megköveteli.
- 433 Harmadsorban, a felpereseknek a fenti 416. pontban említett érvei megalapozatlanok. A felperesek állításával ellentétben nem bizonyított, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumai sértik a taxonómiai rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt, az alkalmazkodási megoldásokból eredő, az embereket, a természetet vagy az eszközöket érintő kockázatok értékelésére és azonosítására vonatkozó kötelezettséget. A felperesek nem jelöltek meg olyan konkrét tényezőket, amelyek cáfolhatnák a Bizottság által az ellenkérelmében kifejtett azon álláspontot, amely szerint az említett technikai vizsgálati kritériumokat nem elszigetelten, hanem más kritériumok fényében kell értelmezni, így e kritériumok együttesen biztosítják az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz való lényeges hozzájárulást, amint azt a taxonómiai rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontja megköveteli. A felperesek érvei szelektívek, és nem veszik figyelembe az említett technikai vizsgálati kritériumokban szereplő valamennyi paramétert.
- 434 A tizenegyedik jogalap második része szintén megalapozatlan. A felperesek azon állítása, amely szerint a Bizottság a megtámadott határozatban „nem adott elő semmilyen érvet arra vonatkozóan, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumai hogyan biztosíthatják, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységek lényegesen hozzájáruljanak az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz”, nem cáfolhatja a Bizottság által a megtámadott határozat III. mellékletének 1.2. pontjában (63–65. o.) tett megállapítások megbízhatóságát.
- 435 A felperesek megkérdőjelezik, hogy a szóban forgó technikai vizsgálati kritériumok biztosíthatják-e, hogy a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek lényegesen hozzájáruljanak az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz. Megjegyzendő azonban, hogy különösen a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének 4.7. pontjában szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz” című, technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó táblázat (a)–(e) pontjában szereplő paraméterek alapján meghatározható, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységekre – és így magukra a gazdasági tevékenységekre – vonatkozóan javasolt alkalmazkodási megoldások milyen körülmények között, milyen indokok alapján és milyen módon járulhatnak hozzá lényegesen az

éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz. A felperesek előtt is ismert ezen összefüggésre tekintettel a Bizottságnak a megtámadott határozatban nem kellett ilyen magyarázatot adnia. Még ha feltételezzük is, hogy a felperesek úgy vélik, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletének 4.7., 4.8., 4.13., 4.19., 4.20., 4.23. és 4.24. pontjában szereplő tényezők nem adnak további magyarázatot arra, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységekre – következésképpen pedig magukra a gazdasági tevékenységekre – vonatkozóan javasolt alkalmazkodási megoldások mennyiben járulhatnak hozzá lényegesen az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz, e kritikára a jelen eljárás keretében semmiképpen nem lehet érvényesen hivatkozni, mivel azt a belső felülvizsgálat iránti kérelemben kellett volna a Bizottság elé terjeszteni.

- 436 A fentiekből következik, hogy a fenti 413–417. pontban említett érveket, ennél fogva pedig a tizenegyedik jogalap egészét el kell utasítani.

A tizenkettedik, a Párizsi Megállapodás és az UNFCCC alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásra és mérlegelési hibákra alapított jogalapról

- 437 Tizenkettedik jogalapjukkal a felperesek a megtámadott határozatot annyiban vitatják, amennyiben a Bizottság elutasította a belső felülvizsgálat iránti kérelemben arra vonatkozóan előadott érveiket, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet sérti az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményének (UNFCCC) 2. cikkét és a Párizsi Megállapodás 2. cikkének (1) bekezdését.

- 438 A Bizottság a megtámadott határozat III. mellékletének 4.3. pontjában (94–96. o.) tévesen vitatta egyrészt a felperesek azon érvét, amely szerint az éghajlatváltozás mérséklésre vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok a Párizsi Megállapodásra tekintettel nem megfelelőek, másrészt pedig azt állította, hogy „a Párizsi Megállapodás és az UNFCCC természete és általános logikája nem teszi lehetővé a felhatalmazáson alapuló rendelet érvényességének e nemzetközi jogi aktusok fényében történő vizsgálatát”.

- 439 A Bizottság vitatja ezeket az érveket.

- 440 A tizenkettedik jogalap megalapozatlan.

- 441 Tekintettel arra, hogy a felperesek által a jelen jogalap alátámasztására előadott valamennyi érv azon az előfeltevésen alapul, amely szerint az UNFCCC-re, különösen annak 2. cikkére, valamint a Párizsi Megállapodásra, különösen annak 2. cikkének (1) bekezdésére, mind a felhatalmazáson alapuló rendelet jogellenességének megállapítására irányuló belső felülvizsgálat iránti kérelmükben, mind pedig a megtámadott határozat jogszerűségének a jelen kereset keretében történő vitatásakor hivatkozhatnak, a Törvényszék először is azt vizsgálja meg, hogy az említett rendelkezések közvetlen hatállyal bírnak-e, amint azt a felperesek állítják.

- 442 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 216. cikk (2) bekezdése értelmében az Unió által megkötött megállapodások kötelezőek az Unió intézményeire, és elsőbbségük van az Unió által elfogadott aktusokkal szemben (lásd: 2015. január 13-i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2015:4, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 443 Azonban az Unió valamely harmadik állammal kötött megállapodása rendelkezéseinek uniós jogrenden belüli hatását a szóban forgó rendelkezések nemzetközi eredetének figyelembevétele nélkül nem lehet megállapítani. A nemzetközi jog elveivel összhangban az ilyen megállapodás

tárgyalásáért és megkötéséért felelős uniós intézmények szabadon megállapodhatnak az érintett harmadik államokkal azon hatásokról, amelyeket e megállapodás rendelkezései a szerződő felek belső jogrendjében kiváltanak. Amennyiben az említett megállapodás kifejezetten nem rendelkezik e kérdésről, a hatáskörrel rendelkező uniós bíróságok feladata, hogy döntést hozzanak, ugyanúgy, ahogyan a szóban forgó megállapodás Unión belüli alkalmazásának minden más értelmezési kérdésében, többek között e megállapodás szelleme, rendszere vagy szövege alapján (lásd ebben az értelemben: 2015. január 13-i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2015:4, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

444 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az olyan nemzetközi megállapodás rendelkezéseire, amelynek az Unió szerződő fele, csakis azzal a feltétellel lehet hivatkozni valamely másodlagos uniós jogi aktus megsemmisítése iránti kereset vagy az ilyen jogi aktus jogellenességére alapított kifogás alátámasztására, hogy egyrészt ezen megállapodás természetével, illetve rendszerével az nem ellentétes, másrészt pedig, hogy e rendelkezések a tartalmuk vonatkozásában feltétel nélkülinek és kellően pontosnak tűnnek (lásd: 2015. január 13 -i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2015:4, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E rendelkezésekre így kizárólag e két feltétel együttes teljesülése esetén lehet az uniós bíróság előtt valamely uniós jogi aktus jogszerűségének értékelési szempontjaként hivatkozni (2015. július 16-i Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 37. pont).

445 Ellentétben azzal, amit lényegében a felperesek állítanak, az Unió által kötött nemzetközi megállapodás rendelkezéseire való hivatkozás lehetőségének e feltételei nemcsak akkor érvényesek, ha az említett rendelkezésekre valamely másodlagos uniós jogi aktus megsemmisítése iránti kereset alátámasztása érdekében hivatkoznak, hanem az aarhusi rendelet 10. cikkének (1) bekezdése szerinti belső felülvizsgálat iránti kérelem esetében is. Az aarhusi rendelet (19) és (21) preambulumbekkezdéséből ugyanis az következik, hogy az e rendelet szerinti belső felülvizsgálati eljárás célja „a megfelelő és hatékony jogorvoslat biztosítása [...] – beleértve a Szerződés vonatkozó rendelkezései értelmében az Európai [Unió] Bíróságánál rendelkezésre álló jogorvoslatokat is”, és amennyiben a belső felülvizsgálat iránti kérelem sikertelen, az Európai Unió Bíróságához lehet fordulni a Szerződés vonatkozó rendelkezéseivel összhangban. Így az aarhusi rendelet 10. cikkének (1) bekezdése alapján benyújtott belső felülvizsgálat iránti kérelem előzetes eljárási szakasznak minősül, amely az említett rendelet 12. cikkének megfelelően adott esetben megalapozhatja az uniós bíróság előtti későbbi keresetindítást. Ezenkívül, amint arra a fenti 30. pont emlékeztet, a belső felülvizsgálat iránti kérelmet elutasító határozat bírósági felülvizsgálatának terjedelme nem különbözik az említett kérelem tárgyát képező közigazgatási aktus bírósági felülvizsgálatának terjedelmétől, ha ezen aktus bírósági felülvizsgálat tárgyát képezi. E körülmények között semmi nem indokolja, hogy az aarhusi rendelet 10. cikkének (1) bekezdésén alapuló belső felülvizsgálat iránti kérelem keretében az Unió által kötött nemzetközi megállapodás rendelkezéseire való hivatkozás lehetőségére ne ugyanazok a feltételek vonatkozzanak, mint az uniós bírósághoz benyújtott kereset keretében.

446 A jelen ügyben a Párizsi Megállapodás 2. cikkének (1) bekezdését illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már kimondta, hogy e rendelkezés a tartalma szempontjából nem tűnik feltétlennek és kellően pontosnak ahhoz, hogy arra közvetlenül hivatkozni lehessen valamely másodlagos uniós jogi aktus jogszerűségének vitatása céljából (2024. október 4-i Litvánia és társai kontra Parlament és Tanács [Mobilitási csomag] ítélet, C-541/20–C-555/20, EU:C:2024:818, 1037–1040. pont). Ugyanez vonatkozik az UNFCCC 2. cikkére is. Megjegyzendő ugyanis, hogy e

rendelkezés csupán általános célokat és szabályokat állapít meg, anélkül azonban, hogy konkrét eszközöket vagy legalábbis olyan sajátos paramétereket határozná meg, amelyek lehetővé tennék az említett célok elérését.

- 447 Mivel a 444. pontban felidézett feltételek egyike nem teljesül, ebből az következik, hogy a felperesek állításával ellentétben az UNFCCC és a Párizsi Megállapodás e rendelkezéseinek nincs közvetlen hatályuk, tehát azokra a felperesek főszabály szerint nem hivatkozhatnak annak érdekében, hogy a jelen kereset keretében megkérdőjelezzék a megtámadott határozat jogszerűségét, vagy akár a belső felülvizsgálat iránti kérelem szakaszában a felhatalmazáson alapuló rendelet jogszerűségét.
- 448 Mindazonáltal, amint azt a felperesek helyesen állítják, a Bíróság elismerte, hogy abban az esetben, ha az Unió a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) keretében kötött megállapodásokban (a továbbiakban: WTO-megállapodások) vállalt konkrét kötelezettséget kíván végrehajtani, vagy ha a szóban forgó uniós jogi aktus kifejezetten e megállapodások meghatározott rendelkezéseire utal, az uniós bíróság feladata a szóban forgó jogi aktus és a végrehajtása érdekében hozott jogi aktusok jogszerűségének az e megállapodások szabályai alapján történő felülvizsgálata (lásd: 2015. január 13-i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2015:4, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság ugyanakkor egyértelművé tette, hogy e két kivételt csak az alkalmazásuk alapjául szolgáló megállapodások sajátosságai indokolják (2015. január 13-i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2015:4, 57. pont; 2015. január 13-i Tanács és Bizottság kontra Stichting Natuur en Milieu és Pesticide Action Network Europe ítélet, C-404/12 P és C-405/12 P, EU:C:2015:5, 49. pont).
- 449 Az első kivételt illetően a Bíróság lényegében már kimondta, hogy ahhoz, hogy megállapítható legyen az uniós jogalkotó azon szándéka, hogy a WTO-megállapodások keretében vállalt valamely meghatározott kötelezettséget az uniós jogban végrehajtsa, nem elegendő, hogy a szóban forgó uniós jogi aktus preambulumbekzdéseiből csak általánosságban derül ki, hogy e jogi aktus elfogadására az Uniót terhelő nemzetközi kötelezettségekre figyelemmel került sor. Annak is megállapíthatónak kell lennie a vitatott uniós jogi aktus különös rendelkezéséből, hogy az a WTO-megállapodásokból eredő meghatározott kötelezettség uniós jogban történő végrehajtására irányul (lásd: 2023. szeptember 28-i Changmao Biochemical Engineering kontra Bizottság ítélet, C-123/21 P, EU:C:2023:708, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 450 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperesek nem jelölik meg a felhatalmazáson alapuló rendelet – amelynek jogszerűségét a belső felülvizsgálat iránti kérelem keretében vitatták – olyan konkrét rendelkezését, amely kifejezetten az UNFCCC 2. cikkéből vagy a Párizsi Megállapodás 2. cikkének (1) bekezdéséből eredő konkrét kötelezettségnek az uniós jogrendben való végrehajtására irányul.
- 451 Amint az a fenti 446. pontból kitűnik, az UNFCCC és a Párizsi Megállapodás e rendelkezései csupán általános célkitűzéseket és szabályokat állapítanak meg, anélkül azonban, hogy konkrét eszközöket határoznának meg. Mivel az UNFCCC a 3. cikkének (3) bekezdésében kimondja, hogy „[a] felek elővigyázatossági intézkedéseket tesznek az éghajlatváltozás okainak megelőzésére, megakadályozására vagy minimálisra csökkentésére, valamint káros hatásainak enyhítésére”, és tekintettel arra, hogy a Párizsi Megállapodás 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja úgy rendelkezik, hogy a megállapodás célja, hogy „erősítse az éghajlatváltozás veszélyére adott globális választ a

fenntartható fejlődéssel és a szegénység felszámolására irányuló törekvésekkel összefüggésben, többek között arra törekedve, hogy a pénzügyi források áramlása összhangban álljon az üvegházhatású gázok alacsonyabb szintű kibocsátására és az éghajlatváltozással szembeni ellenálló képesség fejlesztésére irányuló erőfeszítésekkel”, meg kell állapítani, hogy az UNFCCC és a Párizsi Megállapodás széles mérlegelési mozgásteret hagy a felek, köztük az Unió számára a végrehajtásuk pontos módjainak meghatározását illetően.

- 452 Bár az UNFCCC az éghajlatváltozás okainak megelőzésével és enyhítésével kapcsolatos célokat fogalmaz meg, és bár a Párizsi Megállapodás olyan célokat határoz meg, amelyek a pénzügyi források áramlásának az alacsony üvegházhatásúgáz-kibocsátással járó és az éghajlatváltozás hatásaival szemben reziliens fejlődés irányába mutató ösztönzéséhez kapcsolódnak, e megállapodások egyike sem utal az egyes – például a taxonómiai rendeletben vagy a felhatalmazáson alapuló rendeletben említett – gazdasági tevékenységek „taxonómiájára” vonatkozó kötelezettségre.
- 453 Az UNFCCC és a Párizsi Megállapodás által a végrehajtásuk pontos módjainak meghatározását illetően biztosított széles mérlegelési mozgástérre tekintettel nem állapítható meg, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásával a Bizottság az UNFCCC 2. cikkéből vagy a Párizsi Megállapodás 2. cikkének (1) bekezdéséből eredő konkrét kötelezettségeket kívánt volna végrehajtani (lásd analógia útján: 2015. január 13-i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2015:4, 59. és 60. pont; 2015. január 13-i Tanács és Bizottság kontra Stichting Natuur en Milieu és Pesticide Action Network Europe ítélet, C-404/12 P és C-405/12 P, EU:C:2015:5, 51. és 52. pont).
- 454 A második kivételt illetően az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az lényegében azt feltételezi, hogy az uniós jog azon rendelkezése, amelynek az Uniót kötelező nemzetközi megállapodással való összeegyeztethetlenségére hivatkoznak, közvetlenül és kifejezetten utaljon a szóban forgó nemzetközi megállapodás pontos rendelkezéseire (lásd ebben az értelemben: 2015. január 13-i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2015:4, 58. pont; 2015. január 13-i Tanács és Bizottság kontra Stichting Natuur en Milieu és Pesticide Action Network Europe ítélet, C-404/12 P és C-405/12 P, EU:C:2015:5, 50. pont).
- 455 Márpedig a fenti 450. pontban megállapítottakhoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a felperesek sem a belső felülvizsgálat iránti kérelemben, sem pedig a jelen kereset keretében nem jelölik meg az általuk vitatott konkrét uniós jogi rendelkezést, vagyis a felhatalmazáson alapuló rendelet olyan konkrét rendelkezését, amely közvetlenül és kifejezetten utalna az UNFCCC 2. cikkére vagy a Párizsi Megállapodás 2. cikkének (1) bekezdésére.
- 456 Ezenkívül megjegyzendő, hogy a taxonómiai rendelet sem hivatkozik az UNFCCC-re. Hasonlóképpen, bár e rendelet kétségtől többször említi a Párizsi Megállapodást (lásd az említett rendelet (3), (11) és (24) preambulumbekkezdését, 2. cikkének 5. pontját és 10. cikkének (1) bekezdését), kizárólag e rendelet (3) preambulumbekkezdése tartalmaz kifejezett utalást e megállapodás egy konkrét rendelkezésére, nevezetesen az említett megállapodás 2. cikke (1) bekezdésének c) pontjára. Márpedig az említett preambulumbekkezdés nem része a taxonómiai rendelet rendelkező részének, következésképpen önmagában nem kötelező erejű. Mindenesetre a felperesek nem ezt a preambulumbekkezdést tartják ellentétesnek a szóban forgó nemzetközi megállapodás valamely konkrét rendelkezésével.

- 457 Ebből következik, hogy a fenti 448. pontban felidézett két kivétel egyike sem alkalmazható a jelen ügyben.
- 458 Amennyiben a felperesek arra az ítélkezési gyakorlatra hivatkoznak, amely szerint nem képezi akadályát annak, hogy a bíróság felülvizsgálja az Uniót mint nemzetközi megállapodásban részes felet terhelő kötelezettségek tiszteletben tartását annyiban, amennyiben e megállapodás közvetlen hatállyal nem rendelkező rendelkezéseket tartalmaz, vagyis hogy e rendelkezések nem keletkeztetnek olyan jogokat, amelyekre a magánszemélyek bíróság előtt közvetlenül hivatkozhatnak, a Bizottság helyesen hivatkozik lényegében arra, hogy a felperesek által e tekintetben hivatkozott bírósági határozat (2001. október 9-i Hollandia kontra Parlament és Tanács ítélet, C-377/98, EU:C:2001:523, 54. pont) elszigetelt maradt (lásd ebben az értelemben: Jääskinen főtanácsnok Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht egyesített ügyekre vonatkozó indítványa, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2014:310, 67. pont), és azt az uniós bíróság későbbi ítélkezési gyakorlata nem követte. Az annak követésére való kifejezett felhívás ellenére (Jääskinen főtanácsnok Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht egyesített ügyekre vonatkozó indítványa, C-401/12 P-C-403/12 P, EU:C:2014:310, 10. pont), az uniós bíróság, különösen a fenti 442–444. pontban hivatkozott ítéletekben, inkább azt – az említett pontokban hivatkozott – állandó ítélkezési gyakorlatot erősítette meg, amelyből a jelen ügy vonatkozásában az következik, hogy a felperesek sem a jelen kereset keretében, sem pedig a felhatalmazáson alapuló rendelet belső felülvizsgálata iránti kérelmük szakaszában nem hivatkozhatnak sem az UNFCCC 2. cikkére, sem a Párizsi Megállapodás 2. cikkének (1) bekezdésére.
- 459 Így a Bizottság a megtámadott határozatban helyesen állapította meg, hogy a felhatalmazáson alapuló rendelet jogszerűsége nem vizsgálható e nemzetközi jogi rendelkezések fényében.
- 460 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a tizenkettedik jogalap azon az előfeltevésen alapul, amely szerint a Bizottságnak a felperesek által a belső felülvizsgálat iránti kérelemben megfogalmazott kifogásokra adott válasza a hetedik jogalap első részében említett, az éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó, a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek technikai vizsgálati kritériumai szempontjából téves. Márpedig, amint az a fentiekben már megállapításra került, a hetedik jogalap első része keretében megfogalmazott érvelésükben a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság az éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó, a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatban a belső felülvizsgálat iránti kérelemben megfogalmazott bírálatokra adott válaszát illetően téves jogalkalmazást vagy nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett volna el.
- 461 Mindezekre tekintettel a tizenkettedik jogalapot, csakúgy mint a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

- 462 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (öt bíróval eljáró hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék a Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV-t és a mellékletben felsorolt többi felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Costeira

Kancheva

Öberg

Zilgalvis

Tichy-Fisslberger

Kihirdetve Luxembourgban, a 2026. március 18-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei	2
A felek kérelmei	3
A jogkérdésről	3
A taxonómiai rendelettel és a felhatalmazáson alapuló rendelettel kapcsolatos előzetes megfontolások	3
A belső felülvizsgálat iránti kérelemre és a Törvényszék felülvizsgálatának terjedelmére vonatkozó előzetes megfontolások	8
Az első, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el az annak meghatározására szolgáló technikai vizsgálati kritériumokkal kapcsolatban a felperesek által megfogalmazott kifogásra adott választ illetően, hogy valamely erdőgazdálkodási tevékenység lényegesen hozzájárul-e az éghajlatváltozás mérsékléséhez	9
Az első jogalap első részéről, amely a megtámadott határozatban szereplő, az annak meghatározására szolgáló technikai vizsgálati kritériumok keretében, hogy valamely erdőgazdálkodási tevékenység lényegesen hozzájárul-e az éghajlatváltozás mérsékléséhez, a „szokásos gyakorlathoz tartozó” referenciaérték használatára vonatkozó értékelésekkel kapcsolatos téves jogalkalmazáson és nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapul	9
Az első jogalap második részéről, amely a Bizottságnak a felperesek azon kifogásaira adott válaszával kapcsolatos hibákra alapul, amelyek szerint a technikai vizsgálati kritériumoknak mennyiségi jellegűeknek kellett volna lenniük, és hogy azok nem meggyőző tudományos adatokon és az elővigyázatosság elvén alapultak	19
A második, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el a felpereseknek az éghajlatváltozás mérsékléséhez való lényeges hozzájárulás kritériumai keretében az éghajlati szempontú haszonelemzés alóli, a 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok esetében előírt mentességgel kapcsolatos kifogására adott válasz vonatkozásában	21
A második jogalapnak a Bizottság azon választát illető, a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjával és 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjával kapcsolatos téves jogalkalmazásra vagy nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított első részéről, amely szerint a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének 2.4. pontjában előírt, a 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok mentesítése „a kisméretű erdőgazdaságok és a kisüzemi erdőtulajdonosok adminisztratív terheinek minimalizálására” irányul	21
A második jogalapnak a Bizottság azon választát illető, a taxonómiai rendelet 10. cikke (1) bekezdésének f) pontjával és 19. cikke (1) bekezdésének f) pontjával kapcsolatos téves jogalkalmazásra vagy nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított második részéről, amely szerint lényegében a technikai vizsgálati kritériumokat tartalmazó, a felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében szereplő, „Lényeges hozzájárulás az éghajlatváltozás mérsékléséhez” című táblázat 2.4. pontjában a 13 hektárnál kisebb erdőgazdaságok esetében előírt mentesség a kisüzemi erdőgazdálkodók által betartandó követelmények összességére tekintettel igazolt	24

A második jogalap arra alapított harmadik részéről, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor tévesen értelmezte a taxonómiai rendelet 10. cikke (3) bekezdésének a) pontjában számára biztosított hatáskört	27
A harmadik, arra alapított jogalapról, hogy tévedéseken alapul a Bizottságnak a felperesek annak meghatározását lehetővé tévő technikai vizsgálati kritériumokkal kapcsolatos kifogására adott válasza, hogy valamely tevékenység nem sérti-e jelentősen az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást	28
A negyedik, a Bizottság által a felperesek azon kritériumokkal kapcsolatos kifogására adott választ érintő nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapról, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy valamely tevékenység mikor nem sérti jelentősen a körforgásos gazdaságra való átállást	31
Az ötödik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság a felpereseknek az éghajlatváltozás mérséklése keretében a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumaira vonatkozó kifogására adott válasszal kapcsolatban tévesen alkalmazta a jogot	35
A hatodik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el a felperesek azon kritériumokkal kapcsolatos kifogására adott válaszában, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy valamely tevékenység nem sérti-e jelentősen a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelmét és helyreállítását	40
A hetedik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el, amikor a megtámadott határozatban megállapította, hogy a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek tekintetében az éghajlatváltozás mérséklésére vonatkozó technikai vizsgálati kritériumok megfelelőek annak meghatározásához, hogy valamely tevékenység lényegesen hozzájárul-e az éghajlatváltozás mérsékléséhez	47
A hetedik jogalap téves jogalkalmazásra és nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított első részéről, amennyiben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az „üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére” vonatkozó kritériumok megfelelőek annak biztosításához, hogy a bioenergiával kapcsolatos erdészeti tevékenységek hozzájáruljanak az éghajlatváltozás mérsékléséhez	47
A hetedik jogalap második, a felperesek azon érveinek Bizottság általi elutasítását érintő nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított részéről, amelyek szerint a RED II irányelv fenntarthatósági kritériumai és a LULUCF-kritériumok nem megfelelőek a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységek éghajlatváltozás mérsékléséhez való hozzájárulásának értékeléséhez	52
A nyolcadik, a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozó, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatban a felperesek által megfogalmazott kritikákra a Bizottság által adott választ érintő nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapról	54
A nyolcadik jogalapnak az elővigyázatosság elvének értelmezése során elkövetett hibákra alapított első részéről	54
A nyolcadik jogalap arra alapított második részéről, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor aránytalan súlyt tulajdonított a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdésének d) pontjában a szakpolitikák koherenciájára vonatkozóan előírt követelménynek	56

A nyolcadik jogalapnak a taxonómiai rendelet 19. cikke (1) bekezdése k) pontjának értelmezése során elkövetett hibákra alapított harmadik részéről	58
A kilencedik, a meggyőző tudományos eredmények figyelmen kívül hagyásából, valamint az elővigyázatosság elvének be nem tartásából eredő nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapról	60
A tizedik, a környezetszennyezés megelőzése és csökkentése, valamint a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák védelme és helyreállítása tekintetében a bioenergiához kapcsolódó erdészeti tevékenységekre vonatkozó, a jelentős károkozás elkerülését célzó elv kritériumaival kapcsolatban a felperesek által megfogalmazott kifogásra a Bizottság által adott választ érintő nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapról	63
A tizedik jogalapnak a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák jelentős sérelmének megelőzésére vonatkozó megfelelő kritériumok hiányát illető kifogásokra a Bizottság által adott válasz elégtelenségére alapított első részéről	64
A tizedik jogalap arra alapított második részéről, hogy a Bizottságnak a környezetszennyezés megelőzése és csökkentése vonatkozásában a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaira vonatkozó kifogásokra adott válasza téves	69
A tizedik jogalapnak a körforgásos gazdaság keretében a jelentős károkozás elkerülését célzó elv technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatos hibákra alapított harmadik részéről	73
A tizenegyedik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és mérlegelési hibákat követett el a felperesek által az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás technikai vizsgálati kritériumaival kapcsolatban megfogalmazott kifogásra adott választ illetően.	76
A tizenkettedik, a Párizsi Megállapodás és az UNFCCC alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásra és mérlegelési hibákra alapított jogalapról	81
A költségekről	85
Melléklet – felperesek	